

Tính Kế Xem Mắt

Contents

Tính Kế Xem Mắt	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	13
4. Chương 4	21
5. Chương 5	33
6. Chương 6	43
7. Chương 7	54
8. Chương 8	63
9. Chương 9	71
10. Chương 10	79

Tính Kế Xem Mắt

Giới thiệu

Bắt cô – đường đường là đại tiểu thư của Tổng gia thay em gái mình đi xem mắt đã là quá lắm rồi >

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ke-xem-mat>

1. Chương 1

. Việc hấn tỏ tình khiến cô không kìm được vui sướng trong lòng, biểu lộ ra vẻ thiếu nữ then thừng. Hấn bá đạo hôn cô càng làm cho trái tim yêu của cô đập loạn như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực. Cô chưa bao giờ nghĩ tới lợi ích của việc đi xem mắt thay người khác sẽ khiến cho cô tìm được tình yêu đích thực của đời mình như thế, nhưng hiện tại, điều quan trọng là cô yêu hấn. Vì thế nên mới chịu đồng ý để hấn luôn bên cạnh giúp đỡ cô 24/24h. Cô nguyện ý vì hấn mà thay đổi không nói và có những hành động cử chỉ thô lỗ, mà học cách diêm dâm, thay đổi cách ăn mặc, trang điểm sao cho ra dáng của một thực nữ. Hấn cũng

ngày càng che chở cô, hai người dần chìm đắm trong thế giới tình yêu cuồng nhiệt của mình. Nhưng trong lúc vô tình, cô đã phát hiện ra, tình cảm, hành động và cư xử của hắn thực chất chỉ là một âm mưu... Đọc truyện để theo dõi câu chuyện của bọn họ và tìm đoạn kết cho câu chuyện nhé!!!

2. Chương 2

Xe vừa dừng lại, Tống Ninh Ninh lập tức bước ra từ ghế phụ lái xe, ánh mắt nhanh chóng quét qua một lượt bốn xung quanh, xác định tất cả đều bình thường, mới mở cửa xe cho Tống Tĩnh Ninh, thuận tay cầm lấy chiếc cặp công văn của hắn.

Tống Tĩnh Ninh nhìn cô liếc cái, bước một bước ra khỏi xe, những năm gần đây, mặc dù nhìn thấy bộ dạng khẩn trương của cô em gái mình như vậy hắn cảm thấy rất kì quái, nhưng tất cả những thói quen đó chỉ là hình thức mà thôi.

Ở nhà, tất cả mọi việc hắn đều nghe theo sự sắp xếp của cô em song sinh này, khi đi ra bên ngoài, an toàn của hắn là do cô phụ trách. Tuy rằng hắn luôn nghĩ việc cô em gái mình luôn luôn chỉ có chuyện bé xé ra to, nhưng vì có thể hưởng thụ yên tĩnh bên tai, nên hắn vẫn cực kỳ thức thời, phối hợp với cô mà không nói ra điều gì cả.

Chỉ là có đôi khi, hắn nhìn đến phong cách ăn mặc của cô em gái này trên thì mặc áo sơ mi rộng thùng thình, dưới thì mặc quần rộng thoải mái thuận tiện, kết hợp với mái tóc ngắn hắn thần nghĩ cô giống hệt như một đứa con trai còn chưa đến thời kỳ dậy thì, hắn liền thở dài ở trong lòng, hoài nghi quyết định lúc trước của mình có phải đã sai rồi không?!

Khi đó, cô em gái vốn nhút nhát của hắn dần dần như biến thành một nam nhân bà (Chuông: mình thấy dễ như thế hay hơn, nên mình để như thế ^^), mà khi đã trưởng thành rồi thì tính tình cô cũng vô cùng mạnh mẽ hệt như đàn ông thì hắn cũng không dám nói gì với cô, nói không chừng cứ như vậy có khi cả đời cũng không gặp cô đi được.

Trời ạ! Hắn thực sự sợ rằng cha mẹ hắn có thể nửa đêm đội mồ mà sống dậy mà tính sổ với hắn mất!

Nghĩ đến đây, trong lòng hắn không khỏi có chút buồn rầu mà vò vò đầu mình.

“Tổng giám đốc không thoải mái chỗ nào sao?”

Chú ý đến động tác của hắn, Tống Ninh Ninh quan tâm hỏi.

“Không có.”

Tống Tĩnh Ninh bắt lực bày ra nụ cười tươi tắn, thuận tiện để gạt bỏ suy nghĩ hiện tại của mình ra khỏi đầu.

“Có thể là do sáng nay bị con gián dọa cho bây giờ vẫn còn sợ.”

Tống Ninh Ninh nghe vậy, nhin không được nhìn lên trời trừng mắt tức giận nói.

“Bị dọa sợ? Vậy tổng giám đốc anh có muốn đi đến nơi nào cho bớt sợ không?”

“Được a.”

Hắn thuận miệng lên tiếng, cảm thấy rất hứng thú với đề tài này.

“Em có biết nơi nào tốt có thể giới thiệu một chút không?”

Cô lập tức nhìn hắn bằng ánh mắt hung dữ.

Tống Tĩnh Ninh im lặng không nói thêm gì nữa, bắt đầu huyết sáo, hắn thầm nghĩ thật may là hiện tại bọn họ đang đứng ở trước cửa công ty, nếu không chắc chắn cô em gái này sẽ xuống tay với hắn không một chút lưu tình.

Hắn đi nhanh vượt lên trước, ngay lúc hắn đang đứng ở trước cửa văn phòng chuẩn bị bước vào trong, thì nghe thấy cách đó không xa có tiếng xôn xao truyền đến.

Hai anh em bọn họ rất ăn ý với nhau trong việc này, đồng thời quay người lại nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy từ đằng xa có người đang chạy tới, trên tay cầm một chiếc cặp công văn, sau lưng hẳn lại có hai người đàn ông mặc tây trang màu đen vội vàng chạy đuổi theo.

“Đừng chạy!”

Một trong hai người đàn ông phía sau cất tiếng hô lớn.

“Người phía trước, mau chặn hẳn lại!”

“Cướp giật.”

Tổng Ninh Ninh vừa nghe thấy, nồng độ adrenalin trong cơ thể lập tức tăng mạnh.

“Dám cướp giật đồ ở trước mặt ta, người coi ta là người đã chết rồi sao?”

Tổng Ninh Ninh nghe được câu này, da đầu tê rần, biết chắc chắn rằng cô em gái mình muốn xen vào chuyện này, theo bản năng hẳn vương tay phải ra bắt lấy cô, nhưng lại bị chậm mất một bước, việc nhân đức cô đã sớm xem vào không muốn nhường ai, như một đầu tàu gương mẫu, liền xông ra.

“Ninh Ninh!”

Hắn bắt đắc dĩ gọi một tiếng, lại quay đầu kêu bảo vệ ở dưới lầu của công ty một tiếng.

Cô không thềm suy nghĩ gì đã chạy đi như vậy, quên mất rằng mình đã thờ hồ hĩnh, ngộ ngộ có chuyện bất trắc gì xảy ra, hẳn làm sao có thể ăn nói được với cha mẹ ở dưới suối vàng?

Chỉ lo ra tay nghĩa hiệp, Tổng Ninh Ninh hoàn toàn không để ý tới anh trai đang chạy ở phía sau kêu to, xông lên phía trước, hung hăng vung quả đấm lên, chạy về phía tên cướp dùng sức đấm vào hắn.

Không ngờ rằng nửa đường đang chạy trốn thì lại xuất hiện một vị Trình Giáo Kim, tên cướp né tránh không kịp, bị cô hung hăng đập xuống một quyền, ôm bụng rên rỉ kêu.

Tiếp theo, Tổng Ninh Ninh tiếp tục nhấc chân lên đá mạnh vào mặt hắn một cái, động tác rất liền mạch lưu loát đá thêm mấy cái liền khiến cho tên trộm không kịp phản ứng, quỳ rạp xuống đất.

Sau đó hai người đàn ông lực lưỡng cũng chạy tới nơi, vẻ mặt vô cùng kinh ngạc nhìn cô gái nhỏ xinh trợn mắt há mồm. Không nghĩ tới một cô gái nhỏ có thể có thân thủ lợi hại như vậy, lá gan cũng lớn như thế...

“Đứng trơ mắt ở đó làm gì?”

Chân cô dẫm đạp lên người tên cướp, nhìn bọn như ra lệnh.

“Còn không mau đến áp giải hắn đi! Nếu cứ như thế để hắn chạy mất không phải công sức tôi từ nãy tới giờ là công cốc sao?”

“Vâng.... Cảm ơn cô.”

Một trong hai người đàn ông thức thời nhanh chóng tiến lên phía trước áp giữ lấy tên trộm, nhỏ giọng nói cảm ơn cô.

“Không cần cảm ơn, chỉ là một việc nhỏ thôi.”

Cô phất phất tay, hào phóng nói. Giúp đỡ người khác là một việc vui vẻ, huống chi, hôm nay cô cũng chỉ là thuận tiện vung tay một cái.

Cô sửa sang lại trang phục bản thân, lộ ra nụ cười đắc ý, xoay người liền thấy vẻ mặt bất đắc dĩ của anh trai mình đang đứng ở cách đó không xa.

“Anh nhìn tôi làm gì?”

Cô hỏi một cách khó hiểu.

“Ninh Ninh à.”

Tống Tĩnh Ninh nhẹ nhàng nói.

“Em có biết tình huống vừa rồi rất nguy hiểm không?!”

“Đối với anh mà nói thì tất nhiên là nguy hiểm rồi.”

Cô đùa cợt cái lại.

“Nhưng đối với tôi.... Chuyện nhỏ mà thôi!”

“Ninh Ninh à.”

Tống Tĩnh Ninh tiếp tục khuyên bảo nói.

“Em như vậy là không được, đừng quên lúc đó em còn đang thở dốc, không thể đột nhiên làm một loại vận động quá kịch liệt được. mới vừa nhìn thấy em như vậy, đã khiến não anh như muốn nhảy ra ngoài, nếu như em không may thở không ra hơi...”

“Ngừng! Anh đừng cho là thân thể tôi cũng giống với một đồng đồng nát sắt vụn như anh.”

Nghe thấy câu nói đó của cô, Tống Tĩnh Ninh biết là mình chỉ có thể im lặng mà thôi.

“Nhanh đi thôi, muộn rồi.”

Tống Tĩnh Ninh không khách khí đẩy bả vai hấn.

“Đừng có mà tiếp tục nài nỉ như đàn bà như thế nữa, dù sao hiện tại tôi vô cùng tốt, còn giúp người ta tóm được tên cướp, cho nên anh hãy mặc kệ những người đó, không cần lo lắng nuốt tất cả những lời nói đó vào trong bụng đi. Mau đi thôi! Thật là phiền toái!”

Tống Tĩnh Ninh không có phiền muộn gì, cúi đầu nhìn cô em gái bằng ánh mắt không kiên nhẫn, lại ngoái đầu nhìn theo hướng của tên cướp.

Sau đó, ánh mắt anh tò mò nhìn theo hướng hai người đàn ông mặc âu phục đen khi này, chỉ thấy bọn họ chậm rãi đi đến phía một ông già...

Ánh mắt Tống Tĩnh Ninh híp lại nhìn, người này.... Anh nhìn thấy cực kỳ quen mắt...

Anh thu tầm mắt lại, chìm vào trong suy tư, cuối cùng trong đầu chợt lóe lên một suy nghĩ – xem ra lần này Ninh Ninh không quan tâm đến việc cô đã giúp đỡ một nhân vật phong vân rồi.

Nếu anh nhớ không lầm, người đó chính là tổng giám đốc Hoàn Vũ Sinh Kỳ, nhiều năm trước anh đã từng gặp qua vị trưởng bối này một lần.

Tên cướp này đúng là có mắt như mù, lại dám đi cướp đồ của tổng giám đốc Hoàn Vũ gì đó, kết cục của hấn đến tám phần là không dễ chịu rồi.

“Tổng giám đốc.”

Thang máy đã tới một lúc, Tống Tĩnh Ninh chờ anh trai mình tiến vào mà không thấy hấn động người liền không kiên nhẫn lên tiếng hỏi.

“Xin hỏi bây giờ là lúc nào rồi mà anh còn đứng ngây ra đó làm gì? Anh đã bị trễ giờ làm quá rồi đó!”

Tống Tĩnh Ninh lấy lại tinh thần vội vàng thu hồi tầm mắt của chính mình, bước vào thang máy, rất nhanh đã để chuyện này cứ thế đi vào miền dĩ vãng.

“Chị!”

Vừa thấy Tống Tĩnh Ninh từ bên ngoài đi vào, Tống Y Y lập tức nước mắt lưng tròng xà vào trong ngực cô.

Theo bản năng Tống Tĩnh Ninh vút tập văn kiện đang cầm trên tay xuống đất, nhanh nhẹn ôm lấy cô em gái nhỏ.

“Có chuyện gì mà em lại khóc thành như vậy?”

Nhìn đến cô em gái nhỏ rơi nước mắt, hỏa khí trong lòng cô đột nhiên dâng lên.

“Ai đã bắt nạt em? Nói cho chị nghe nào.”

Cô tuyệt đối không cho phép bất cứ ai bắt nạt người nhà của mình.

“Chị, trước tiên chị nên hỏi rõ mọi chuyện, rồi mới nóng giận cũng chưa muộn.”

Tổng Thanh Thanh đứng ở bên cạnh nhàn nhạt mở miệng nói.

“Em ấy đã khóc ra thành bộ dạng như thế rồi!”

Tổng Ninh Ninh không cho là đúng liếc nhìn cô em gái lớn của mình, rồi tiếp tục quay lại an ủi cô em gái út.

“Y Y, em đừng có chỉ khóc như thế, mau nói cho chị biết đã có chuyện gì xảy ra? Em yên tâm, cho dù là trời sập thì đã có chị đây đứng ra thay em gánh vác!”

“Là anh cả.”

Tổng Y Y khóc nức nở chỉ về phía Tổng Tĩnh Ninh.

“Anh cả?”

Tổng Ninh Ninh sững sốt một phen. Một người đàn ông nhu nhược như đàn bà thì có thể đi bắt nạt em gái của mình? Tầm mắt của cô lập tức hướng về phía người đàn ông đang ngồi trên ghế sofa, lúc đó người đàn ông chợt cảm thấy chột dạ mà tránh đi ánh mắt của cô. Cô khó hiểu cất tiếng hỏi.

“Có chuyện gì thế?”

“Anh, anh cả tự nhiên muốn em.... Muốn em kết hôn...”

Tổng Y Y khóc thút thít nói.

“Kết hôn?”

Ngữ điệu của Tổng Ninh Ninh không nhận được cất cao lên vài bậc.

“Không phải là kết hôn.”

Tổng Tĩnh Ninh vội vàng thanh minh cho bản thân mình.

“Là đi xem mắt! Chỉ là đi xem mắt mà thôi!”

“Đi xem mắt với kết hôn không phải giống nhau sao?”

Tổng Y Y khóc càng thêm thảm hại hơn.

“Không giống.”

Về mặt Tổng Tĩnh Ninh bắt an nhìn về phía Tổng Ninh Ninh đang nghiêm mặt nhìn hấn.

“Làm sao có thể giống nhau được...”

“Tổng Tĩnh Ninh!”

Ánh mắt Tổng Ninh Ninh sắc bén nhìn về phía anh trai mình.

Ánh mắt Tổng Ninh Ninh sắc bén nhìn về phía anh trai mình.

“Em ấy còn chưa đến hai mươi tuổi, cũng còn chưa có học xong tự nhiên bắt em ấy kết hôn, đầu óc anh có phải không bình thường không đấy?”

Tổng Tĩnh Ninh rụt cổ lại, không dám nhìn về phía cô em gái lớn đang mắng chửi mình.

“TMD! Anh ngẩng mặt lên nhìn tôi ngay!”

Tổng Ninh Ninh vọt tới trước mặt anh trai mình, từ trên cao nhìn hấn chăm chăm.

“Tốt nhất là anh nên giải thích rõ ràng cho tôi, bằng không anh cứ chờ xem!”

“Anh...”

Hắn ấp a ấp úng nói không ra lời.

“Nói!”

“Người ta cũng chỉ là nghĩ cho Y Y thôi.”

“Suy nghĩ cho Y Y?!”

Về mặt Tống Ninh Ninh như là nghe được chuyện vợ vắn nào đó.

“Đầu óc anh bị chập mạch rồi à?! Y Y còn đang đi học, anh muốn nó đi cái gì xem mắt?! hướng chỉ nó đáng yêu như thế, hiện tại anh lo cái gì mà về sau không ai muốn nó, có phải là quá sớm hay không?”

Tống Tĩnh Ninh vội vàng nói.

“Anh đương nhiên biết số người yêu mến Y Y đã lên đến độ mấy chục cái xe tải không hết, anh cũng không lo về sau nó không gả được, chỉ là... anh nói cho em biết..., gia thế của đối phương vô cùng hiển hách, nhất định là sự lựa chọn số một.”

Tống Ninh Ninh vươn tay, không khách khí túm lấy cổ áo của anh trai mình, vung lên một quả đấm.

“Tôi quan tâm làm gì cái gia thế của hắn! Tóm lại Y Y còn chưa đủ hai mươi tuổi, lại vẫn là vị thành niên, hiện tại nó còn đang khóc đến nửa sống nửa chết đi rồi kia kìa cũng không muốn gả đi, có phải anh vẫn còn không nghe thấy gì?”

“Anh nghe được mà, nhưng việc không muốn gả với việc đi xem mắt kia cũng không có quan hệ gì mà?!”

Về mặt Tống Tĩnh Ninh hoảng sợ, lại có sự kiên trì khó gặp tiếp tục nói.

“Quả thật điều kiện của đối phương rất được, hơn nữa gần đây người ta...”

Đột nhiên giọng hắn nghẹn ngào.

Nhìn đến bộ dạng của anh trai mình, bỗng nhiên Tống Ninh Ninh trở nên sững sốt, lập tức buông tay ra.

“Làm sao vậy?”

Mặc dù cô luôn có bộ dáng hung dữ, nhưng thực tế tâm địa cô đều mềm mỏng hơn bất cứ người nào, mặc dù cô túm cổ áo hắn cũng không có sử dụng quá nhiều lực, cho nên không thể lý giải được tại sao giờ phút này đôi mắt anh trai mình lã chã trực khóc.

“Em làm đau anh sao?”

Cô hoài nghi hỏi hắn.

“Không phải.”

Tống Tĩnh Ninh hít hít một cái, bộ dáng không khác gì một cô vợ nhỏ uất ức, lắc lắc đầu.

Nhìn bộ dáng của anh trai mình, Tống Ninh Ninh nhú mày.

“Tống Tĩnh Ninh, tôi thật sự chán ghét bộ dáng yếu đuối muốn khóc của anh lúc này. Có điều gì thì mau nói ra, không cho phép anh được rơi nước mắt! Cũng không phải là trời sập xuống!”

Cô vỗ vỗ ngực mình.

“Được rồi, chò dù trời có sập xuống thì đã có tôi ở đây, cho nên anh lập tức điều chỉnh lại 180 độ cho tôi, có chuyện gì thì cứ nói ra.”

“Ninh Ninh.... Có em thật là tốt!”

Loại biểu cảm này khiến cho người khác cả gai ốc, Tống Ninh Ninh tức giận lườm hắn.

“Tôi đương nhiên là tốt! Nói đi, rốt cục là có chuyện gì?”

“Lần này em không giúp được gì rồi.”

Nghe hắn nói câu đó, cô không cho là đúng.

“Tôi không tin là có việc gì tôi không thể giúp được! Nói đi! Rốt cục là có chuyện gì?”

“Em sẽ lại đánh anh à xem.”

Tổng Tĩnh Ninh kéo tay Tổng Ninh Ninh, đôi mắt áy náy nhìn cô.

“Tất cả cũng chỉ là do anh. Bởi vì không cẩn thận đã thất bại trong vụ đầu tư bất động sản ở Mỹ, khiến cho nguồn tài chính của công ty bị thâm hụt, hiện tại nhu cầu cấp bách cần một khoản tiền quay vòng, nếu không, công ty của cha sẽ bị phá sản...”

Tổng Ninh Ninh nghe xong, đôi mắt khó tin nhìn hấn.

“Tên ẻo lả kia! Anh nói cái gì?!”

Tổng Tĩnh Ninh bịt lỗ tai của mình, sợ hãi kêu lên.

“Thực xin lỗi, vì vấn đề này, nên anh mới bảo Y Y đi xem mắt.”

Nhìn bộ dạng tự trách của anh trai mình, trong lòng Tổng Ninh Ninh vô cùng kinh ngạc.

“Tổng Tĩnh Ninh!”

Cô kéo kéo tay hấn đang bịt ở bên tai xuống, nổi giận nói.

“Rốt cục là anh đang làm cái quái quỷ gì vậy?”

“Thực xin lỗi!”

Hấn nhìn về phía cô em gái, ánh mắt ngập tràn tia hối lỗi.

“Hiện tại trong giới tài chính ở bên Mỹ đang xuất hiện một nhân vật cực kỳ có ảnh hưởng, lớn mạnh đủ để có thể hô phong hoán vũ, nhưng ông ta lại vì chuyện đứa cháu trai không muốn kết hôn mà vô cùng buồn bã, vừa vặn, hấn biết anh có ba cô em gái, liền ra điều kiện, nếu Y Y nguyện ý chịu đi gặp mặt con trai hấn, thậm chí có thể thuận lợi tiến thêm một bước kết hôn với con trai hấn, như vậy công ty của nhà chúng ta có thể bình an vô sự vượt qua thời kỳ khó khăn này.”

Tổng Ninh Ninh không thể tin được khi nghe được những lời này, quả thật cô không thể tin được anh trai mình có thể nói ra điều hợp tình hợp lý đến như vậy.

Tổng Tĩnh Ninh nhìn cô em gái lớn của mình bằng ánh mắt cầu xin, khoanh tay trước ngực nói.

“Thật ra thì, hôm nay anh có thể thẳng thắn nói ra được điều này, còn phải cảm ơn em.”

“Cảm ơn cái gì?”

Cô lạnh lùng nhìn hấn chằm chằm.

“Mấy ngày trước...”

Hấn thận trọng nhắc nhở.

“Em có nhớ mình đã bắt được một tên cướp ở trên đường hay không?”

Tổng Ninh Ninh hết sức không chế tâm trạng mình, lạnh lùng hừ một tiếng thay cho câu trả lời.

“Thì ra là người mà bị tên trộm đó cướp đồ chính là tổng giám đốc của tập đoàn Hoàn Vũ Sinh Kỳ, bởi vì được em anh dũng cứu giúp, mới có thể bảo toàn được phần tài liệu quan trọng kia. Tổng giám đốc rất cảm tạ chúng ta, cho nên trước khi bay sang Nhật Bản để họp hội nghị đã đích thân gọi điện đến để nói lời cảm ơn. Bọn anh trò chuyện một lúc, thì ông ta lại nhắc đến chuyện cháu trai của mình, trùng hợp đúng lúc công ty nhà chúng ta đang khó khăn trong vấn đề tài chính, cho nên anh liền thuận nước đẩy thuyền.... Ninh Ninh, nghe người ta giải thích như vậy em đã hiểu rồi đúng không?”

“Tôi hiểu cái đầu anh! Anh đúng là một kẻ thối nát ẻo lả, chính mình gây ra tai họa lại không có khả năng gánh vác hậu quả!”

Cuối cùng Tổng Ninh Ninh không có sức lực tức giận nữa, lớn tiếng gầm bên tai hấn.

“Anh đúng là một kẻ hạ lưu, dám bán đứng em gái mình!”

“Hạ lưu.”

Tổng Tình Ninh thiếu chút nữa bị sắc nước miếng của chính mình, khuôn mặt tuần tú lộ vẻ bất an nồng đậm.

“Ninh Ninh, em nói như vậy.... nghe có vẻ rất nghiêm trọng ư?”

“Chính anh gây ra tai họa, bây giờ tự mình đi mà gánh vác.”

Tay cô không khách khí, chọc chọc vào trong ngực hắn.

“Không cho phép kéo Y Y vào chuyện này. Rốt cuộc anh có còn là con người hay không?”

“Ninh Ninh, người ta không cảm thấy xấu hổ gì cả.”

Giọng nói Tổng Tình Ninh ghen ngào, tranh luận cùng cô em gái âm lượng ngày càng nhỏ dần.

“Nhưng mà em mắng chửi người ta như vậy, người ta nghe xong lại cảm thấy thật khổ sở.”

“Khổ sở cái đầu anh!”

Đến lúc nào rồi mà hắn vẫn còn có tâm tình đùa giỡn cô?! Nếu không phải thật sự trông thấy bộ dạng cực kỳ phiền não của hắn, cô thật sự rất muốn đánh hắn.

“Ninh Ninh, em thử nghĩ theo một khía cạnh khác xem.”

Tổng Tình Ninh vẫn chưa từ bỏ ý định, tiếp tục thuyết phục cô em gái lớn.

“Tuy rằng bây giờ có hơi sớm, nhưng suy cho cùng thì sớm muộn gì thì Y Y cũng đều cần phải lập gia đình. Em xem Y Y nhà chúng ta vừa đáng yêu vừa khôn ngoan như thế, bây giờ đi xem mắt người ta thôi, người ta mà nhìn thấy em ấy rất ưng thuận, như vậy một khi em ấy được gả đi thì nhất định trở thành một thiếu phu nhân, cả đời luôn hưởng vinh hoa phú quý lại còn được người ta yêu thương nữa.”

“Tổng Tình Ninh, anh bị điên rồi à?”

Tổng Tình Ninh nhin không được hét thẳng vào lỗ tai anh trai mình, muốn cho hắn nghe cho rõ ràng hơn một chút.

“Bất luận là như thế nào, tôi không cho phép anh kêu Y Y đi xem mắt, nó còn đang học đại học, hiện tại, việc học là quan trọng nhất.”

“Không phải là anh muốn ép nó, mà là vì...”

Bởi vì bị nhéo tai, nên gương mặt tuần tú của Tổng Tình Ninh trở nên méo mó trông rất đau khổ, ánh mắt thương cảm lại nhìn đến Tổng Thanh Thanh – người này giờ đang ngồi xem trò vui.

“Thanh Thanh, cô ấy không muốn đi.”

“Tại sao tôi không phát hiện thời điểm anh lấy tiền đi đầu tư? Bây giờ lại còn gây ra hậu quả như thế này.”

Cô nén giận nhìn anh trai mình ngập tràn bi thương, Tổng Thanh Thanh vẫn hờ hợt như cũ, cô chậm rãi cầm cốc cà phê, nhẹ nhấp một ngụm nhỏ rồi mới thông thả mở miệng.

“Em đã nói rõ lập trường của mình rồi, gần đây, công việc của em rất bận, không có thời gian đi xem mắt, việc duy nhất em có thể làm là tận tâm tận lực thay anh kiếm tiền trả nợ, dù sao cửa hàng áo cưới của em còn có thể kiếm tiền được. Chẳng qua, theo như lời anh nói, với số tiền lớn như vậy không nằm trong khả năng gánh vác của em.”

Cô mở to đôi mắt phượng xinh đẹp, cười nhẹ.

“Em thấy, nếu như em bán đi cửa hàng của em đi cũng chưa thể cải thiện được gì, cho nên em còn đang suy nghĩ.... Anh cả, anh cũng đừng nên đem chuyện của anh tính toán trên người em – bất quá nếu cần cứ vào tình cảm anh em nhiều năm nay...”

Cô nhẹ nhếch vai lên, nói một câu coi như kết luận.

“Nếu công ty của cha mẹ chúng ta thật sự bị phá sản, cũng không phải mọi người phải ăn không khí mà sống, ít nhất bán công ty đi cũng có thể đủ tiền ọi người sống cuộc sống ấm no.”

Tổng Tĩnh Ninh giương khoe miệng lên thành một nụ cười khổ, đây chính là Tổng Thanh Thanh cô em gái chỉ biết lo cho bản thân mình của hần.

“Ninh Ninh, em cũng nghe thấy rồi đấy, Thanh Thanh nói, cô ấy không muốn đi.”

“Cô ấy không muốn, anh liền bắt Y Y đi sao?”

Cơn tức giận của Tổng Tĩnh Ninh cũng không vì lời giải thích của hần mà thuyên giảm.

“Hong nên lựa hong chín mềm, anh đúng là không biết xấu hổ!”

“Thế thì làm thế nào bây giờ? Công ty đó là tâm huyết cả đời của cha mẹ chúng ta.”

Tổng Tĩnh Ninh ghen ngào, gần như là sắp khóc đến nơi đi được.

“Nếu như nó mà bị hủy hoại trong tay anh, cho dù anh có nhảy xuống biển cũng không thể rửa hết tội được.”

“Mẹ nó chứ!”

Nghe thấy anh trai mình ghen ngào nghĩ quần nói muốn tìm cái chết, Tổng Tĩnh Ninh dùng lực đẩy bả vai hần.

“Bớt nói nhảm muốn chết với tôi đi!”

“Nếu không thì làm thế nào bây giờ?”

Gương mặt hần khổ sở.

“Y Y thì còn quá nhỏ không thể đi, Thanh Thanh thì không muốn đi...”

“Tôi đi được chưa?”

Tổng Tĩnh Ninh rống lên một tiếng lớn.

“Em?”

Nghe thấy lời của cô, thiếu chút nữa Tổng Tĩnh Ninh ngã từ trên ghế xuống.

Nhìn vẻ mặt anh trai mình, hai mắt Tổng Tĩnh Ninh nheo lại một cách đầy nguy hiểm.

“Anh như thế là có ý tứ gì? Tôi đi không được sao?”

Tổng Tĩnh Ninh câm lặng nhìn cô.

Ở một bên, Tổng Thanh Thanh vuốt nhẹ mái tóc dài của mình, cũng yên lặng không đưa ra bất cứ một lời bình luận nào.

Tổng Y Y nghe xong thì sửng sốt, quên mất việc phải khóc.

Hai tay Tổng Tĩnh Ninh ôm lấy ngực mình, liếc qua nhìn một lượt biểu tình của tất cả anh trai và các em gái mình, rồi lại hít một hơi thật sâu. Kiểm chế cơn tức giận đang bùng phát của bản thân mình, mở miệng.

“Giải thích một chút cho tôi xem biểu tình hiện tại của các người là thế nào?”

Ngón tay cô chỉ qua một lượt tất cả những người trong phòng cuối cùng dừng lại trên người của Tổng Tĩnh Ninh.

“Nhất là anh – kẻ khởi xướng, anh mà không giải thích rõ ràng, thì cho dù anh có bị lên cơn bệnh tim thì tôi cũng nhất định sẽ không để anh yên đâu!”

“Anh...”

“Anh...”

Hần trốn tránh ánh mắt của cô.

Tống Ninh Ninh hiềm có kiên nhẫn chờ anh trai ngẩng đầu lên nhìn cô, một tia sáng đột nhiên vụt qua trong đầu, phát hiện ra chuyện này có điểm không hợp lý.

“Thật kỳ quái.... Trước tiên không nói đến người được tôi giúp đỡ lấy lại đồng văn kiện

kia, nói về con cái trong nhà, tôi là con gái lớn nhất trong nhà, cho dù thế nào, hôm nay người phải đi xem mắt cũng phải là tôi chứ không phải là Thanh Thanh hoặc Y Y, thế mà từ đầu tới giờ lại không thấy nhắc gì tới tôi? Chẳng lẽ tổng giám đốc tập đoàn Sinh Kỳ có chỉ định là không cho phép tôi đi sao?”

“Ông ta không chỉ định người nào, chỉ là...”

Về mặt Tống Tĩnh Ninh đầy khó xử, mở miệng nói lắp bắp.

“Người ta cũng không phải là không cần em đi, thật ra Ninh Ninh à, em cũng biết tính tình của em...”

“Tính tình của tôi làm sao?”

Cơn tức giận của Tống Ninh Ninh dâng cao ngút trời.

“Tính tình của em.... Nếu không may phải tranh luận với đối phương, thì chắc chắn tình huống xảy ra sẽ vô cùng tệ.”

Tống Tĩnh Ninh nhắm chặt mắt, hạ quyết tâm, nói rõ ràng với cô một lượt.

“Cháu trai của ngài tổng giám đốc đó chính là vị phó tổng giám đốc của tập đoàn Hoàn Vũ Sinh Kỳ, cho dù nói về tướng mạo, hay gia thế thì tất cả đều rất hoàn hảo, nhưng vì một vài nguyên nhân, nên cho đến bây giờ hắn vẫn chưa kết hôn.”

“Nguyên nhân gì?”

Tống Ninh Ninh tò mò hỏi.

“Hắn mắc bệnh tim. Giả sử là em đi, nếu như với cái tính tình đó, dọa đến đối phương, hại hắn phát bệnh lên thì phải làm thế nào bây giờ? Anh đã sớm chuẩn bị tâm lý là cả này sẽ không gả em đi được rồi, cho nên em chỉ cần ngoan ngoãn ở nhà cho tốt, không cần phải xen vào việc này.”

Trong lòng Tống Ninh Ninh đang suy nghĩ về lời nói của anh trai mình, đột nhiên cơn

giận bùng phát lên như núi lửa phun trào.

“Con mẹ nó! Chỉ bằng một câu của anh “Tôi cả đời không gả đi được”, cho dù bất cứ giá nào, lần đi xem mắt này cho dù anh không muốn tôi đi, tôi càng muốn đi! Tôi càng phải đi!”

“Ninh Ninh, chuyện này không phải là chuyện đùa được đâu, đối phương là người có tiền sử mắc bệnh tim....”

“Tôi đã nghe thấy. Cái loại gia hỏa nhà anh!”

Tống Ninh Ninh chữi ầm lên.

“Anh kêu em gái mình gả ột tên bệnh quỵ sao!”

“Không phải là bệnh quỵ, chỉ là bị bệnh tim mà thôi.”

“Đó chính là bệnh quỵ!”

“Tại sao em có thể nói như thế? Không phải chính em cũng bị khó thở còn gì, vậy người ta cũng có thể nói là em mắc bệnh quỵ sao?”

Cô phẫn nộ trừng mắt nhìn hắn.

“Mẹ nó! Anh muốn chết à! Hiện tại người gây họa là anh lại còn muốn tranh luận với tôi nữa à? Còn nữa, anh cũng là kẻ mắc bệnh khó thở còn gì!”

“Anh biết.”

Tống Tĩnh Ninh bất an xoa xoa ngón tay.

“Cho nên anh mới không nói người ta mắc bệnh quỵ.”

“Anh - -”

Nhìn bộ dáng ẻo lả của anh trai mình, Tống Ninh Ninh tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ muốn ngất đi cho rồi, xem như cái gì cũng không biết là tốt rồi, đến lúc nào rồi mà hắn còn đứng đây mà tranh luận với cô về vụ được với chả không? Cô kích động cánh tay vung lên, quyết định nói.

“Tóm lại, lần này người đi xem mắt là tôi, tôi không cho phép anh được làm khó Thanh Thanh hay Y Y. Hơn nữa, anh yên tâm đi, tôi dùng nhân cách bản thân để thề, bản cô nương đây hôm đó sẽ rất cẩn thận, không làm tổn hại đến cho dù là một sợi lông tơ của hắn.”

Về mặt Tống Tĩnh Ninh tràn đầy hoài nghi nhìn cô.

“Nếu như mà tôi không làm được.”

Cô nhìn chằm chằm ông anh trai mình.

“Tôi – Tống Ninh Ninh liền ba chữ viết ngược.”

“Em.... Có được không?”

Tống Tĩnh Ninh hoài nghi nhìn cô em gái lớn của mình.

“Anh vẫn nghĩ em không nên đi.”

“Con mẹ nó! Tôi đã lấy nhân cách của mình ra bảo đảm rồi, anh vẫn đắn đo cái gì?”

“Anh không phải đắn đo, chỉ là lỡ như đến lúc đó em làm cái gì mà dọa đến người ta khiến người ta phát bệnh, anh còn phải đến cửa nhà người ta nhận tội, chẳng phải sẽ hỏng hết sao? Hơn nữa đó là một mạng người đó! Không thể đùa giỡn được đâu!”

“Tôi tuyệt đối sẽ làm cho hắn hoàn hảo như lúc ban đầu!”

Đôi mắt đen của cô nheo lại, lộ ra ánh sáng nghiêm nghị, nghiến răng nghiến lợi nói.

“Nếu như có chuyện gì xảy ra với hắn, tôi sẽ gả cho bài vị của hắn!”

Bài vị? nghe những chữ kia, thiếu chút nữa Tống Tĩnh Ninh bị sắc nước miếng của chính mình.

Một bên Tống Thanh Thanh nhú mày lại không cho là đúng.

“Chị thật là giỏi!”

Về mặt Tống Y Y tràn ngập sùng bái nhìn cô.

“Cái này thì có gì mà ghê gớm?!”

Tống Tĩnh Ninh lắc đầu.

“Ninh Ninh, em nói như vậy thì anh làm sao dám cho em...”

“Câm miệng anh lại!”

Tống Ninh Ninh bật ra một câu, khom lưng nhặt chiếc túi vừa vứt trên mặt đất lên.

“Chuyện của anh, cứ quyết định như tôi nói không có gì thay đổi nữa, anh cứ từ từ chịu trận đi! Y Y, đi lên đây với chị, không cần ở đây tranh luận với tên anh trai điên kia nữa.”

Nói xong, cô ôm trong người một bụng tức giận xoay người lại thẳng bước lên lầu.

“Aizz...”

Bộ mặt Tống Y Y vâng lời vẫn không quên liếc nhìn anh trai một cái, rồi vội vàng đuổi

theo chị gái mình. Mãi cho đến lúc bóng các cô biến mất khỏi tầm mắt, Tống Tĩnh Ninh mới thu hồi toàn bộ biểu cảm bi thương của mình, khước miệng nhếch lên. Lúc này, anh quay đầu lại, vừa lúc nhìn thấy đôi mắt xinh đẹp của cô em thứ, đang nháy mắt một cái nhìn chằm chằm chính mình.

“Thanh Thanh?”

Hắn không được tự nhiên ho nhẹ một cái, lại ngồi lên trên ghế sofa.

“Tại sao lại nhìn chằm chằm anh như vậy?”

Tổng Thanh đặt chiếc chén trong tay xuống, ngón tay vô thức đùa nghịch tóc mình.

Phong thái giờ tay hay nhắc chân tràn đầy quyền rũ.

Giọng điệu cô chậm chạp, nhẹ nhàng nhả ra hai chữ.

“Gian thương.”

Đáy mắt Tống Tĩnh Ninh thâm sâu, ánh mắt chớp chớp một cái.

“Cái gì?”

“Gian thương...”

Cô ghé sát đầu mình đối mặt với anh trai, cười ngọt ngào.

“Quả nhiên là bất đồng...”

Tống Tĩnh Ninh nghe vậy sửng sốt, rồi sau đó không nhịn được, ngẩng đầu lên cười lớn.

“Em nói anh là gian thương?”

“Chẳng lẽ anh không đúng như thế sao?”

Cô dịu dàng hỏi lại.

“Anh thừa nhận anh có lợi dụng điểm yếu của người khác một chút.

Nhìn khuôn mặt lạnh lùng của cô em thứ, hắn thẳng thắn thành khẩn nói.

“Nhưng không phải em không chấp nhận sự sắp đặt của anh đó sao?”

Cô trầm mặc một lát rồi mới mở miệng.

“Em chỉ thắc mắc một vấn đề.”

Hắn nhíu mày.

“Người đàn ông kia có thật sự tốt như anh nói?”

“Hạng nhất.”

Tống Tĩnh Ninh nở một nụ cười.

“Hồi còn ở Anh, anh có từng gặp qua hắn một lần, cha mẹ của hắn đều là họa sĩ, cha hắn còn từng là giúp đỡ một nhóm thiết kế của công ty chúng ta. Bản thân hắn cũng có tài trong lĩnh vực đó, vốn cũng từng nghĩ muốn phát triển ở trong phương diện này, nhưng bởi vì ông nội hắn đã già, cần người nối nghiệp, nên hắn đành từ bỏ vẽ tranh

để quay lại với ngành thương nghiệp. Em cũng biết rồi đó, Ninh Ninh đã trưởng thành,

nếu như không có vở tuồng ngày hôm nay, cô ấy sẽ tuyệt đối không ngoan ngoãn đi xem mắt. Dù sao, đây mới chỉ là gặp mặt đối phương, để cô ấy đến, coi như là cho cô ấy một cơ hội thôi mà, nếu như có thể phát triển thêm một bước nữa, như vậy không phải tốt cả mọi đường sao?!”

Tổng Thanh hạ tầm mắt, suy tư một hồi, nhiều năm như vậy, đây cũng là lúc tìm một người đàn ông thích hợp để chăm sóc cho chị gái rồi.

“Về chuyện ăn mặc của cô ấy, cứ giao cho em, em sẽ làm cho chị ấy hoàn toàn trở nên xinh đẹp.”

Tống Tĩnh Ninh nghe vậy, không khỏi bật cười thành tiếng.

“Có em ra tay, tất nhiên là không thể không tốt được rồi.”

Tổng Thanh Thanh xoa xoa cằm, vẻ mặt bình tĩnh, không nhìn ra bất cứ loại suy nghĩ nào.

Đối với người luôn luôn kiên cường, gánh chịu rất nhiều trách nhiệm như chị cô, cho dù trong miệng cô không có nói ra, nhưng trong lòng đều luôn nhớ lại. chị cô đã phải gánh chịu quá nhiều thứ trách của mọi người rồi, cho nên, hiện tại cũng đã đến lúc nghỉ ngơi rồi.

Lần này.... Có lẽ thật sự là cơ hội tới rồi.

3. Chương 3

Ngồi trong phòng ăn, Tổng Ninh Ninh luôn cảm thấy buồn bực, dù gì thì cũng chỉ là đi xem mắt thôi mà, có nhất thiết là phải khoa trương như vậy không?

Cô ngẩng đầu nhìn vào hình ảnh phản chiếu của mình trong gương, cô bỗng giật mình, người kia chính là cô sao? Nhưng cô có cảm giác như không giống lắm.... Ngay cả chính bản thân cô cũng không nhận ra chính mình nữa rồi.

Trên đỉnh đầu là mái tóc ngắn mềm mại bồng bênh, kết hợp với khuôn mặt trang điểm, khiến cô có cảm giác như nhìn thấy một người khác vậy, cô kinh ngạc phát hiện ra rằng hình ảnh đó có phần giống với cô em gái Tổng Thanh Thanh của mình.

Từ nhỏ đến lớn, cô luôn nghĩ rằng bản thân mình không xinh đẹp, nhưng hôm nay.... Cô lại có cảm giác bản thân mình cũng không đến nỗi tệ lắm. Ánh mắt cô chuyển sang nhìn về phía khung cửa sổ, thấy sắc trời đã ngả sang màu xám đen, cô lại nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo ở trên tay, lại lần thứ hai sững sốt vì phát hiện chính bản thân mình đã ngồi ngắn người quá lâu rồi.

Đối tượng xem mắt vừa mới gọi tới một cuộc điện thoại thông báo là sẽ tới trễ, cho nên có dặn dò đầu bếp chuẩn bị cho cô một chút điểm tâm dùng tạm trước.

Trên chiếc bàn nhỏ với chiếc khăn trải bàn trắng tinh, chẳng bao lâu sau đã được bày đầy các loại bánh ngọt nhìn vô cùng đẹp mắt và ngon miệng.

Trước khi tới đây, cô em gái lớn của cô – Tổng Thanh Thanh đã đặc biệt huấn luyện cho cô một lớp học thực nữ cấp tốc, còn ân cần chỉ bảo rằng cho dù đầu bếp có đưa lên món ăn là gì, thì chỉ cần cô dùng lướt qua cho có lệ là được rồi, động tác khi ăn phải nhẹ nhàng, không được quá mạnh bạo phát ra tiếng động lớn, nói chuyện cũng không được quá lớn tiếng, khi đứng thì phải đứng sao cho thẳng lưng, ngồi ghế thì không được ngồi toàn bộ diện tích của chiếc ghế, trên mặt thì lúc nào cũng phải nở nụ cười.

Cô mà có thể làm được loại hành động cử chỉ giả dối như thế này sao?! Nếu Tổng Ninh Ninh cô thật sự có được cái phong thái kia, chắc chắn cô cũng không còn được gọi là Tổng Ninh Ninh rồi!

Cho đến hôm nay cô mới biết được rằng, thì ra làm một thực nữ xinh đẹp lại phiền toái như thế, thật sự cô không hiểu nổi được tại sao mà Thanh Thanh nha cô có thể sống sót được đến giờ?! Làm thế nào với cái đồng hồ đếm ngược kị tây này, như vậy thật sự là mệt mỏi.

Thân thể cô trở nên cứng nhắc giật giật mấy cái, ở bên trong cô có mặc một chiếc quần bó bụng cho nên người khác nhìn vào thì trông thấy cô rất mảnh mai, nhưng thực chất loại quần áo này khiến cô vô cùng khó chịu.

Cô thở dài, sau đó cầm lên một miếng bánh ngọt trông có vẻ vô cùng ngon mắt cho vào miệng một hơi nuốt xuống. Cô là một người luôn luôn không có sức miễn dịch đối với các loại bánh ngọt, về điểm này cô rất giống với người mẹ đã mất của mình.

Mẹ cô là một người vô cùng am hiểu cách làm bánh kem, còn cô chính là trợ thủ đắc lực của mẹ mình, chỉ là đã nhiều năm rồi, dường như cô cũng đã quên đi những ngày tháng vô lo vô nghĩ ở trong bếp làm bánh cùng với mẹ mình....

Cắn miếng bánh ngọt trong miệng, hương vị tỏa ra trong bánh tan trong miệng khiến cô cảm thấy vô cùng thỏa mãn, sớm đem những lời dặn dò của cô em gái ném ra khỏi chín tầng mây rồi.

Ngay sau đó, cô đưa tay với lấy một miếng bánh pudding, xúc một muỗng lớn cho vào trong miệng, vị ngọt mà không ngán lan tỏa trong miệng. Vì vậy, cô đã nhanh chóng giải quyết hết chỗ bánh pudding có mặt trên bàn vào trong bụng mình.

Tiếp đó, ánh mắt cô chuyển sang nhìn tới chiếc bánh ngọt vị socola trên bàn, cầm lên cho vào trong miệng ăn một cách vô cùng ngon miệng và thoải mái, cô còn thông thả bưng ly hồng trà lên uống cho khỏi chết nghen, mà một ngụm hết cả nửa ly.

Chỉ thoáng một chốc cái, đồ ăn trên bàn đã được cô giải quyết gọn nhẹ đến hơn nửa, lúc này, cô đã cảm thấy có vẻ no no, thế mà người kia vẫn chưa chịu đến...

Tổng Ninh Ninh lại nhìn xuống chiếc đồng hồ đeo ở trên tay, thế mà đã hơn hai giờ trôi qua rồi mà người kia vẫn chưa tới! Trong lòng cô thầm mắng một tiếng, đây là người đầu tiên khiến cô chưa gặp đã sinh ra ấn tượng mạnh như thế.

“Tổng tiểu thư?”

Ngay lúc này, quản lý nhà hàng đi tới.

“Thế nào?”

Nhìn vẻ mặt của hắn, trực giác Tổng Ninh Ninh mách bảo rằng sắp phải nghe một chuyện không tốt lành nào đó.

“Đỗ tiên sinh cho người gọi điện thoại tới, nói rằng hiện tại đang bận phải tham gia họp hội nghị, nên không thể tới được. Tổng tiểu thư, chi phí của buổi hôm nay sẽ kí tên của ngài ấy để thanh toán, xin hỏi.... Hiện tại, Tổng tiểu thư còn cần dùng thêm gì nữa không?”

Không tới? Lửa giận trong lòng Tổng Ninh Ninh bỗng nhiên ‘Oành’ một tiếng bùng nổ.

Mặc dù ăn bánh ngọt rất ngon, tâm trạng của cô cũng có điểm tốt lên nhờ vào ăn bánh ngọt, nhưng tin tức vừa được mang tới kia, đã phá hủy triệt để cảm giác thỏa mãn hiếm có mới vừa rồi của cô.

Cả ngày nay cô đã cố gắng hết sức phối hợp để đi chọn lựa đồ để mặc, trang điểm, lại còn ngồi đây chờ hắn đến hơn hai tiếng đồng hồ, bây giờ hắn chỉ dùng một cuộc điện thoại gọi tới – nhưng không phải là trực tiếp gọi cho cô, mà là cho người báo tin tới, sau đó nói với cô một câu ‘hắn sẽ không tới’ như thế mà coi được sao?

Hắn coi cô là đứa ngốc nên ra sức đùa giỡn cô sao? Con mẹ nó!

Tổng Ninh Ninh nhìn vẻ mặt cảm thông của quản lý nhà hàng, quả thật cô thật sự không thể nhịn được! Có phải là do cô thật sự kém cỏi như thế sao? Tên kia ngay cả đi gặp mặt cô cũng không buồn đi, mà lại trực tiếp đá cô?

Sắc mặt cô trầm xuống, nhìn vẻ mặt niềm nở của vị quản lý nhà hàng tươi cười nhìn lại cô.

“Xấu hổ sao? Tổng tiểu thư, cô có cần dùng thêm chút gì không?”

“Không cần!”

Cô lấy khăn lau miệng lại có vẻ dùng lực hơi mạnh, sau đó lại không khách khí đem khăn quăng trên mặt bàn.

“Ăn không khí cũng đủ no rồi thì còn sức chứa nữa đâu mà ăn!”

Nghe được khẩu khí bất mãn của cô, vị quản lý thoáng kinh ngạc mở to mắt. không nghĩ tới vị tiểu thư này trông bộ dáng có vẻ mỏng manh như thế, lại có thể có những động tác...

“Hắn chết chắc rồi!”

Cô càng nghĩ càng thấy tức giận, dùng lực dấm mạnh tay xuống bàn một cái, rồi đột nhiên đứng dậy.

“Hắn không đến gặp tôi được sao? Không sao, bản tiểu thư tôi đây sẽ tự mình đến gặp hắn!”

Cô nhanh chóng bước ra khỏi nhà hàng, lại không quan tâm chính bản thân mình hiện tại đang khoác trên mình một bộ quần áo đầy nữ tính, không sao, đó cũng chỉ là sự giả dối mà thôi. Nhưng mới đi được có vài bước, cô đã bị chính đôi giày cao gót đi ở trên đôi chân mình phản lại khiến cho chân bị trượt đi.

Cô thấp giọng gầm nhẹ một tiếng.

“Con mẹ nó! Đúng là đôi giày đều! Cái tên phát minh ra đôi giày cao gót là kẻ đầu óc có vấn đề sao? Làm sao lại có thể nghĩ ra cách ngược đãi phụ nữ như vậy, mà hình như trên đời này đúng là có một đám phụ nữ vô cùng lớn ngu xuẩn lại rất thích bị ngược đãi như thế này.”

Bản thân cô hiện tại đã bị hỏa khí bốc lên đến đỉnh đầu rồi cúi người xuống tháo đôi giày ra, hành động này của cô khiến cho tất cả những vị khách còn lại có mặt trong nhà hàng cảm thấy ghen hòng nhìn cô trân trối, có thể cô không để ý đến ánh mắt của những người khác, nên cứ như vậy liền một mạch bước nhanh ra ngoài.

Hiện tại cô cảm thấy mình có phần may mắn, bởi vì trước khi tới, Thanh Thanh đã yêu cầu cô xem qua tư liệu về đối tượng xem mắt của mình và phải nhớ rõ, cho nên cô đứng ở cổng nhà hàng để bắt taxi, trực tiếp đến công ty của hắn để xử lý hắn.

Đến tập đoàn Hoàn Vũ Kỹ Sinh, cô đã nói rõ mục đích của cô đến để gặp vị phó tổng giám đốc, nhưng lại bị bảo vệ chặn lại ở ngoài cửa, chỉ vì cô không có hẹn trước với Phó tổng giám đốc Đỗ. Nghe được lý do như vậy, Tống Ninh Ninh càng tức giận đến giậm chân lại. Cô hừ một tiếng.

“Hôm nay tôi đã có hẹn với anh ta.”

Bộ dáng của anh bảo vệ có vẻ lực bất tòng tâm, hắn đành gọi điện thoại cho thư ký của phó tổng giám đốc, kết quả là nhận được một đáp án cũng không như ý cô.

“Thật xin lỗi.”

Tống Ninh Ninh tức giận đến độ hai tay nắm chặt chuẩn bị động chân động tay, ở giây mà cô chuẩn bị tiến lên thì ánh mắt của anh bảo vệ nhìn đến cửa thang máy đang mở ra ở phía sau lưng cô, một người đàn ông cao lớn bước ra dẫn đầu, theo sau hắn còn có thêm ba hay năm người gì đó...

Anh ta xuất hiện! Chỉ xuất hiện thôi, có cần phải khoa trương như thế không? Anh ta tưởng mình là bà cô tổ đi tuần tra sao?

Cô nhíu mày lại, lập tức bộ não bắt đầu hoạt động, chỉ trong vòng 1/10 giây đã nhớ ra rằng, hắn chính là đối tượng xem mắt của mình, thân hình anh ta ngoài đời thật có vẻ còn cao hơn so với trong ảnh một chút. Có điều, đó không phải là trọng điểm a...

Cô lập tức lọt qua vòng vây của mấy người bảo vệ, bước nhanh tới phía người đàn ông đó.

Mấy người bảo vệ cũng không ngờ rằng cô lại có hành động bất ngờ như vậy, trong lúc nhất thời trở tay không kịp, chỉ có thể ngăn người nhìn cô hùng hổ bước đi.

“Đỗ Phù Lăng!”

Cô bước nhanh về phía người đàn ông cao to quá lớn.

Đang bàn chuyện công việc cùng với người trợ lý đi bên cạnh, Đỗ Phù Lăng cảm thấy hơi sững sờ một chút, quay đầu lại, hoang mang nhìn người con gái ở trước mặt.

“Anh là Đỗ Phù Lăng phải không?”

Lửa giận trong lòng Tống Ninh Ninh nổi lên bùng bùng giơ tay lên không khách sáo chỉ thẳng mặt anh, nhìn người đàn ông phía trước bộ dáng cũng không đến nỗi, trên khuôn mặt lại treo bộ mặt lạnh nhạt nhìn lại cô.

Đỗ Phù Lăng nhìn cô, trong đầu bắt đầu hoạt động hết công lực suy nghĩ xem mình đắc tội gì với cô gái này, nhưng cuối cùng đành bất lực không thu được kết quả gì.

“Thật xin lỗi, Đỗ tiên sinh.”

Người bảo vệ vô cùng bối rối vội vàng chạy tới.

“Chúng tôi lập tức đưa cô ta ra khỏi nơi này.”

“Không được động vào tôi!”

Tổng Ninh Ninh trừng mắt nghiêm nghị vào mấy người bảo vệ.

Ánh mắt sắc bén của cô khiến bọn họ bị sửng sốt. Cánh tay đang đưa ra để tóm lấy cô đột ngột dừng ở giữa không trung, họ không ngờ được rằng cô gái nhỏ xinh đẹp này lại có một ánh mắt có khả năng giết người như thế!

Tầm mắt Tổng Ninh Ninh chuyển hướng sang người đàn ông cao lớn, ánh mắt cô sáng như đuốc, hỏi lại một lần nữa.

“Anh có phải là Đỗ Phù Lãng không?”

“Đúng vậy.”

Đỗ Phù Lãng lạnh lùng mở miệng, anh chắc chắn chính bản thân mình không biết cô.

“Vị tiểu thư này, nếu như có bất kỳ bất mãn gì với Hoàn Vũ Sinh Kỳ hay đối với sản phẩm của chúng tôi, đều có thể tìm gặp bộ phận chăm sóc khách hàng của chúng tôi, bọn họ nhất định sẽ làm hài lòng cô.”

“Con mẹ nó!”

Nghे cô thốt ra những lời nói thô tục, đáy mắt Đỗ Phù Lãng hiện lên vài phần kinh ngạc.

“Giữa chúng ta có ân oán cá nhân, liên quan gì đến bộ phận chăm sóc khách hàng của các người?!”

Tổng Ninh Ninh lớn tiếng nói, âm lượng cực lớn truyền đi ra khắp đại sảnh, khiến cô trở thành tiêu điểm của mọi người.

Đỗ Phù Lãng hơi nghiêng đầu nhìn và đánh giá cô, cô gái nhìn xinh đẹp này lại có bộ dáng thờ phì phò như vậy thật là khó có thể hình dung được, hơn nữa lại còn mở miệng ra nói những lời thô tục như thế.... Thực khiến cho người ta nhìn vào không dám khen ngợi.

“Tiểu thư, tôi nhớ là mình không có quen biết cô.”

Hừ! Tổng Ninh Ninh hừ lạnh một tiếng, hần nghĩ hần đang chơi cô sao? Không có cửa đâu!

“Nếu như anh đúng là Đỗ Phù Lãng, thì tôi đây dám khẳng định 200% là tôi không có nhận lầm người.”

Cô trợn mắt nhìn lại hần, tiếp tục trả lời với giọng cường điệu hơn.

“Tốt nhất, bây giờ anh hãy cho tôi một câu giải thích hợp lý, tại sao hôm nay tên Đỗ Phù Lãng anh lại cho tôi leo cây?”

Đối với câu đối đáp của cô, lúc đầu Đỗ Phù Lãng còn cảm thấy buồn bực, nhưng chỉ vài giây sau, trong đầu hần loáng thoáng như nhớ ra điều gì đó.

“Tổng...”

Hần nhớ tới bộ dáng thương thức của ông nội hần khi nói về chuyện người con gái này lúc trước ở trên đường đã hăng hái thực hiện hành động trượng nghĩa như thế nào, lại nhìn về phía cô.

“Tổng Ninh Ninh...”

Cô hắt cằm lên, khuôn mặt giễu cợt.

“Con người của công việc như anh cuối cùng cũng nhớ ra tôi là ai rồi sao? Thật sự làm tôi cảm động chết đi được.”

Đỗ Phù Lãng nghe ra được sự châm chọc trong giọng nói của cô, trong lòng có phần kinh ngạc, hần cũng không ngờ tới việc chỉ vì mình lỡ hẹn với cô mà cô lại chạy tới tận công ty của hần để chất vấn hần như vậy.

Trong xã hội thượng lưu nơi mà hắn sống, có thể nói hoàn toàn không thể nào gặp được người con gái nào như cô.

“Tốt nhất anh nên nói rõ ràng, cho tôi một lời giải thích, nếu không, cho dù hiện tại anh có bận việc quan trọng gì đi chăng nữa, thì tôi cũng không để anh đi khỏi nơi này đâu!”

Cô chỉ thẳng tay vào mặt hắn, giọng nói càng có phần cường điệu hơn.

“Tôi không quan tâm anh có bị tổn thất vì để lỡ mất công to việc lớn gì, dù sao, chỉ vì anh, mà lãng phí hẳn một ngày tốt đẹp của bà đây, đây là anh con mẹ nó thiếu nợ tôi!”

Đây chính là người phụ nữ có sức lực mạnh mẽ đánh được tên cướp, giành lại được văn kiện cho ông nội hắn sao? Có nhầm lẫn không vậy?

Được rồi, khí thế của cô ta cũng thật kinh người, chỉ là hắn không nghĩ tới cô lại có bộ dáng nhỏ nhắn xinh xắn như thế! Cho dù đi ở dưới đôi chân đôi giày cao gót năm phân, thì chiều cao của cô cũng chỉ đến cằm của hắn mà thôi. Có điều...

Tầm mắt hắn mang theo vài tia thưởng thức khuôn mặt xinh đẹp khoác trên mình bộ trang phục hàng hiệu chất liệt tơ tầm dán sát vào trên cơ thể để lộ những đường cong dịu dàng của người con gái mới trưởng thành.

“Nhìn cái gì vậy?!”

Tổng Ninh Ninh trợn lớn đôi mắt xinh đẹp, lửa giận bùng bùng hỏi.

“Hiện tại anh không nói lời nào là có ý gì?”

Đỗ Phù Lăng liếc xéo cô một cái, tâm tình thưởng thức cái đẹp vừa mới nổi lên trong đáy mắt đột nhiên biến mất, để lại sự lạnh lùng vốn có.

“Hôm nay tôi phải đi họp.”

“Họp?”

Có loại trả lời thối nát như vậy sao? Tay cô không khách khí gì chỉ thẳng vào mũi hắn.

“Anh nói lại cho tôi biết, anh có thể vì cuộc họp mà lỡ hẹn với tôi được sao? Câu hỏi của tôi đối với anh chỉ là cái rắm sao?”

Lời của cô vừa được thốt ra khỏi miệng, Đỗ Phù Lăng có thể nghe thấy rõ ràng thanh khí thốt ra sự kinh ngạc của những nhân viên đằng sau mình.

Hắn cúi đầu nhìn cô, ngăn hành động chuẩn bị tiến lên khống chế cô của những người bảo vệ.

“Tổng tiểu thư.”

Hắn cất tiếng, đôi lông mày anh tuấn khẽ nhếch lên, lạnh nhạt nói.

“Tôi thừa nhận chuyện hôm nay tôi thất hẹn với cô là lỗi của tôi, để hôm nào tôi sẽ cho người đem quà đến nhà để tạ lỗi. Thật xin lỗi, hiện tại tôi còn một cuộc hẹn, nếu bây giờ không đi ngay, e rằng sẽ bị trễ mất, xin lỗi vì đã không tiếp được.”

Sắc mặt Tổng Ninh Ninh bởi vì lời nói của hắn mà hết chuyển xanh rồi lại đen lại, cô sắp bị hắn chọc giận đến tức chết rồi. Cô còn tưởng rằng, trên đời này, người đàn ông có thể chọc tức chết cô chỉ có thể là ông anh trai song sinh ẻo lả của cô thôi, không ngờ cái tên bị bệnh quỷ đáng chết này, rõ ràng cũng có khả năng khiến cô tức chết như vậy.

Cánh tay cô duỗi ra, bắt lấy cánh tay hắn, ngăn không cho hắn rời đi.

“Anh nghĩ rằng tôi tới nơi này chỉ vì cái đồng quà tạ tội của anh thôi sao?”

Cô trừng mắt nhìn hắn, cô thề với bản thân mình rằng, nếu hắn dám gạt đầu, thì tuyệt đối chắc chắn rằng cô sẽ xử đẹp hắn.

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

Ánh mắt hần lạnh đi, khẩu khí cũng lạnh lùng hơn.

“Tôi nghe nói cô là người đã đánh cướp, mặc dù cô đã cứu ông nội tôi, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ phải giữ quan hệ với cô. Tuổi của cô cũng không còn nhỏ nữa, đã qua cái thời kỳ mơ mộng viễn vông rồi, đến đạo lý đơn giản như thế cô cũng không hiểu sao?”

“Mẹ nó!”

Cô nắm chặt cánh tay hần.

“Anh cho rằng tôi là loại người nào? Anh cho là anh có chút tiền thì Tống Ninh Ninh tôi đây giống như kẻ đào mỏ quần quýt anh không buông sao? Hôm nay, nếu không phải là do anh trai của tôi, thì bản tiểu thư đây cũng không cần phải làm trò vô ích đi xem mắt với anh, ăn với chả cơm!”

“Tiểu thư.”

Hần cố gắng hết sức để kiềm chế bản thân mình.

“Cô nên tu dưỡng bản thân thật tốt, một người con gái con nhà gia giáo mà mở miệng ra là nói lời thô tục, thật sự là làm trò cười cho người khác mà.”

Tống Ninh Ninh sắp bị phát điên rồi! Rõ ràng, người lỗ hện là hần, thế mà hần lại còn lên mặt giáo huấn cô?

Cô nổi giận, một tay túm lấy cổ áo hần, hung dữ nói.

“Bản tiểu thư đến nơi này không phải là để nghe anh giáo huấn hay đòi quà tạ lễ gì, tôi chỉ muốn nghe ba chữ đơn giản ‘Thật xin lỗi’, có phải là quá khó để nói ra khỏi miệng?”

Đỗ Phù Lăng cúi đầu xuống nhìn gương mặt cô gần trong gang tấc, đôi mắt tức giận của cô tỏa sáng nhìn chằm chằm mình, hơn nữa, hần nghĩ, trên đời này chẳng có ai ngoài cô dám túm cổ áo hần như vậy.

Hần vốn tưởng rằng, chuyện này có thể bỏ qua một cách dễ dàng bằng cách đưa một phần quà tặng để từ chuyện lớn hóa thành nhỏ, nhưng nhìn bộ dáng của cô lúc này...

Hần quan sát cô, ánh mắt phức tạp xen lẫn tia hứng thú trong lòng thầm đánh giá một phen.

Bộ dáng tức giận cùng với tính tình bướng bỉnh. Bàn tay nắm lấy cổ áo hần của Tống Ninh Ninh có phần thêm chút lực.

“Nhìn cái là biết anh chính là kẻ luôn tự mình là đúng. Đi sau mình luôn có một nhóm người bảo vệ, đúng là tự mình là trung tâm. Nhưng trên thực tế, anh chẳng là cái thá gì cả!”

Khuỷu tay cô dùng lực sức huých vào bụng hần một cái, khiến cho Đỗ Phù Lăng phải rên lên một tiếng, thân thể lão đảo bước về phía sau một bước, tay giơ lên ôm lồng ngực mình, sắc mặt trắng bệch, bước chân loạn xạ.

Về mặt tức giận của Tống Ninh chăm chú nhìn sắc mặt của hần dần dần cứng đờ lại.

“Này! Không cần phải giả bộ yếu ớt với tôi, tôi cũng đâu có dùng sức cho lắm!”

Chẳng lẽ thân hình cao lớn đẹp đẽ của hần chỉ là để làm cảnh thôi sao? Đúng là cùng một dạng với ông anh trai vô dụng của cô sao? Không đúng...

Lúc này, trong đầu cô loáng thoáng nhớ lại lời của anh trai mình, hần là người có bệnh.... Bệnh tim?

Toàn bộ sự tức giận trong đáy mắt của cô thoáng chốc biến mất hết.

“Đáng chết!:

Cô nguyên rủa một tiếng.

“Không phải là bây giờ anh bị phát bệnh tim đấy chứ?”

“Cái gì?”

Hần lấy tay che ngực, giọng nói buồn bực hỏi lại.

“Phát bệnh à?”

Trong đôi mắt cô nổi lên tia lo lắng.

“Mặc dù tính tình của tôi cũng có kém một chút, nhưng cũng không đến mức làm chuyện trái với đạo lý.”

Bàn tay cô lo lắng vuốt vuốt ngực hần.

“Thuốc đâu? Anh để thuốc ở đâu?”

Trong đầu Đỗ Phù Lăng không tìm ra được bất cứ điều gì để giải thích cho hành động này của cô, bàn tay tiếp tục che lồng ngực mình,

“Tôi không có.”

“Không có?”

Cô vừa nóng vội vừa giận la ầm lên.

“Thuốc chính là thứ cứu mạng anh, làm sao anh lại không có được? Giống như tôi mắc bệnh khó thở vậy, cho dù tám trăm năm cũng không phát bệnh, nhưng tôi vẫn phải mang thuốc theo bên người a. Trời ạ! Nếu lúc này có chuyện không may xảy ra với anh, nhất định cả đời này tôi sẽ day dứt chết mất. Bây giờ, tôi lập tức đưa anh đi bệnh viện!”

“Không cần.”

Hần lắc đầu. Tình huống này hết sức hoang đường, hần nghĩ, nhưng cũng rất thú vị, tâm trạng của cô thay đổi một cách đột ngột như thế khiến hần rất muốn ôm bụng cười lăn lộn. Hần đã quên rằng, không biết bao lâu rồi hần không có cảm giác này.

“Tôi chỉ cần nghỉ ngơi một lát. Tôi không thể quá kích động!”

“Đương nhiên.”

Tống Ninh Ninh hít một hơi thật sâu, bày ra bộ dáng hiểu biết, đứng đắn gật đầu một cái.

“Đương nhiên, anh không thể quá kích động. Anh có muốn ngồi xuống một lát không?”

Hần nhẹ lắc đầu.

“Tôi còn vài cuộc hẹn nữa. Nhưng bây giờ đã bị trễ cả rồi.”

“Con mẹ nó!”

Tính tình ôn hòa của cô duy trì không được bao lâu, bây giờ lại bị hần chọc cho tức giận đến trợn cả mắt lên mắng.

“Anh đã sắp chết đến nơi rồi, lại còn quan tâm đến chuyện hẹn này hẹn kia nữa à?!”

Chết? Người con gái này không tính đến chuyện ăn nói thô tục, bây giờ lại còn độc mồm độc miệng rửa hần...

“Cô yên tâm đi, tôi chắc sẽ không...”

“Không được!”

Cô cắt ngang lời nói của hần, nhìn đám nhân viên ở phía đằng sau bị dọa cho đến phát gốc kia.

“Chỗ nào có thể cho anh ta nghỉ ngơi một chút?”

Mọi người anh nhìn tôi tôi lại nhìn anh, phân vân không biết nghe theo ông chủ mình hay vị tiểu thư đang cuống cuống lên kia, lần đầu tiên bọn họ nghe nói đến phó tổng giám đốc của bọn họ mắc phải bệnh tim.

“Không cần. Có xe đang ở bên ngoài chờ tôi.... Tôi chỉ cần nghỉ ngơi ở trên xe một chút là tốt rồi.”

Ánh mắt Đỗ Phù Lăng thâm trầm liếc nhìn cô một cái.

“Như vậy có thể sao?”

Tống Ninh Ninh nhanh chóng suy nghĩ một lát.

“Có thể.”

Rồi cô đưa tay đỡ lấy hắn.

Vốn là Đỗ Phù Lãng muốn cự tuyệt cô, nhưng nhìn lại vẻ mặt khẩn trương của cô, hắn lại cố kiềm chế bản thân suýt chút nữa muốn bật cười kìm lại.

Chỉ là, đỡ hắn đi không được bao nhiêu bước, chân cô đột nhiên bị chộp một phát, đôi giày cao gót cả một buổi chiều bởi vì không chịu nổi những bước đi thô lỗ của cô, bây giờ mới được dịp bộc phát, gãy luôn cả gót.

Trong nháy mắt, hắn nhanh tay vịn đỡ lấy cô.

“Con mẹ nó giày rách!”

Cô thấp giọng rửa một câu, nếu không có hắn đỡ, có lẽ cô đã trực tiếp ngã ở trong đại sảnh rồi.

Hắn nghe xong, mi tâm nhíu lại.

Tống Ninh Ninh không thêm quan tâm hiện tại mình đang đứng đâu, không nói thêm câu thứ hai, trực tiếp, cúi người xuống, tháo đôi giày cởi ra, vốn nghĩ muốn thuận tay mà vứt đi, nhưng nhìn bốn xung quanh cũng không trông thấy cái thùng rác nào, vì thế, cô không nghĩ nhiều tiện tay đem đôi giày vừa mới cởi ra ấn vào trong túi sách hàng hiệu của mình.

“Cô...”

Hắn gần như ghen hòng trần trời nhìn hành động của cô.

“Đôi giày này đúng là con mẹ nó làm người ta phát ghét!”

Tống Ninh Ninh tức giận nói.

“Thật là nguy hiểm, chẳng thế mà nếu tôi còn đi nó nữa, sớm muộn gì cũng bị ngã dập mặt trên đường!”

Nghe lời nói của cô, hắn nhin không được, xoa xoa huyệt thái dương.

Nhìn bộ dáng cực kỳ không thoải mái của hắn, Tống Ninh Ninh thực sự cho rằng bệnh của hắn bị tái phát, vội vàng đến đỡ hắn, cũng không quản đến việc chính bản thân mình đang đi chân trần, kiên trì dìu hắn đến bên xe.

Đỗ Phù Lãng ngồi vào trong hàng ghế sau của mình, chăm chú nhìn cô đứng nguyên ở ngoài xe.

“Cô không lên sao?”

Cô có chút nghi hoặc nhìn hắn, nghĩ muốn nổ cả đầu mà không tìm ra lý do nào để bản thân mình bước lên xe.

“Đi lên đi.”

Hắn ngồi nhích sang một bên cất tiếng bảo cô, biểu cảm trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ.

“Tôi đưa cô đi mua một đôi giày.”

Cái đáp án này cô chưa từng nghĩ qua, mua giày? Mới chỉ nghĩ đến đây, cô không khỏi khúu mày.

“Yên tâm đi, tôi sẽ đưa cô đi mua loại mà cô thích.”

Dường như nhìn ra sự chần chờ trong lòng cô, Đỗ Phù Lãng thản nhiên nói.

“Chỉ là tôi không thể yên tâm để cô về nhà với đôi chân trần như vậy.”

Cô có chút kinh ngạc, không nghĩ tới thế mà hắn lại có thể nhìn ra suy nghĩ trong lòng cô! Còn nữa, hắn đã bị cơn giận của cô làm cho bệnh tim của hắn tái phát, lại vẫn còn nhớ tới chân trần của cô, muốn mua giày cho cô.... Tống Ninh Ninh càng nghĩ càng thấy áy náy, cảm thấy mình cực kỳ không nên như vậy.

“Không cần.”

Cô cực kỳ không tự nhiên gãi gãi đầu, nhưng không nghĩ tới, bàn tay vuốt tóc lại bị chiếc kẹp ghim trong tóc đâm ột phát. Cảm nhận được sự đau đớn ấy, cô lại cất tiếng chửi rửa theo phản xạ.

“Con mẹ nó!”

Đỗ Phù Lăng nhú mày nhìn về phía cô, tỏ ra không để ý mỉm cười, trong lòng cảm thấy người con gái này vô cùng thú vị.

“Lên xe đi.”

“Không cần.”

Cô vẫn lắc đầu cự tuyệt.

“Tự tôi có thể đi mua được rồi.”

“Đừng tranh luận với tôi.”

Hắn nhìn chằm chằm cô, giọng nói không cho phép cự tuyệt.

“Đừng quên tôi là người có bệnh, cho nên đừng có khiến tôi kích động.”

Lời nói của hắn khiến trong lòng Tống Ninh Ninh nổi lên vài phần bất an, vốn nghĩ có trăm phương ngàn kế nghĩ ra để không phải lên xe vừa mới nghĩ ra đành phải nuốt vào bụng mà từ bỏ.

Mở cửa xe, cô thuận tiện ngồi bên cạnh hắn, mặc cho xe chạy vào hướng nội thành phồn hoa.

4. Chương 4

Editor: Chuongnhobe.

Mặc dù trang phục mặc trên người cô không thích hợp để kết hợp với giày canvas (Chuông: tui nghĩ là chỗ này chắc là Converse chẳng?!), nhưng thấy nét mặt Tống Ninh Ninh rất vừa lòng, Đỗ Phù Lăng cũng hiểu ý xuống xe thay cô chọn một đôi.

“Chờ một chút tôi cho người đưa cô trở về.”

Khi anh quay trở lại xe mới nói.

“Không...”

“Không cần chọc giận tôi.”

Dường như hắn đã nắm được điểm yếu của cô, chỉ đơn giản nói ra mấy chữ, lại có thể đem sự cự tuyệt của cô biến mất hoàn toàn.

Cứ coi như là hắn bị bệnh tim, không thể chịu được kích thích, hơn nữa, hiện tại dưới chân cô đang đi đôi giày mới của hiệu Canvas hắn vừa mới mua, lấy đồ của người ta thì phải mềm mỏng, đạo lý này cô vô cùng hiểu, cho nên cô không thể làm gì khác hơn là gật đầu một cái.

“Được rồi.”

Cô có chút không tình nguyện gật đầu đồng ý.

“Như thế mới ngoan.”

Ngoan?

Tống Ninh Ninh nghi ngờ nhú mày, cô cũng không nghĩ rằng từ ‘ngoan’ có thể sử dụng ở trên người mình được.

“Này.”

Cô không chịu nổi trăm mặt với gọi người đàn ông bên cạnh, tò mò mở miệng.

“Có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Đỗ Phù Lăng nhẹ gật gật đầu.

“Không phải là khi đó anh đang rất vội phải đi sao?”

“Ừ.”

Anh nhàn nhạt trả lời.

“Vậy tại sao anh lại còn đưa tôi đi mua giày làm gì?”

“Tôi không thể để cô đi chân trần trở về nhà được.”

Hắn trả lời rất có đạo lý.

“Nếu như cô bị thương thì làm sao?”

Nghe khẩu khí của hắn, cô thầm nghĩ, xem ra, hắn cũng không phải là một người xấu.

Tổng Ninh Ninh nhìn không được liếc trộm hắn, tuy chuyện hắn không đến cuộc xem mắt của cô là một hành động rất đáng tức giận, nhưng không thể phủ nhận được rằng, toàn thân hắn tản mát ra một loại hương vị rất đàn ông, so với anh trai mình thì cách nhau một trời một vực.

Hơn nữa, xét về mặt diện mạo, có thể nói hắn càng có vẻ đẹp trai nam tính hơn.

Thật đúng là người thừa kế của tập đoàn Hoàn Vũ Kỹ Sinh quả thật là một anh chàng đẹp trai, nhưng một người đàn ông cực phẩm như vậy tại sao lại phải đi xem mắt, xem ra có vẻ như bệnh tim của hắn rất nghiêm trọng rồi.

“Thật đáng thương, miệng cộp gan thỏ.”

Cô thì trào nói.

“Cái gì?”

Đỗ Phù Lăng dựa lưng vào ghế, nhướng mày nhìn cô.

“Chính là bề ngoài nhìn anh rất đẹp mắt, nhưng thân thể lại hỏng đến mức thối nát như vậy.”

Hắn thở dài trong lòng.

“Ai nói cho cô biết là tôi bị bệnh tim?”

Tổng Ninh Ninh đột nhiên nhớ đến nét mặt kinh ngạc của những người nhân viên vừa rồi, giật mình mới biết chuyện vừa rồi không thể cứu vãn được.

“Tôi hiểu rồi.”

Cô hạ giọng, nhẹ nhàng nói bên tai hắn.

“Đây là bí mật, không thể để cho người ngoài biết phải không? Dù sao thì công ty của các anh cũng là công ty nghiên cứu phát triển về thực phẩm tốt cho sức khỏe, nếu để cho người ngoài biết anh có bệnh, thì giá cổ phiếu sẽ đi xuống.”

Nhìn bộ dáng cô có phần hưng phấn, dường như là phát hiện ra bí mật động trời gì, Đỗ Phù Lăng nhìn không được cũng cười lên.

Hắn hạ giọng, nhanh chóng khôi phục vẻ mặt lãnh khốc như cũ, giọng nói trầm xuống hỏi lại lần nữa.

“Rốt cuộc là ai nói cho cô biết?”

“Anh trai tôi.”

Tổng Ninh Ninh thành thật trả lời.

“Anh ấy biết tất cả.... chỉ là đây cũng là điều được nghe nói từ ông nội anh mà thôi.”

Miệng cô nhếch lên.

“Hơn nữa, thực ra đối tượng xem mắt với anh không phải là tôi.”

“Không phải cô?”

Ánh mắt thâm thúy của anh không tự chut được dừng trên bộ mặt biểu cảm phong phú của cô.

“Cô không phải là Tống Ninh Ninh sao?”

“Là tôi a.”

“Cứu ông nội tôi là cô, không sai chứ?”

“Không sai.”

Cô gật đầu.

Như vậy, đối tượng xem mắt của hần nhất định là cô. Ít nhất, đây là tin tức hần nghe được từ ông nội hần. Chỉ là, tướng mạo của cô trong tưởng tượng của hần cũng có chút sai khác, mà đặc biệt ngay cả tính tình của cô cũng ngoài khả năng dự đoán của hần.

Theo như tính cách của người con gái này, không có khả năng sẽ ngoan ngoãn đi xem mắt, ngồi ăn cơm cùng một người đàn ông không quen biết gì, tại sao cô có thể đi đến tham gia buổi xem mắt với hần được chứ?

“Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

Cô khó hiểu nhìn hần.

“Tại sao biết sức khỏe tôi không tốt, cô còn nguyện ý đi xem mắt với tôi?”

Hần đắm chiêu nhìn chăm chăm cô.

“Cô có ý gì?”

Câu nói của hần khiến bất cứ người nghe tức giận, hướng hồ là một người như Tống Ninh Ninh nhưng hiện tại, cô khó có được một lần không nổi giận, hít vào một hơi thật sâu để bình tĩnh trở lại, lạnh lùng mở miệng.

“Xét trên lập trường của anh mà nói, đúng là tôi có ý đồ, anh có thể nhìn tôi bằng ánh mắt lạnh lùng như thế, cũng không thể trách anh được, dù sao, ở trong mắt anh, tôi có lẽ giống một con buôn hơn.”

Đỗ Phù Lăng đã nghĩ đến rất nhiều từ để hình dung về người phụ nữ thú vị trước mặt này, nhưng là... con buôn.... Hần không hề cảm nhận thấy được.

“Tất cả những điều này, đều là do cái tên anh trai vô dụng của tôi mà ra.”

Nói đến đây, cô lại ôm nguyên một bụng tức giận.

“Anh ta không có việc gì, lại đi học đòi người khác đi đầu tư bất động sản, vì thế nên đừng nói đến lãi, ngay cả đến vốn cũng không lấy về được mất đi một số tiền lớn, khiến cho công ty của cha mẹ tôi có nguy cơ đứng trên bờ vực phá sản. Ông nội của anh nói nếu em gái của tôi đi xem mắt anh, ông ấy sẽ nguyện ý cho chúng tôi vay tiền để vượt qua cửa ải khó khăn này.”

Về điều này thì ông nội cũng không có nói với hần, đôi mắt Đỗ Phù Lăng hơi nheo lại.

“Số tiền đó rất lớn sao?”

“Vấn đề này của hần khiến cô kinh ngạc.

“Tôi cũng chưa có hỏi tới...”

“Mấu chốt của vấn đề ở đó tại sao cô không hỏi?”

Hần nói trúng tim đen, chỉ ra trọng điểm cho cô.

“Vậy mấu chốt là ở đó hả?”

Cô thốt lên một tiếng.

“Anh tôi muốn bắt ép cô em gái chưa đầy hai mươi tuổi của tôi đi xem mắt với anh, đây mới là vấn đề! Tôi chỉ muốn ngăn cản em gái, không nên nhảy vào hố lửa khi tuổi còn quá trẻ.”

Nhảy vào hố lửa? Cô chỉ là đi xem mắt với hần thôi mà, người con gái này nói chuyện không biết có sử dụng đến đại não hay không vậy? Nhiều lúc thật khiến cho người ta sôi máu lên được.

“Tuy tôi không đúng với mong muốn của anh.”

Hần híp mắt lại, trong lòng thầm đánh giá cô qua một lượt.

“Nhưng anh cũng sẽ không ép buộc em gái tôi chứ? Nó vẫn còn đang đi học đại học, còn chưa đến hai mươi tuổi, tôi thấy anh cũng không phải là người xấu gì, sẽ không phải là cái loại phá hoại mầm non đất nước phải không?”

Nghe thấy ý tứ trong lời nói của cô, Đỗ Phù Lăng không nhịn được đưa tay lên vuốt ngực mình.

Tổng Ninh Ninh thấy thế sắc mặt liền biến sắc.

“Này! Anh đừng kích động,... anh hãy coi như lời tôi nói lúc này chỉ là đánh rắm, nghe xong rồi thôi.”

Ánh mắt hần nhìn cô chăm chú, lông mày nhíu lại.

“Mẹ nó!”

Nhìn ra sự trách móc trong mắt hần, cô không nhịn được rủa một tiếng.

“Mẹ nó, anh giải thích một chút coi, có phải ngay cả lời nói của tôi cũng khiến cho bệnh tim của anh tái phát sao?”

“Hình như là thế.”

Hần thấp giọng trả lời.

Nghe được cái đáp án này, Tổng Ninh Ninh thật sự không biết phải ứng phó ra sao nữa.

“Tôi đúng là tự mình gây nghiệp trường mà.”

Cô không khỏi cảm thấy tức giận với chính bản thân mình.

“Anh không đến thì thôi, tôi lại còn đi tìm anh làm cái gì? Thành ra, bây giờ đã đâm lao rồi lại phải theo lao.... Nếu như bây giờ mà bệnh tim của anh tái phát, thì mọi trách nhiệm đều đổ lên đầu tôi, người nhà anh sẽ đến tìm tôi để tính sổ, không phải là tôi đây đã biến thành tội nhân rồi hay sao?”

“Ví dụ như hiện tại, cũng là do cô tự tìm.”

Đáy mắt hần chợt lóe lên vài tia ôn nhu, khác biệt hoàn toàn với bộ dáng lạnh nhạt của hần khi nãy.

“Lần này coi như là để giáo huấn cô từ nay về sau không nên quá kích động.”

“Về sau, tôi tuyệt đối sẽ không kích động như vậy nữa, không cần phải điều tốt thì không linh mà điều xấu lại kinh nghiệm như vậy! Bản tiều thư đối vô cùng không có hứng thú gả cho bài vị của chồng chưa cưới nha, hiện tại, tôi chỉ cầu mong anh sau khi tôi xuống xe, sức khỏe thân thể sẽ thật tốt.”

“Bài vị? Là có ý gì?”

“Đây là lời thề độc của tôi đối với anh trai để làm chứng.”

Cô trợn mắt trừng trừng nhìn hần, thẳng thắn trả lời.

“Nếu như tôi khiến cho đối tượng xem mắt bị phát bệnh tim mà chết, thì tên của tôi sẽ bị viết ngược, nếu như anh bị chết thì tôi sẽ gả cho bài vị của anh, cho nên hiện tại, tôi chỉ cầu xin anh phải thật khỏe mạnh và tỉnh táo, ngàn vạn lần đừng có mà phát bệnh cũng đừng có chết.”

Anh tài xế và người trợ lý ngồi ở đằng trước trong xe của Đỗ Phù Lăng nghe xong lời cô vừa nói, không nhịn được mà cười ra tiếng.

Nhìn cô, Đỗ Phù Lăng cũng á khẩu không nói được gì. Miệng lưỡi cô gái này không kiêng kị gì còn chưa tính, đằng này, lại còn nguyên rửa hân...

“Mẹ nó!”

Nhìn sắc mặt của hân lại trầm xuống, cô vội vã giải thích nói.

“Anh đừng kích động..., tôi cũng không có ý nguyên rửa anh chết sớm.”

Hân thở dài, thân thể như không còn sức lực dựa vào ghế dựa sau lưng.

“Tổng Ninh Ninh, không được nói tục.”

“Tôi không có.”

Hân liếc cô một cái, hiện tại cô chính là đang ăn nói bịa đặt.

“...”

Nhìn vào ánh mắt hân, cô bị chốt dạ lời điệu bộ hùng hổ trong lời nói bay biến đi mất.

“Cái này không nên tính là đúng a, đây chỉ là câu nói cửa miệng của tôi mà thôi, giống như với việc buổi sáng mọi người gặp nhau liền chào hỏi ‘buổi sáng tốt lành’ thôi mà.”

Đúng là ngụy biện! Hân lắc đầu một cái, không muốn tiếp tục tranh luận cùng cô nữa, chỉ nhân nhặt trả lời một câu.

“Vậy thì cô nên sửa câu nói cửa miệng của mình đi.”

“Khốn kiếp! Anh cho rằng anh là ai? Quan tâm làm gì nhiều như vậy! Tại sao tôi phải...”

“Khốn kiếp! Anh cho rằng anh là ai? Quan tâm làm gì nhiều như vậy! Tại sao tôi phải...”

Nhìn đến tay anh vuốt vuốt ngực, hơi thở của cô cứng lại, tất cả những lời nói còn lại bị nuốt xuống bụng.

“Được.”

Áy náy khiến cho cô gơ hai tay lên đầu hàng.

“Tôi nghe lời anh, tất cả đều nghe theo anh.”

Tổng Ninh Ninh hít một hơi thật sâu, cố gắng bình tĩnh kiềm chế bản thân mình, cô thầm nghĩ, nếu tiếp tục kéo dài như vậy, có thể cô sẽ bị nội thương mà chết mất.

Nhìn bộ dáng kiềm chế bản thân của cô, khóe miệng Đỗ Phù Lăng nhếch lên thành một nụ cười.

“Nhưng.... Anh xác định là không cần tới khám bác sĩ sao?”

Về mặt cô lo lắng hỏi lại.

“Một lần nữa xác định!”

Giọng hân trầm thấp khẳng định.

“Tôi nghĩ, chỉ cần cô không chọc đến tôi, tôi sẽ...”

Hân liếc nhìn cô một cái.

“Sẽ cảm thấy rất thoải mái.”

Tổng Ninh Ninh nghe vậy, khóe miệng giật giật. Cô thầm nghĩ, bình thường mình cũng thường xuyên kích động làm những chuyện bê đái đập chân mình còn không tính, dù sao đi nữa cũng có thể khắc phục được hậu quả, nhưng hôm nay không biết cô lại ngu ngốc đến mức nào mà lại bê nguyên một cục đá lớn đến như vậy! Xem ra, lần này chân cô đã bị què nặng và phải mất một thời gian mới lành rồi.... Nghĩ tới đây, khuôn mặt cô không tự giác tối đi vài phần.

“Biểu tình của cô cũng không nên bất đắc dĩ quá như thế!”

Hân nói, trong giọng nói không hàm chứa quá nhiều cảm xúc.

“Sẽ khiến tôi thấy trong lòng thật khó chịu.”

“Đi...”

Thiếu chút nữa cô đã nói ra những lời thô tục.

“Aizz..., tôi sợ anh rồi. Được rồi, sẽ nhẫn nhịn anh một chút, dù sao, cơ hội như thế này cũng không thường xảy ra. Tôi nhẫn nhịn...”

Cô tự lẩm bẩm.

“Chỉ cần tôi cách xa anh, anh không cần phải đột nhiên khó thở là tốt rồi. Tôi về sau nhất định sẽ từ bỏ tính xấu này, sẽ không động một cái là kích động giờ nắm đấm trước mặt người khác uy hiếp nữa, chỉ cần anh rời xa tôi một chút bình yên vô sự, tôi về nhất định sẽ nói được làm được.”

Hắn nhìn chăm chăm cô một lúc.

“Hôm nào đó tôi sẽ hẹn cô ăn cơm.”

“Thôi khỏi.”

Cô lộ ra vẻ mặt kinh sợ nhìn hắn.

“Hôm nay, chúng ta coi như bèo nước gặp nhau, ngày mai nếu trên đường có gặp được nhau, cứ coi như không quen biết.... tôi không biết anh và anh cũng không biết tôi. Như vậy là tốt rồi, làm ơn đi.”

Cô còn muốn vạch rõ ranh giới với hắn? Cô còn bày ra bộ mặt sợ hãi nhìn hắn đến tránh còn không kịp như vậy, không khỏi khiến hắn cảm thấy hơi giận.

“Tôi kém cỏi như thế sao?”

Hắn thách thức như hỏi như không.

“Không, anh thật sự rất tốt, chỉ là...”

Cô suy nghĩ một lát rồi nói tiếp.

“Anh chỉ là quá phiền toái thôi.”

“Phiền toái?”

“Đúng vậy, ở trước mặt anh tôi không thể tùy tâm sở dục, chỉ cần không hợp với lòng anh, sẽ khiến cho anh bệnh tim tái phát, ở cùng với anh tôi cảm thấy vô cùng thống khổ.”

“Nhưng tôi lại cảm thấy vô cùng vui vẻ thoải mái.”

Câu nói của hắn khiến hơi thở của cô cứng lại. Ngơ ngác nhìn hắn.

“Thật xin lỗi, vì hôm nay tôi đã lỡ hẹn với cô.”

Đôi mắt đen láy của hắn chăm chút nhìn chăm chăm cô không rời.

“Thực xin lỗi.”

Tống Ninh Ninh không có cách nào đè nén sự kinh ngạc của chính bản thân mình, mặc dù cô tới tìm hắn chính là muốn nghe hắn nói lời xin lỗi, nhưng lúc đó cô còn tưởng rằng loại người như hắn sẽ không thể biết được lời xin lỗi phát âm như thế nào, cho nên khi hắn mở miệng nói câu ‘Thật xin lỗi’ đã khiến cô không thể nào tin tưởng vào chính đôi tai của mình.

Nhưng này thật nguy hiểm quá rồi! Nhìn vào đôi mắt của hắn, khiến cho tim cô đập mạnh dữ dội không thể khống chế được, giống như là bị điện giật vậy...

Cô nhịn không được hít một hơi thật sâu, nhưng khi hít vào tất cả không khí đều là mùi hương của hắn, cô tự trách bản thân mình sao có thể sơ sẩy đột nhiên không có dung khí hoa mắt chóng mặt như vậy.

“Gặp quý rồi!”

Người bị bệnh tim rõ ràng là hần, thế nhưng tại sao lúc này chính bản thân cô lại không thể khống chế được nhịp đập của trái tim mình như vậy.

“Thật sự là gặp quỷ rồi!”

Đỗ Phù Lăng nhướng mày.

Đúng lúc nguy hiểm thì xe dừng lại, Tống Ninh Ninh không khỏi nhẹ thở ra một hơi, nở một nụ cười tươi như hoa.

“Đến nơi rồi!”

Hần nhìn bộ dáng vui vẻ của cô, tức giận đến trừng mắt nhìn cô.

“Cô có nhất thiết phải bày ra bộ dạng vui vẻ như vậy không?”

Cô nhún vai, bày ra mặt quỷ nhìn nhìn hần, cũng không có đáp lời.

“Cậu đưa vị tiểu thư này về đi.”

Người trợ lý mở cửa xe, lúc Đỗ Phù Lăng bước xuống còn đặc biệt quay lại căn dặn.

Tống Ninh Ninh vô cùng thức thời, cũng không có phản bác gì, dù sao, chỉ cần để cho cô mau mau chóng chóng rời xa khỏi hần, cho dù bắt cô đi bộ mà về, cô cũng không ý kiến nữa đâu.

Sau đó, hần vươn cánh tay dài ra, ngăn cản động tác muốn mau mau chóng chóng đóng cửa xe của cô lại.

“Tống Ninh Ninh.”

Nghe được tiếng gọi lớn tiếng của hần, cô chần chờ một chút sau đó ngẩng đầu lên, vừa vặn bắt được ánh mắt hần đang nhìn cô chăm chú.

Đôi mắt của hần đen láy chăm chú nhìn cô.

“Hẹn gặp lại.”

“Gặp lại cái gì? chúng ta về sau không gặp nhau nữa.”

Theo phản xạ, cô bật lại lời của hần, nhưng sau khi nói xong lại nhìn thấy khuôn mặt hần tái đi vì giận, cô lại giả lả cười lên một tiếng, nhanh chóng bổ sung thêm một câu.

“Tôi chỉ nói đùa thôi.”

Hần cúi thấp đầu xuống, rút ngắn khoảng cách giữa hai người, nhìn cô không nói một lời, bị hần nhìn chăm chăm như vậy, Tống Ninh Ninh cảm thấy nhiệt độ trên khuôn mặt mình càng ngày càng tăng cao rồi.

“Tốt nhất là nói đùa.”

Hần nhìn thẳng vào đáy mắt cô, có phần uy hiếp nói. Người con gái này thật là đơn thuần, có thể chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được suy nghĩ của cô, hần bỗng nhiên cảm thấy hối hận vì hôm nay đã không đến buổi hẹn với cô.

“Về cẩn thận.”

Cô vốn là đang định đùa hần cứ chuyện bé xé ra to nhưng lại nhìn thấy biểu hiện rất chân thành của hần, sự quan tâm của hần khiến người ta không làm sao mà ghét bỏ được, cho nên cô đành vô cùng thức thời gật đầu đáp lại.

“Hẹn gặp lại.”

Hần điều chỉnh lại bản thân mình, nhìn cô, lặp lại một lần.

Cô cũng hiểu rằng nếu lúc này mà mình trốn tránh ánh mắt của hần thì có vẻ thật kỳ cục, cho nên cô hít một hơi thật sâu, rồi đáp lại.

“Hẹn gặp lại.”

Sau đó, lập tức cô đẩy tay hần ra, đóng cửa xe lại, ý muốn tài xế lái xe đi.

Xe dần dần chuyển bánh rời khỏi, nhưng cô vẫn còn cảm nhận được ánh mắt của hắn còn đang dõi theo chính mình, điều này khiến cho tim cô đập càng nhanh hơn, dường như sắp không thở nổi nữa.

Cô dùng đôi bàn tay vỗ vỗ lên mặt để giúp bản thân thanh tỉnh hơn một chút, rồi sau đó chớp mắt lia lịa.

“Phó tổng, chúng ta vào thôi.”

Đợi cho chiếc xe đã chạy đi xa, trợ lý Trình Hiểu Phong mới mở miệng nhắc nhở anh.

“Một mình tôi đi vào là được rồi.”

Đỗ Phù Lãng nhanh tay tiếp nhận chiếc cặp tài liệu, trong đầu như nhớ ra được điều gì, quay đầu lại phân phó cho người trợ lý.

“Cậu quay về công ty một chuyến, thay tôi đến chỗ giám đốc Bả lấy tài liệu của đối tượng xem mắt đến rồi mang tới đây cho tôi.”

Đáy mắt Trình Hiểu Phong hiện lên vài tia kinh ngạc, nhưng vẫn yên lặng như cũ làm theo.

“Vâng, tôi sẽ mau chóng đem tài liệu đó tới cho anh, chỉ là phó tổng...”

Hắn quan tâm nhìn boss của mình.

“Quả thật sắc mặt anh vô cùng không tốt, không sao chứ?”

Đỗ Phù Lãng nhẹ lắc đầu.

“Chỉ là đau dạ dày một chút thôi.”

“Có cần dùng thuốc không? Ở trong cặp của anh có đó.”

“Tôi biết, nếu như cảm thấy không thoải mái thì tôi sẽ uống. Cậu về trước đi.”

Đỗ Phù Lãng vừa nói một bên mặt không chút thay đổi xoay người bước vào nhà hàng.

Mãi đến lúc nhìn thấy bóng dáng của boss nhà mình khuất sau cánh cửa, lúc này Trình Hiểu Phong mới lộ ra vẻ mặt hoang mang, nhẹ lắc đầu một cái.

Lúc trước, hắn có đem tài liệu của đối tượng xem mắt tới, phó tổng chỉ nhìn cũng không buồn liếc qua liền thuận tay ném qua một bên, nếu không phải là do tổng giám đốc đặc biệt cảnh cáo, có lẽ phó tổng giám đốc đã sớm đem phần tài liệu về Tổng Ninh Ninh cho nhân viên dọn phòng tiêu hủy đi rồi.

Nhớ tới người con gái vô cùng khí thế, lại ăn nói thô tục kia, Trình Hiểu Phong không nhịn được mà bật cười.

Mặc dù tính cách của cô không hợp với vị phó tổng lạnh lùng của hắn, nhưng không thể phủ nhận một điều rằng, cô đúng là một người rất thú vị, quan trọng nhất là cô đã khiến cho ông chủ lạnh lùng như băng của hắn phải động tâm.

“Chị!”

Tổng Y Y vừa thấy Tổng Ninh Ninh bước vào đến cửa, lập tức vui vẻ chạy lại nghênh đón.

“Em ở nhà sao?”

“Đúng vậy.”

Tổng Y Y thuận miệng trả lời, trên mặt hiện lên vẻ mong chờ hóng chuyện.

“Chị, hôm nay chị đi xem mắt có xảy ra chuyện gì không? Có được thuận lợi không?”

“Không muốn nhắc lại nữa.”

Tổng Ninh Ninh cởi bao tay da ra quăng trên ghế sofa, muốn suy nghĩ thật cẩn thận về chuyện ngày hôm nay, cuối cùng không nhịn được, thét lên một tiếng chói tai.

“A——”

Tống Y Y bị tiếng hét của cô làm cho hoảng sợ, không khỏi ăn nói lắp bắp.

“Chị, chị cả...”

Tống Ninh Ninh không để ý đến vẻ mặt kinh ngạc của cô em út, chỉ quay đầu về hướng nhà bếp lớn tiếng gọi.

“Thím Lượng!”

Thím Lượng là quản gia được mời về để làm việc dọn dẹp trong nhà Tống gia, bà đã ở lại Tống gia từ lúc cha mẹ bọn họ còn sống. Những năm gần đây, việc ăn uống của bốn anh em bọn họ đều do bà chuẩn bị.

“Hôm nay là sinh nhật của con thím Lượng, nên thím ấy đã trở về nhà cách đây khoảng một giờ rồi.”

Tống Y Y hoài nghi nhìn chị gái mình

“Nhưng trước khi về thím ấy đã chuẩn bị cơm tối sẵn sàng cho chúng ta rồi. Chị, chị đói bụng sao? Để em đi hâm nóng lại, có thể ăn rồi.”

“Không cần vội vàng, chị không đói.”

Tống Ninh Ninh ngồi bẹp trên sofa.

“Chị chỉ muốn nhờ thím Lượng nấu giúp chị một bát bún móng giò nóng. Hôm nay chị đã gặp phải một tên đại thần xui xẻo, muốn ăn để giải xui.”

“Tên đại thần xui xẻo? Chị, không phải hôm nay chị đi xem mắt sao? Làm sao có thể gặp đại thần xui xẻo được?”

Tống Y Y nghi hoặc nhìn chị gái mình, có thể là cô đã sớm biết trước kết quả như thế mới trở về sớm như vậy.

“Đừng nói nữa.”

Ngay từ đầu, Tống Ninh Ninh đã không muốn đề cập đến vấn đề này. Chỉ là, nếu không đề cập tới cũng không có nghĩa là cô có thể quên đi ánh mắt của người đàn ông tên Đỗ Phù Lãng có thể khiến cho cô đỏ mặt tim đập nhanh kia.

“Thực con mẹ nó không công bằng, làm sao mà đàn ông lại có loại ánh mắt như thế được?”

“Chị, chị đang nói cái gì đó?”

Nhìn cô thì thào nói một mình, Tống Y Y bắt đầu cảm thấy lo lắng.

“Chị không sao chứ?”

“Không có việc gì.”

Tống Ninh Ninh vung tay lên, không tự chủ được lại nhớ đến hành động lấy tay vuốt cuốt ngực của Đỗ Phù Lãng khi đó, suy nghĩ trầm xuống, trong lòng đột nhiên không hiểu sao cảm thấy rất lo lắng.

Hắn không đi bệnh viện, thật sự không có vấn đề gì xảy ra chứ?

Vạn nhất tên kia thật sự xảy ra chuyện gì chỉ vì cô, cả đời này lương tâm cô sẽ bị cắn dứ.

Đỗ Phù Lãng.... Trong lòng cô bắt đầu suy ngẫm về cái tên này, đối với cô, người đàn ông này thật sự rất phiền toái! Cô điên rồi mới có thể có thiết lập quan hệ với hắn.

Chỉ cần mấy ngày tới này, hắn không xảy ra chuyện gì, cô sẽ cảm thấy an toàn, về sau hai người bọn họ liên chỉ như người qua đường với nhau. Không cần quan tâm đến việc hắn đẹp trai thế nào, ánh mắt hắn mê người ra sao, cũng không liên quan gì tới cô.

“Đúng!”

Tống Ninh Ninh nhớ lại, bỗng nhiên đập tay xuống bàn khẳng định chắc nịch.

“Sẽ là như thế.”

Tống Y Y nhìn cô đầy kinh ngạc.

“Chị, như thế là như thế nào? Rốt cục chị bị sao vậy? Đừng làm em sợ.”

“Không có việc gì.”

Cô không quan tâm đến bộ dạng kinh ngạc của em gái, đáp lại một câu xanh rờn.

“Chỉ là chị không muốn có một chút liên quan gì với tên đại thần xui xẻo kia, nếu không chắc chắn chị sẽ là người xui xẻo đoản mệnh.”

“Chị, vị đại thần xui xẻo trong miệng chị nói.... Không phải là đối tượng xem mắt hôm nay của chị chứ?”

Tống Y Y nhỏ giọng hỏi.

“Chẳng lẽ bộ dạng hần rất khó coi?”

Tống Ninh Ninh phát phát tay.

“Vấn đề không phải là ở bộ dạng của hần.”

Tống Y Y nhanh tay rót một cốc nước đưa cho chị gái.

“Không phải là vấn đề này, thế vấn đề là gì?”

“Tên kia mắc bệnh tim.”

Cô tiếp nhận cốc nước, uống một ngụm lớn.

“Nhìn bộ dạng bệnh tim tái phát của hần, thiếu chút nữa dọa chết chị.”

Về mặt Tống Y Y đầy kinh ngạc.

“Chị, hãy nói cho em biết, không phải bệnh tim của hần tái phát là do chị chứ?”

“Không có.”

Nhớ tới bộ dạng ôm ngực của Đỗ Phù Lăng, đến bây giờ trong lòng cô vẫn còn sợ.

“Chỉ là thiếu chút nữa...”

“Thiếu chút nữa?”

Giọng nói của Tống Y Y kéo dài ngân ra đến tám độ.

“Đúng vậy, thiếu chút nữa.”

Cô cường điệu hơn.

“May mắn thay sau cùng không có chuyện gì xảy ra, thật sự là có Phật tổ phù hộ! nếu như hần thật xảy ra chuyện gì, món nợ này, nhất định Tống Tĩnh Ninh sẽ đổ lên đầu chị.”

“Chị.”

Tống Y Y nhẹ giọng nghi ngờ.

“Rốt cục là chị đã làm cái gì?”

“Chị cũng chưa làm cái gì a.”

Nghe khẩu khí trong lời nói của cô em út, Tống Ninh Ninh như cảm nhận được chính mình như đang bị vũ nhục, cô lập tức nói bằng giọng cường điệu.

“Thật sự chị không có làm cái gì.”

Hần đã cho cô leo cây, nên cô chỉ đi tìm hần tranh luận, về tình hay về lý đều hợp lẽ phải, chỉ là cô cũng không đoán được hần lại yếu ớt đến như vậy, mới chỉ nói được có mấy câu đã phát bệnh, sớm biết như thế, cô đã không ngu ngốc mà chạy tới tìm hần làm gì.

“Nếu cái gì chị cũng chưa làm, tại sao người ta lại phát bệnh tim?”

Câu hỏi được thốt ra, khiến Tống Ninh Ninh á khẩu, không nói được gì.

“Chuyện này cũng không phải tất cả là do chị.”

Cô mở miệng, có ý thanh minh cho bản thân mình.

“Sáng sớm nay chị đã bị chị hai của em đụng dẩy, bồi bồi trát trát trên mặt chị, lại còn bắt chị mặc cái thứ quỷ gì mà áo ngực bóp eo gì đó!”

Cô vỗ vỗ xuống eo mình.

“Cái thứ quái quỷ này khiến cho chị gần như không thở nổi. Còn có cái đôi giày rách đó, thiếu chút nữa khiến chị bị ngã gãy cổ.”

Cô tức giận hậm hực lấy đôi giày từ trong túi ra.

“Khiến cho toàn thân chị chật vật, nhìn vào gương ngay cả chính bản thân chị thiếu chút nữa cũng không nhận ra chính mình...”

“Nhưng chị, hôm nay trông chị thể này rất đẹp mà.”

Tống Y Y ngấm đung trọng tâm khen cô.

“Y Y, hiện tại chúng ta đang nói tới trọng điểm không phải là có xinh đẹp hay không.”

Tống Ninh Ninh nghiêm mặt nói.

“Mà là chị và cái tên Đỗ Phù Lăng kia hôm nay đi xem mặt, nhưng hấn lại cho chị leo cây!”

Tống Y Y nghe vậy, kinh ngạc khê nhếch miệng.

“Hấn cho chị leo cây?”

Đáp án này không nằm trong dự đoán của Y Y. Ánh mắt cô nhìn nhanh đến đôi giày cao gót mà chị cô vừa mới quăng trên sàn nhà, gót giày đã bị gãy.

“Chị, tại sao giày của chị lại bị gãy?”

“Chị làm sao mà biết được? Chị cũng rất thắc mắc, muốn hỏi nó một câu tại sao mà lại bị gãy mất đó?!”

Giọng nói của Tống Ninh Ninh tràn đầy trào phúng. Không ai dạy cho nó biết phải hỏng lúc nào sao? Lại chọn đúng lúc cô đang đứng trước mặt Đỗ Phù Lăng kia mà gãy mất, thật sự khiến cô mất hết cả mặt mũi.

Tống Y Y có vẻ đồng tình cầm đôi giày hỏng lên.

“Đây là đôi giày chị hai mới mua, chị cả, sao chị có thể mới đi có một lần đã...”

Tống Ninh Ninh trừng mắt nhìn cô em gái, mặt mũi cô đều đã mất hết, vậy mà bây giờ Y Y lại có thể ngồi đó mà tiếc xót đôi giày hỏng này?

Bắt gặp ánh mắt sắc bén của chị gái nhìn mình, Tống Y Y lập tức thức thời im lặng, lại nhìn xuống đôi giày mới dưới chân chị gái.

“Chị đi mua giày mới hả?”

Nghe được câu hỏi của cô em út, Tống Ninh Ninh có phần cảm thấy không được tự nhiên.

“Không phải...”

Cô lẩm bẩm.

“Không phải là chị mua.”

Tống Y Y nhìn biểu tình trên mặt của chị gái có phần suy nghĩ, từ trước đến nay, chị gái của mình luôn là một người con gái ngêngh ngang thể mà hiện tại, nếu không phải là do cô hoa mắt, thì chính là cô thấy nét mặt thẹn thùng lần đầu tiên xuất hiện trên người chị cô nha.

“Là người khác mua cho chị sao?”

Tống Y Y cảm thấy rất hứng thú truy hỏi, ánh mắt tỏa sáng.

“Là ai?”

“Còn có thể là ai được? Chính là cái tên Đỗ Phù Lãng đó.”

Tống Ninh Ninh không tình nguyện nói ra cái tên này.

“Đỗ Phù Lãng? Đối tượng xem mắt sao?”

Tống Y Y hoàn toàn cảm thấy bị hồ đồ rồi.

“Không phải chị nói là chị bị hấn cho leo cây sao? Làm sao hấn có thể mua giày cho chị được?”

“Bởi vì...”

Cô ngập ngừng trả lời.

“Chị đi tìm hấn.”

Nghe được đáp án, Tống Y Y nhú mi một cái.

“Em hiểu rồi. Có phải bởi vì chị tức giận đi tìm hấn, cho nên giữa hai người xảy ra xung đột, mà thiếu chút nữa hấn bị chị làm cho tức đến bệnh tim tái phát, nhưng...”

Nhìn nét mặt của chị gái có chút thay đổi, cô lập tức thay đổi giọng nói nhẹ nhàng.

“Sau cùng không sao, nhưng vì chị bị hỏng giày, cho nên đối phương vẫn đi mua đôi giày mới cho chị, có phải như thế không?”

Tống Ninh Ninh tùy tiện gật đầu một cái, coi như thay cho câu trả lời.

Tống Y Y bật cười.

“Thế thì đúng là người tốt rồi.”

“Làm ơn đi, mới chỉ có một đôi giày thôi mà.”

Cô bật lại, là để nói cho em gái biết, cũng chính là nói cho bản thân mình biết. Chỉ vì một đôi giày mà đã mua chuộc được rồi, thế thì không phải là các cô cũng quá dễ bị lừa rồi sao?

“Không phải là một đôi giày.”

Đôi mắt Tống Y Y lấp lánh tỏa sáng nhìn chị gái.

“Là tấm lòng a.”

Tống Ninh Ninh bắt ép chính bản thân mình không cần nghe theo lời cô em gái, nhin không được lên tiếng nhắc nhở,

“Đừng quên, hấn chính là người đã cho chị leo cây đó.”

“Về điểm ấy, thì quả thật đúng là do hấn đã sai.”

Tống Y Y vỗ vỗ cằm, trả lời đúng trọng điểm, nhưng lại khéo léo chuyển đề tài.

“Bất quá chị à, nhìn hấn có được hay không?”

“Chị đã nói rồi—”

Tống Ninh Ninh ngược lên trợn trừng mắt nhìn.

“Diện mạo hấn không phải là vấn đề, vấn đề là hấn mắc bệnh.”

“Đúng vậy, nhưng trước khi chị đến chẳng phải cũng đã biết là hấn mắc bệnh rồi sao? Hiện tại lại cường điệu hóa lên, thật sự có chút kì lạ nha.”

Tống Y Y tiến lại gần hỏi.

“Có phải chị chán ghét hấn lắm không?”

“Điều này...”

Vấn đề này, Tống Ninh Ninh nhất thời không biết phải trả lời thế nào cho phải.

“Hắn chỉ là người mà chị không quen biết, có thể đi trên đường chị cũng không nhận ra hắn, làm thế nào lại có thể nói là chán ghét hắn hay không được?”

“Đúng là như thế sao?”

Tống Y Y hoài nghi.

“Nhìn chị hôm nay rất kỳ lạ nha, từ lúc vào cửa đến giờ lúc nào cũng lằm bằm lằm bằm một mình, còn có chị còn đỏ mặt nữa nha, chị thật sự...”

Cô không kiên nhẫn, phất phất tay.

“Trẻ con như em thì biết cái gì? Không nên nói bậy bạ!”

Ánh mắt Tống Y Y bướng bỉnh lóe lên.

“Chị cả, chị thật là lạ. Nói thật cho em biết, chị cũng cho rằng Đỗ Phù Lăng đó cũng không tệ đúng không?”

Tống Ninh Ninh lại trợn mắt nhìn em gái, không muốn trả lời vấn đề ngu ngốc này. (Chuông: khả khả... rất cục là ngu ngốc như thế nào)

“Chị...”

“Không nói nữa.”

Cắt đứt trí tưởng tượng nóng bỏng của cô em gái. Cô kết lại một câu.

“Cả đời này chị nghĩ, cũng không muốn gặp lại cái tên kia nữa.”

“Tại sao?”

“Bởi vì chị không có lý do gì để gặp lại hắn.”

Vừa dứt lời, Tống Ninh Ninh liền nhanh chóng đi tới phía cầu thang bước lên lầu.

Cô nói cũng không sai, cái tên Đỗ Phù Lăng kia, trước đó đã có ý không muốn gặp mặt cô, không có khả năng đã nhìn thấy bộ dáng thô lỗ của cô, còn có thể nảy sinh tình cảm với cô.

Mà chính cô, càng không có lý do gì để tìm gặp hắn.

Quan tâm hắn sao? Tĩnh lại đi, nhất định hắn sẽ cho rằng cô có ý đồ, cho nên giữa bọn họ...

Thật khó nói.

Tuy miệng luôn nói rằng không muốn có quan hệ gì với hắn, nhưng lại nghĩ về sau nếu thật sự chạm mặt hắn, tâm trạng Tống Ninh Ninh không hiểu sao lại trầm xuống.

5. Chương 5

“Tống Ninh Ninh!”

Cô vừa mới bước lên cầu thang được vài bước, đột nhiên nghe thấy tiếng rống to gọi tên mình từ bên ngoài cửa phòng truyền tới.

Tống Ninh Ninh người chưa tới đã thấy tiếng, hơn nữa, khẩu khí còn lộ ra vẻ hung ác.

“Em đang ở đâu?”

“Anh cả?!”

Tống Y Y hoài nghi chính mình không biết có phải đang nằm mơ hay không. Từ trước đến nay, anh cả luôn là người ba phải, làm sao lại có được loại khẩu khí này, hơn nữa trong bốn anh em, hắn luôn là người sợ chị cả nhất?

Tống Ninh Ninh nhướng mày, xoay người nhìn về phía cửa, đã thấy khuôn mặt vô cùng tức giận của Tống Tĩnh Ninh xông vào.

“Em tới đây cho anh.”

Tay hắn chỉ thẳng vào mặt cô, Tống Tĩnh Ninh chỉ thiếu không tức giận đến giậm chân xuống mà ra lệnh.

Khuôn mặt Tống Ninh Ninh khó có thể giải thích được mà nhìn anh cả, nhưng chân không có động lấy một chút. Cô hất cằm lên, không rõ hỏi lại.

“Làm gì?”

“Những lời này nên là anh hỏi em mới đúng!”

Hắn nói một hơi thật dài, không có biện pháp đi về phía cô, giọng điệu vô cùng không tốt, lên tiếng chất vấn cô.

“Em đã làm cái gì?”

Cô sờ đầu, bộ dạng mờ mịt liếc nhìn hắn, vô tội trả lời.

“Cái gì em cũng chưa làm.”

“Tốt nhất là cái gì em cũng chưa có làm đi!”

Tống Tĩnh Ninh nhướng mày hỏi lại.

“Vậy em giải thích cho anh, vì sao Đỗ tiên sinh lại đột ngột phải vào viện cấp cứu rồi?”

“Đỗ tiên sinh?”

Tống Ninh Ninh hít vào một hơi, đôi mắt mở lớn.

“Đỗ Phù Lăng? Hắn phải đi cấp cứu?”

“Không sai. Trợ lý của hắn vừa gọi điện tới, nói cho anh biết chuyện này. Tống Ninh Ninh—”

Tống Tĩnh Ninh không nhịn được gầm thét lên.

“Trước khi đi xem mắt không phải là em đã đồng ý với anh điều gì? Có phải em đã quên hết rồi không?”

“Em không có! Cho nên em đã rất nhẫn nại với hắn rồi!”

Nghe thấy giọng điệu anh trai không tốt, cô bắt đầu kích động.

“Hắn có phải người lái xe đưa em về mà, lúc em về, trông hắn hoàn toàn bình thường, không có phát bệnh mà.”

Lời giải thích của cô lọt vào trong tai của Tống Tĩnh Ninh lại thành trời đưa trời đẩy.

“Nếu lời nói của em là thật, vậy tại sao bây giờ hắn lại phải đi cấp cứu?”

“Anh hỏi em, em biết hỏi ai?”

Gương mặt cô cũng bừng bừng nóng nảy.

“Tất cả đều tại anh hết!”

“Trách anh?”

Tống Tĩnh Ninh chỉ cảm thấy vô cùng hoang đường.

“Không trách anh thì trách ai?”

Nhớ tới việc Đỗ Phù Lăng hiện đang ở trong phòng cấp cứu, đầu óc Tống Ninh Ninh bỗng trở nên rối tinh rối mù.

“Tại sao đang yên đang lành lại đi tìm một người mắc bệnh khí giới cho tôi đi xem mắt, tôi tình nguyện để anh tìm cho tôi một con heo để tôi đi xem mắt, cũng còn tốt hơn so với hắn.”

“Oa! Nếu như những lời này của em mà được hấn nghe thấy, chưa biết chừng, hiện tại phòng mà hấn đang nằm là phòng chăm sóc đặc biệt chứ không phải chỉ là phòng cấp cứu thôi đâu nhỉ.”

Tống Ninh Ninh nghe xong những lời này càng cảm thấy căm tức.

“Anh không phải rửa hấn!”

“Anh không có rửa hấn.”

Tống Tĩnh Ninh cãi lại.

“Đừng quên, vì em mà hiện tại hấn phải đi cấp cứu đó.”

“Em làm sao biết hấn lại yếu ớt như vậy được? Rõ ràng ở trước mặt hấn, em đã nhẫn nại không nói đến những câu thô tục rồi...”

“Vậy tại sao bây giờ hấn lại phải vào cấp cứu?”

Câu hỏi này khiến Tống Ninh Ninh á khẩu không trả lời được gì. Cô trầm mặc một lúc, vội vàng quan tâm hỏi.

“Hiện tại tình trạng của hấn thế nào rồi?”

“Nghe nói đã ổn lại rồi, nếu như chậm trễ một chút có lẽ đã để gia đình chuẩn bị hậu sự rồi.”

Nghe thấy thế, gánh nặng trong lòng Tống Ninh Ninh như được trút xuống, nhẹ thở hắt ra.

“Ninh Ninh.”

Vẻ mặt Tống Tĩnh Ninh trở nên nghiêm túc.

“Hiện tại em thành thật nói cho anh biết, lúc em với anh Đỗ đi xem mắt, có phải em đã làm hay nói chuyện gì đó không nên không?”

“Em không có.”

Cô thật sự cảm thấy khổ tâm mà không sao giải thích được. Cô thừa nhận, ngay từ lúc đầu chính bản thân cô đi tìm hấn, bản thân lúc đó có chút nóng nảy, nói chuyện có khó nghe một chút, nhưng chỉ là một chút thôi, bởi vì bộ dạng hấn có thể tùy tiện như sắp phát bệnh, khiến cho chính bản thân cô đã nhẫn nại rất nhiều.

“Chẳng lẽ, từ nay về sau, nếu như hấn có chuyện gì xảy ra đều đổ lên đầu em hay sao?”

Tống Tĩnh Ninh vùng tay lên.

“Anh mặc kệ về sau như thế nào, chỉ tính riêng hiện tại, dù sao thì hấn vừa mới đi gặp em về đã phải vào bệnh viện cấp cứu, chuyện này không bàn cãi thêm gì nữa, chính em gây ra, bây giờ tự mình chịu trách nhiệm đi.”

“Có ý gì?”

“Trợ lý của Đỗ Phù Lãng nói, anh Đỗ muốn ngày mai em cùng anh tới công ty của bọn họ một chuyến.”

Đỗ Phù Lãng tìm cô? Mục đích của hấn là gì? Nhớ tới ánh mắt của hấn, trong lòng cô dâng lên một cỗ bất an.

“Em không muốn!”

Theo bản năng, cô lên tiếng cự tuyệt.

“Tiếp xúc với hấn một ngày, em tổn thọ mất một năm cuộc đời.”

“Hiện tại em nói gì đều đã quá muộn rồi.”

Tống Tĩnh Ninh lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở cô.

“Đừng quên, lúc trước anh đã nói với em là em không nên đi, chính em đã sống chết muốn đi, hiện tại làm hỏng chuyện rồi, em đừng nghĩ muốn phủi mông nói mặc kệ mà được.”

“Đương nhiên không phải, chỉ là em...”

Lần này cô thật sự hết đường chối cãi nữa rồi. Tống Ninh mở rộng miệng, nhưng không sao tìm được lý do gì để phản bác lại.

Cô nhìn vẻ mặt nghiêm nghị của anh trai, từ trước đến giờ chưa có ngày nào lại Man (Chuông: nam tính đấy ạ @@, hahaha, anh vẫn man mà vì nằm gai nệm mật lại bị chị xỉ nhục như vậy, có thấy bị kích thích hơn anh Tĩnh? *chóp chóp mắt*; Tĩnh ca: *đôi mắt nguy hiểm lườm lườm*; Chuông: sao anh lại có thể đáng yêu như vậy a *nước miếng tung tóe*; Tĩnh ca: tôi lạy cô; Chuông: hahaha *cười điên dại*) đến như vậy, xem ra, ở công ty rất nguy hiểm mới có thể khiến anh trai cô thay đổi tính tình như vậy.

“Ninh Ninh, em nhất định phải đi với anh, biết chưa?”

“Biết rồi.”

Lửa giận trong lòng Tống Ninh Ninh nổi lên, giậm giậm chân trả lời, có cảm giác mình sắp bị đem lên đoạn đầu đài.

“Em sẽ đi, anh không cần phải lên mặt nữa!”

“Nhưng em đi cũng không nên...”

“Tôi biết rõ!”

Cô tức giận, phát tay cắt ngang câu nói của anh trai mình.

“Nói chuyện phải nhỏ nhẹ, hành vi cử chỉ phải tốt, đúng chuẩn mực thực nữ.”

“Không sai. Tuy rằng rất khó, nhưng em phải làm cho đến cùng.”

Tống Tĩnh Ninh giận tái mặt nói.

“Lần này, nhất định em phải nghe theo anh, nếu không có thể sẽ gây chết người, thì chúng ta phải làm sao được?”

Nghe thấy câu nói đó của Tống Tĩnh Ninh, hiện tại, cho dù Tống Ninh Ninh có bị nhấn chìm trong tức giận cũng chỉ có thể nuốt vào trong bụng.

Dù thế nào thì cô cũng không nghĩ tới Đỗ Phù Lăng phải vào bệnh viện cấp cứu, điều này có khác gì với việc một người đàn ông bị sốt đầu, hơn nữa, cô thậm chí còn không có phương thức liên lạc với anh ta, mà lại có thể vì hắn mà tâm trạng lo lắng lo lắng như ở giữa không trung như vậy.... tình huống này, thật hoang đường.

Cô quay mặt đi, không nhìn về phía anh trai. Hiện tại cô không muốn nghe bất cứ lời chỉ trích nào, bất luận là đúng hay sai đi chăng nữa, cô đều không muốn nghe nữa.

Giờ phút này, điều duy nhất cô nghĩ tới, chính là hi vọng ông trời phù hộ cho Đỗ Phù Lăng không có bị làm sao.

Mặc dù Tống Tĩnh Ninh đã dặn đi dặn lại cô em gái phải đợi hắn họp xong rồi cùng nhau đi đến tập đoàn Hoàn Vũ Sinh Kỳ, nhưng do cả đêm qua Tống Ninh Ninh bị mất ngủ nên đã đem toàn bộ những lời căn dặn của anh quẳng ra sau đầu. Khi anh vừa mới bước chân vào phòng họp, cô đã lập tức chuẩn bị đi rồi.

Thật ra, cô nghĩ chỉ cần xác định là Đỗ Phù Lăng không xảy ra chuyện gì là được rồi, cô suy nghĩ đến việc chấp nhận yêu cầu của hắn, dù sao không có lý gì mà hắn muốn gặp cô thì cô phải đi gặp hắn cả.

Mặc dù cô đã nghĩ như vậy, nhưng bước chân lại không tự chủ được mà đi tìm gặp hắn.

Cô đành suy luận rằng đây chỉ là do lương tâm cắn dứt mà thôi.... Lúc cô bước chân vào cửa trụ sở của Tập đoàn Hoàn Vũ Sinh Kỳ, Tống Ninh Ninh đã tìm thấy một lý do vô cùng tốt. Chung quy là do hắn đã vì mình mà phải nhập viện, căn cứ vào đạo lý hiển nhiên, cô đến thăm nom hắn cũng là bình thường.

Hôm nay cô tới báo tên để lên lịch hẹn gặp hắn cũng vô cùng thuận lợi và được mời vào trong phòng chờ Đỗ Phù Lăng họp xong.

Đứng ở cửa thang máy vào trong phòng chờ nghênh đón cô chính là trợ lý Trình Hiểu Phong của Đỗ Phù Lãng, nhìn thấy cô hẳn có chút sửng sốt.

“Tổng.... Tổng tiểu thư?”

“Là thật không phải giả.”

Cô vuốt vuốt mái tóc ngắn của chính mình, có thể lý giải được sự kinh ngạc trong lòng hẳn, bởi vì bộ dạng của cô ngày hôm nay và ngày hôm qua như hai người hoàn toàn khác nhau.

“Này...”

Trình Hiểu Phong khôi phục lại tinh thần rất nhanh.

“Tổng tiểu thư, mời đi bên này.”

Tổng Ninh Ninh đi theo theo sau hẳn tới trước cửa phòng chờ của Đỗ Phù Lãng.

“Tổng tiểu thư mời vào.”

Tổng Ninh Ninh gật đầu với hẳn, coi như thay lời cảm ơn, sau đó bước qua hẳn đi vào trong phòng.

Vừa vào đến cửa, cô hít một hơi thật sâu, giữ vững tinh thần cất giọng lớn tiếng nói.

“Tôi đã đến rồi đây.”

Đỗ Phù Lãng ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn chằm chằm cô từ xa bước tới, không nói một lời nào.

Cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của hẳn, cô không được tự nhiên nhìn xuống dưới người mình.

“Có vấn đề gì sao?”

“Tóc của cô...”

Đỗ Phù Lãng cực kỳ ngạc nhiên nhìn đến bộ tóc của cô, mới ngày hôm qua còn dài thướt tha, hôm nay đã là một bộ tóc ngắn gọn gàng buộc lại đằng sau không có chút cảm thấy không giống... Tổng Ninh Ninh hiện tại trong tưởng tượng của hẳn...

“Cô đã làm gì với bộ tóc của cô rồi?”

Tổng Ninh Ninh đưa tay lên vuốt vuốt tóc chính mình, nhịn không được lăm bắm hỏi lại.

“Vấn đề nên là ngày hôm qua anh bị làm sao vậy?”

Anh đặt chiếc bút đang cầm trên tay đặt xuống bàn, chăm chú nhìn cô.

“Giải thích một chút, làm sao vậy?”

“Bởi vì đây mới chính là bộ dáng thật sự của tôi.”

Bàn tay cô lại vuốt nhẹ lên đầu mình.

“Anh không thích tôi cũng không có cách nào a.”

Cô giải thích.

“Ngày hôm qua, bộ tóc đó... là giả. Tóc là tóc giả, ngực là đệm, thắt lưng bó bụng mới có thể được thân hình như thế, đến như khuôn mặt... chắc anh cũng biết kỹ thuật make-up hiện nay rồi chứ thật thần kỳ nha, em gái tôi lại là một chủ công ty chuyên trang điểm cô dâu, dưới trướng của nó có rất nhiều thợ trang điểm thật thần kỳ nha.”

Đây chính là thủ đoạn lừa dối rồi.

Anh nhìn chằm chằm điệu bộ kẻ lừa thật thà sinh động của cô, mà nhịn không được bật cười. hôm nay cô ăn vận hết sức đơn giản với một chiếc áo T-shirt kết hợp với quần bò, quả thật vô cùng phù hợp với cá tính của cô.

Anh lại dùng một ánh mắt của một thanh niên thuần khiết đánh giá cô.

Ngày hôm qua trông cô rất đẹp, nhưng ngày hôm nay, anh không ngờ rằng cô lại có một bộ mặt thú vị đến như vậy.

“Thực ra, cô như thế cũng rất được.”

Tống Ninh Ninh chăm chú nhìn lại ánh mắt của cô, cô lại một lần nữa cảm nhận được trái tim mình bắt đầu đập rộn ràng giống như cảm giác của ngày hôm qua, hơn nữa, dường như cô lại phát hiện trên trán mình đổ đầy mồ hôi, vừa tiếp xúc với hắn, cô cảm giác như chính mình có một dòng điện chạy qua, không hiểu sao, toàn thân phát run.

Điều này thật kỳ quái khiến cho cô vô tình muốn né tránh ánh mắt đó, nhưng thật kỳ lạ thay ánh mắt anh lại bám riết lấy cô không rời, một khắc cũng không tha, khiến cô không có cách nào né tránh nổi.

“Không nghĩ tới anh cũng có thể nói lời ngon tiếng ngọt như thế.”

Cô cố ý bộc lộ ra thái độ cẩu thả, lại âm thầm quan sát hắn. Nhìn hắn như thế, khí sắc cũng không có quá kém, rất khó tưởng tượng với bộ dạng mới ngày hôm qua vừa đi cấp cứu của hắn.

“Tôi chỉ nói sự thật thôi. Thật ra cô cũng rất đẹp mà.”

“Đó là bởi vì anh chưa từng nhìn qua hai cô em gái của tôi thôi.”

Hắn vừa nói miệng cô liền lập tức phản bác lại, bên bước chân còn bận rộn xoay chiếc ghế dựa đẩy đẩy đến trước bàn làm việc của hắn, lại ngẩng đầu lên nhìn khuôn mặt đang không biết nên khóc hay nên cười của hắn, cô thắc mắc.

“Có vấn đề gì không?”

“Cô không có tay sao?”

Hắn nhướn mày, không đáp thêm gì nữa.

“Anh đang nói cái quái gì vậy? Tôi đương nhiên là có tay rồi.”

Cô lẩm bẩm nói, thu hồi lại động tác dưới chân, không tình nguyện dùng tay kéo ghế.

Hắn nhìn động tác của cô, ánh mắt lóe lên ý cười.

“Nghe nói.... Ngày hôm qua anh phải đi cấp cứu?”

Cô ngồi xuống, lập tức chuyển đề tài, lấy tay bưng mặt bị anh nhìn chằm chằm, có cảm giác hơi bất an.

“Đúng vậy.”

Đỗ Phù Lăng cân nhắc nói lại nhìn vẻ mặt chột dạ của cô.

“Là tôi...”

Quả thật muốn bản thân thừa nhận sai lầm bản thân là vô cùng khó khăn.

“Là tôi làm hại anh sao?”

Anh hơi sững sờ, trên mặt hiện lên nét cười hiếm thấy.

“Chắc là không phải.”

Tống Ninh Ninh đột nhiên mở to mắt nhìn chùng chùng, đáp án này không nằm trong dự đoán của cô.

“Không phải?”

“Đúng vậy.”

Anh trả lời rất dứt khoát.

“Tôi chỉ đi cấp cứu vì bị đau bụng thôi, trừ khi cô đã bỏ vào thức ăn của tôi cái gì đó không nên cho vào, nếu không thì là không liên quan gì tới cô.”

“Đau bụng?”

Cô sững sờ lặp lại một lần nữa, là do hệ tiêu hóa của hấn mà thôi, sau khi tìm được trọng điểm rồi, cô bắt ngờ reo lên.

“Anh phải vào cấp cứu là do anh bị đau bụng thôi đúng không?”

Đỗ Phù Lăng hơi bất ngờ về thái độ đột ngột thay đổi đến là buồn cười của cô, tinh thần lên đến mười phần.

“Có vấn đề gì sao?”

“Vấn đề lớn là đẳng khác.”

Ánh mắt cô lóe lên kích động, hai tay đặt song trên bàn làm việc của anh.

“Anh trai chết tiết của tôi nghĩ anh vào bệnh viện là do tôi hại, ngày hôm qua anh ấy còn hung hăng quát mắng tôi một trận, hại tôi cả đêm ngủ cũng không yên, lo nghĩ đến anh vì tôi mà có thể không qua khỏi. nhưng có đúng là anh chỉ là bị ‘đau bụng’ thôi không?”

“Đau bụng cũng sẽ khiến người ta không thoải mái”

Anh nhàn nhạt sửa ra chỗ sai.

“Cũng không phải ‘chỉ là’.”

“Con mẹ nó! Cái này không phải là trọng điểm. Đây—”

Cô chỉ chỉ vào mặt hấn nói.

“Không cần bày ra bộ mặt này cho tôi xem. Trọng điểm là, anh phải vào bệnh viện cấp cứu không có liên quan gì đến tôi, đúng không?”

Đỗ Phù Lăng cảm thấy rất buồn cười nhìn cô, trong lòng cảm thấy vô cùng phức tạp, rõ ràng những lời cô nói ra có thể nói là rất ‘bẩn’ nghe vào trong tai có chút không được thoải mái, nhưng lại cảm thấy cô như vậy mới có cá tính rất đặc sắc, nếu không có điều đó, Tống Ninh Ninh sẽ không còn là Tống Ninh Ninh nữa rồi.

“Tôi xác định một lần nữa.”

Đôi tay anh chống cằm, ung dung nhìn cô.

“Tôi phải vào viện cấp cứu không liên quan gì đến cô.”

“Khốn kiếp !”

Cô thở phào nhẹ nhõm, buột miệng mắng nhẹ một câu.

Anh hừ lạnh một tiếng, nhíu mày nhìn cô, ánh mắt chất vấn cùng chỉ trích.

“Đây không phải là mắng anh nha.”

Cô vội vã giải thích.

“Chỉ là câu nói của miệng thôi mà, chỉ là một phương thức biểu đạt sự tức giận của bản thân thôi mà.”

Anh không chấp nhận lời giải thích của cô, ít nhiều, về ý nghĩ người ta nghe được cũng là không tốt.

“Vậy thì sửa câu nói của miệng của cô đi.”

“Tại sao tôi phải đổi?”

Biết việc hấn vào viện nguyên nhân chỉ là do đau bụng, trái tim cô đang lơ lửng giữa không trung liền lập tức quay trở về mặt đất, thái độ tự nhiên thoải mái hấn ra.

“Nếu như việc anh vào bệnh viện không có liên quan gì tới tôi, cái tên trợ lý của anh lại gọi điện thoại tới, nói là tôi với anh trai tôi phải tới đây làm gì?”

“Tìm anh trai cô, để nói về vấn đề khoản nợ. Về phần tìm cô tới...”

Anh đột nhiên dừng lại

“Chỉ là vì muốn gặp cô.”

“Mẹ nó!”

Trực giác mách bảo cho cô biết, việc hấn tìm cô chỉ là tìm vui vẻ mà thôi.

“Ngày hôm qua anh đã trêu chọc cho tôi leo cây còn chưa đủ hay sao, hôm nay còn muốn gọi tôi đến để bôn cọt lần nữa sao?”

“Chẳng phải là ngày hôm qua tôi đã nói rồi sao?”

“Tôi biết.”

Cô không cho là đúng lờm hấn một cái.

“Nhưng hình như tôi cũng không có nói đồng ý nha?”

Người con gái này.... Anh bất đắc dĩ chống cằm, lui một bước hồi.

“Nếu cô không đồng ý, tại sao hôm nay cô lại đến?”

“Anh vẫn còn hỏi điều này được sao?”

Cô nhìn lại anh, cảm thấy rất kỳ quái, rằng người này nhìn qua có vẻ rất thông minh, tại sao đại não lại không linh hoạt như vậy?

“Cô nghĩ rằng tôi vào bệnh viện là do cô, nên cô mới tới?”

“Không phải thế thì còn do cái gì nữa?”

Tống Ninh Ninh hỏi lại, bộ dáng đương nhiên là như vậy.

“Nếu tiếp tục tiếp xúc với anh, tôi chỉ có thể đoán mệnh mà chết sớm mà thôi.”

Đỗ Phù Lăng nhăn mày lại, lời nói của cô không thể nào khiến con người ta cảm thấy vui vẻ nổi. Anh đứng lên, đi đến trước mặt cô.

Thấy hấn tiến lại gần, cô theo bản năng lùi lại phía sau, nhưng mới lui lại có một bước cô bỗng nhiên dừng lại.

Đạo lý ở đâu ra mà cô chỉ vì một động tác của hấn khiến bản thân mình sợ hãi bỏ chạy như vậy? Cô hít vào một hơi thật sâu, trấn định lại bản thân, mở to mắt nhìn thẳng vào hấn.

Anh thông thả tiến lại gần, vươn tay ra bắt lấy tay cô, giống như khiêu chiến với cô vậy, ánh mắt anh cũng nhìn chăm chăm cô không rời.

“Tiếp xúc tôi khiến cô đoán mệnh sao?”

“Đó là...”

Cô nuốt xuống một ngụm nước miếng, bắt buộc chính mình không thể lùi bước.

“Một loại hình dung thôi.”

“Tôi không thích cái loại hình dung như vậy.”

“Tôi không quan tâm anh có thích hay không.”

Cô lập tức bật lại, nhìn sâu vào trong mắt anh, dường như cô thấy có một loại cảm xúc nào đó vừa mới thay đổi, nhưng cô không kịp nghiêm cứu thì nó đã biến mất.

Cô lắc đầu, từ bỏ ý định thăm dò, quay đầu muốn bước đi.

Nào biết rằng Đỗ Phù Lăng lại đột nhiên đưa tay kéo cô lại, lực cánh tay rất lớn, ôm cô vào trong ngực.

“Buông tôi ra!”

Tống Ninh Ninh đang cố gắng không để ý đến việc trái tim mình nhảy bùm bụp trong lồng ngực, tận lực điều chỉnh bản thân mình bình tĩnh lại, nhưng xem ra, cô thất bại rồi.

Từ sau cái chết của cha mẹ, cái tính nhát gan và sợ phiền phức của cô đã bị phong ấn đến một góc sâu khuất trong nội tâm của cô rồi, nhưng hiện tại nhìn anh, cô bắt đầu cảm thấy kích động đến mức có cảm giác mình lại sắp sợ hãi rồi. Cô mơ hồ cảm thấy được, nếu như sự việc của cha mẹ trước kia đã biến cô trở thành con người hoàn toàn khác. Thì hiện tại, gặp phải người đàn ông này, đã làm thay đổi toàn bộ rồi.

Chỉ là cô cũng không xác định được rằng đây liệu có không phải là hi vọng của chính bản thân mình hay không nữa.

Tay cô nắm chặt vai anh, cảm giác được cơ bắp ở dưới lớp áo kia cùng với vòm ngực cứng rắn đang kề sát cô, ánh mắt anh như đang thôi miên chính cô, khiến cho cô như rơi vào trong mê cung, trong khoảng thời gian ngắn, quên mất đi phải kháng cự lại.

Anh không có buông cô ra, ngược lại càng kéo cô, ôm cô lại gần hơn, đôi môi của anh chuẩn xác bao trùm lên môi cô.

Cả đời cô chưa bao giờ bị một người khiêu khích mãnh liệt đến như vậy, cảm nhận được nhiệt độ ở trên môi, đột nhiên khiến cô phải nín thở, tất cả mọi giác quan dường như đều dùng để cảm nhận sự tiếp xúc thân mật này, nếu không có tay anh đỡ lấy cô, khẳng định giờ phút này cô đã yên bề nằm trên mặt đất rồi.

Tổng Ninh Ninh quyết định cứ theo cảm giác của mình, dùng sức hôn lại anh. Mặc kệ lúc trước khi tới cô đã bày biện ra cho bản thân mình biết bao nhiêu lý do, giờ phút này, cô đã hiểu vì sao mình đến đây, không phải là lương tâm cắn dứt, mà đơn giản bởi vì cô muốn gặp anh, cũng giống như nguyên nhân anh tìm cô vậy.

Khi môi anh rời khỏi môi cô, đôi mắt xinh đẹp cô rõ ràng sáng lên, dường như có chút sương mù ở bên trong mà nhìn anh.

Đỗ Phù Lăng dùng khẩu khí nhẹ nhàng chậm rãi mà bình tĩnh tiếp tục nói.

“Hiện tại, em đã ý xem tôi thích hay không rồi chứ?”

Nghe thấy thế, Tổng Ninh Ninh cảm thấy chấn động, ý thức cô bây giờ mới được kéo về với hiện thực, lúc này cô mới quăng ra quả đấm hướng về phía anh đánh tới.

“Anh... cái người này, đã chiếm tiện nghi của tôi lại còn muốn khoe mẽ nữa hả?”

Anh không có lùi bước né tránh, mà nhanh tay trực tiếp bắt lấy quả đấm của cô.

“Là ai đã nói có thể bỏ được tình tình nóng nảy, như thế thì không nên động một chút là lại mượn quả đấm đánh người nha.”

Lời nhắc nhở của anh khiến hành động của cô khựng lại, anh thế mà lại lấy lời của cô đáp trả lại cô, khiến cho bây giờ cô bị á khẩu không trả lời được gì. Không nghĩ tới anh lại đem tất cả những lời nói của cô ghi nhớ lại trong đầu.

Cô hơi dùng sức muốn rút tay trở về, lại không thành công, ngược lại chỉ có thể kêu lên một tiếng, rồi với tay ôm chặt cổ người nào đó, bởi vì tay anh đang đặt trên eo cô, dễ dàng ôm lấy cô kéo lại nhắc bóng người cô lên khỏi mặt đất.

“Anh muốn làm cái gì?”

Cô không an phận đá chân, bởi vì hai chân của cô cách mặt đất nên khiến cô cảm thấy cực kỳ không an toàn. Ở trước mặt anh, dường như luôn có rất nhiều tình huống khiến cô như biến thành một cô gái nhỏ yếu đuối.

“Ngồi xuống.”

Anh đặt cô lên ghế.

“Hiện tại em thích làm gì thì cứ làm, tôi có một phần tài liệu cần phải xem, ngồi chờ tôi một lát, sau khi xem xong tôi sẽ đưa em về.”

“Tự tôi có thể tìm được đường về nhà.”

Cô không cho là đúng nói.

“Đương nhiên.”

Anh không muốn tiếp tục tranh luận với cô.

“Nhưng, ngày hôm qua ông nội tôi đã nhắc nhở tôi, nếu đối tượng xem mắt với tôi là em, thì tôi cần phải giúp đỡ công ty của Tổng gia các em vượt qua cửa ải khó khăn này, ngược lại...”

Nghe được câu đó, sắc mặt cô khẽ biến đổi, trong mắt không tự chủ hiện lên vẻ bi thương, giống như vừa bị đá kích nặng nề, giọng nói mất mát.

“Đây là giao dịch phải không?”

Anh nheo mắt nhìn cô, trong mắt tràn đầy khó hiểu.

“Đúng vậy. Anh cho chúng tôi tiền, tôi phải làm gì...”

Cô ép buộc bản thân mình coi như không có chuyện gì.

“Cho nên anh mới bảo tôi, bởi vì tôi là người đại diện sao? Một khi đã như vậy, cho tôi hỏi — tôi cần phải làm gì nữa?”

Đỗ Phù Lăng nghe xong, nhú mày, nhìn cô bằng ánh mắt khó tin.

“Tôi hiểu thương nhân các anh không bao giờ làm chuyện vô nghĩa, tôi rất hiểu, tôi rất rõ điều đó.”

Cô hít một hơi thật sâu, cố nén cảm giác bi thương

“Coi như chúng tôi đã nợ các anh một nhân tình, sớm muộn gì tôi cũng sẽ trả cho đủ.”

Anh nâng cằm cô lên, nhìn thẳng vào đáy mắt cô, giọng nói trầm xuống.

“Chuyện giữa tôi với em và chuyện tiền nong là hai chuyện không liên quan đến nhau. Anh trai cô phạm sai lầm, trong mắt tôi cũng không có liên quan gì đến em. Tôi hôn em chỉ là bởi vì tôi muốn, nếu như sau này quan hệ của chúng ta có phát triển ra thế nào, thì cũng chỉ là tình yêu giữa nam và nữ. Không liên quan đến anh trai em, tôi không cho phép em bị ảnh hưởng bởi vì chuyện này.”

Giọng anh trầm thấp nói bên tai cô một hồi, khiến cho cô cảm thấy nhồn nhột mà bật cười.

Đỗ Phù Lăng nghi ngờ nhìn cô, rõ ràng là anh đang rất nghiêm túc, tại sao lại có thể khiến cô cười sảng khoái đến như vậy?

“Không cho phép?”

Cô không sao dừng được cơn buồn cười.

“Anh thật là ‘man’ nha! Thật không nghĩ tới mặc dù thân thể anh ốm yếu như thế, mà còn có thể có được khí thế không ai bì được như vậy, thật là bất đồng a.”

Anh cảnh cáo nhìn cô lườm một cái.

“Tổng Ninh Ninh, phải có chừng mực.”

“Chờ tôi cười xong sẽ dừng lại.”

Cô cười thoải mái một hồi.

Thấy bộ dáng cô cười đến sáng lạn như thế, anh tiến lại gần chạm nhẹ vào cô, xoay người, hôn lên môi cô.

Cô kinh ngạc, lại không có cách nào để né tránh, dù sao thì đã có lần đầu tiên rồi, nên lần thứ hai cũng cảm thấy rất tự nhiên, hướng hồ, cảm giác tiếp xúc thân mật với anh cũng không tệ cho lắm.

Khi anh kéo cô vào trong ngực ôm lấy, thì cô đã không còn khả năng kháng cự nữa rồi, hướng hồ, cô không thể làm trái lại ý anh, vì sợ anh lại bệnh tim tái phát, đó là chỉ là cái cố cô tìm được mà thôi, thực ra thì, cô căn bản cũng không muốn kháng cự...

6. Chương 6

Editor: Chuongnhobe

Vừa bước vào trong phòng họp thấy em gái đang ngồi trong đó, Tống Tĩnh Ninh không khỏi bĩu môi.

“Ninh Ninh, em không nghe lời, không phải là người ta đã nói muốn em...”

“Ngậm miệng!”

Tống Tĩnh Ninh không để ý gì, ngắt lời anh trai, ngón tay chỉ ra phía sau.

“Anh ta đang đến rồi.”

Tống Tĩnh Ninh sững sốt, tầm mắt chuyển hướng ra phía sau cô thì nhìn thấy Đỗ Phù Lãng. Đáy mắt hiện lên sự kinh ngạc, nhưng rất nhanh đã giấu đi không thấy bóng dáng.

“Anh ta muốn bàn chuyện với anh.”

Cô ngồi thẳng người trên sofa, cởi giày ra, cực kỳ tự nhiên co chân lại, tìm một tư thế thoải mái nhất mà ngồi.

Tầm mắt Đỗ Phù Lãng nhìn tới trên người cô, đem tất cả những động tác của cô thu vào trong mắt.

“Không thể được?!”

Bắt gặp ánh mắt anh, miệng cô nhếch lên.

“Như vậy cũng không thể được?”

“Đây là chỗ làm việc.”

Đỗ Phù Lãng trả lời ngắn gọn.

“Mẹ nó! Như thế mà cũng nói xuôi cho được à?”

Đỗ Phù Lãng nhíu mày nhìn cô.

Cô làm một cái mặt quỷ nhìn lại anh, rồi cũng không tình nguyện đặt chân xuống, vừa xỏ giày, vừa bĩu môi nói.

“Đây mà là văn phòng của anh trai ẻo lả của tôi, tôi muốn làm cái gì anh ấy đều sẽ không nói gì, anh sao lại lảm chuyện như vậy chứ?”

Đỗ Phù Lãng quay đầu về phía Tống Tĩnh Ninh, cố ý làm như không nghe thấy lời cô nói.

Tống Tĩnh Ninh ngạc nhiên nhìn hành động của em gái, mặc dù trên mặt biểu hiện không muốn nghe theo, nhưng lại ngồi rất nghiêm trang, ngoan ngoãn nghe lời.... Tống Tĩnh Ninh có thể ngoan ngoãn nghe lời sao?

Anh nhìn người đàn ông ở trước mặt, ngầm đánh giá người này thật là không đơn giản.

“Ông nội tôi có hứa với anh một việc, vừa đúng lúc tôi có thời gian, cho nên tôi sẽ đứng ra xử lý việc đó.”

Đỗ Phù Lãng nhàn nhạt nói với Tống Tĩnh Ninh.

Đối với cá tính của hai anh em sinh đôi bọn họ hoàn toàn trái ngược này, ngay cả đến hình dáng bên ngoài đã rất khác nhau đến vậy. Nếu như bọn họ không nói ra, thì chẳng có ai có thể đoán được bọn họ là hai anh em sinh đôi.

Hơn nữa, người anh cả của nhà họ Tống này, mặc dù mới là lần đầu tiên anh gặp anh ta, nhưng lại khiến cho anh có cảm giác rất quen thuộc.

“Ông nội anh?”

Về mặt Tống Tĩnh Ninh hơi sững sờ một chút, sau đó rất nhanh liền khôi phục lại.

“Đương nhiên. Ninh Ninh, anh có việc phải bàn với anh Đỗ đây một lát, em ra ngoài một chút đi.”

“Có chuyện gì thì cứ nói ở trước mặt em là được rồi.”

Tống Ninh Ninh ngay lập tức cự tuyệt đề nghị của anh trai.

“Ninh Ninh,”

Tống Tĩnh Ninh làm nũng kêu lên.

“Cho người ta một chút mặt mũi đi mà, người ta không muốn bị mất mặt, chuyện đó em cũng biết mà.”

“Được, được.”

Cô bày ra vẻ mặt như muốn ói đến nơi đi được.

“Xem như em sợ anh, dù sao tôi cũng không muốn ở chỗ này mà chứng kiến bộ dáng ẻo lả của anh, nếu không tôi sẽ chết ngay lập tức mất.”

Nghe thấy lời nói của cô, Đỗ Phù Lăng hoài nghi nhìn Tống Tĩnh Ninh mà là kẻ ẻo lả sao?

Tống Ninh Ninh nói xong đứng dậy đi ra ngoài, thuận tay đóng cửa lại, khiến trong phòng họp rộng lớn bỗng chốc chỉ còn lại có hai người đàn ông

Tống Tĩnh Ninh đứng dậy đi vòng qua ghế salon tới trước bàn làm việc của Đỗ Phù Lăng.

“Mời ngồi.”

Tay chỉ một bệ ghế salon.

“Anh có muốn uống gì không?”

“Không cần.”

Đỗ Phù Lăng nhìn vào ánh mắt của Tống Tĩnh Ninh, sau khi em gái rời đi có nhiều thay đổi, trông trầm ổn mà nghiêm túc. Anh hoài nghi, hẳn ẻo lả sao? Không thể nào!

Anh rút từ trong túi ra một tấm chi phiếu.

“Đây là ông nội tôi đưa cho anh, tôi không biết anh cần bao nhiêu, cho nên anh tự mình điền vào đi.”

Tống Tĩnh Ninh nghe thấy thế liền cười một tiếng, khóe miệng cong lên.

“Thật là hào phóng nha.”

Nhưng anh không có đưa tay ra tiếp nhận chi phiếu trắng, chỉ liếc nhìn một cái.

“Không sợ tôi sẽ điền vào một khoản đủ khiến cho Hoàn Vũ Sinh Kỳ của cậu bị phá sản sao?”

“Anh là anh trai của Ninh Ninh, cho nên tôi tin tưởng anh.”

Tống Tĩnh Ninh nhin không được cười rộ lên.

“Cậu hiểu em gái tôi được bao nhiêu? Không phải là chỉ mới quen biết nhau thôi sao?”

“Cô ấy rất chân thành, hơn nữa còn rất bảo vệ anh.”

“Đúng, nó luôn luôn như thế.”

Tống Tĩnh Ninh bỗng nhiên hạ tầm mắt nhìn xuống, nhẹ giọng nói.

“Chi phiếu này tôi không cần, cậu cầm lại đi.”

Đỗ Phù Lăng buồn bực, đôi mày anh tuấn hơi nhíu lại, mặt đầy nghi vấn.

“Tôi không bị khuyết thiếu tài chính gì cả.”

Tống Tĩnh Ninh bình tĩnh nói.

Đán án này khiến cho Đỗ Phù Lăng rất bất ngờ.

“Nói thẳng ra, chuyện này chỉ là một kế hoạch do tôi lập ra, chỉ để cho gậy ông đập lưng ông mà thôi.”

Trong lòng Đỗ Phù Lăng kinh ngạc không thôi, nhưng vẻ mặt vẫn bình tĩnh, anh tiến tới salon ngồi xuống, mặc dù vẫn đang bận nhưng vẫn ung dung nhìn Tống Tĩnh Ninh hỏi.

“Mời anh giải thích một chút.”

Tống Tĩnh Ninh cười thần bí.

“Cậu với Ninh Ninh nhà tôi mặc dù mới quen biết không được bao lâu, nhưng chắc cậu cũng đoán biết được với cá tính của nó rồi, dù sau thì sự đơn thuần của nó cũng không thể che giấu được.”

Đỗ Phù Lăng hạ mi mắt xuống, không có lời đáp, quả thật anh cũng nhận thấy được rằng cô rất khác biệt so với những người con gái mà anh đã từng tiếp xúc, mặc dù miệng cô toàn nói ra những lời thô tục, cử chỉ lại thô lỗ, nhưng anh lại có thể thấy được sự lương thiện ở trên người cô.

“Nếu ngay từ lúc đầu, nếu tôi không nói là tài chính của công ty nhà chúng tôi đang bị thiếu hụt, xét với tính tình của Ninh Ninh có thể ngoan ngoãn đồng ý đi xem mắt cậu sao?”

Đỗ Phù Lăng gật đầu, Tống Tĩnh Ninh đúng là chắc chắn sẽ không ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của người khác, chỉ là.... Tròng mắt đen của anh chuyên chú nhìn Tống Tĩnh Ninh, tò mò không hiểu dụng ý của hắn là gì.

Dường như nhìn ra sự nghi hoặc trong lòng anh, Tống Tĩnh Ninh bình tĩnh tiếp tục nói.

“Lúc ông nội cậu tới để nói lời cảm ơn chúng tôi, có nói qua về cậu, tôi liền nhớ đến chuyện về mấy năm trước tại Anh có từng gặp qua cậu.”

“Chúng ta đã từng gặp mặt sao?”

“Đúng vậy, đại khái là vào khoảng mười năm trước, tại buổi triễn lãm nghệ thuật của cha cậu.”

Tống Tĩnh Ninh nhàn nhạt mở miệng.

“Cha cậu nhiều năm trước đã từng thiết kế cho người cha đã mất của tôi một bản thiết kế về một ngôi nhà, về sau, cha cậu đã gửi thiệp mời đến cho cha tôi, nhưng thật không may, khi đó cha tôi mới mất.... khi đó, tâm trạng của tôi vô cùng rối bời, nên đã nhân cơ hội này, quyết định xuất ngoại để giải sầu, thuận tiện thay cha tham dự triển lãm nghệ thuật.”

Đỗ Phù Lăng đang suy nghĩ lại, chuyện về mười năm trước.

“Anh chính là người đó...”

Ánh cát tiếng nói vài tiếng thì dừng lại. dù sao, đối với chuyện ngoài ý muốn kia, cho dù chỉ là người ngoài nghe thấy đã cảm thấy không đành lòng, huống chi hắn lại chính là người phải đối mặt với hiện thực nghiệt ngã đó.

Tống Tĩnh Ninh mỉm cười, đáy mắt hiện lên một tia cảm xúc khó nói.

“Không sao, chuyện đã qua, năm đó cha mẹ tôi bị bắt cóc, sau đó thì không thể quay trở về được nữa.”

“Thật xin lỗi, tôi vô ý quá.”

“Tôi đã nói rồi, không sao.”

Tống Tĩnh Ninh dựa lưng vào ghế dựa, thở dài một hơi.

“Đời này tôi luôn luôn nhớ đến sự quan tâm của cha mẹ cậu dành cho tôi. Cậu có còn nhớ không? Cậu đã từng tặng cho tôi một bức tranh.”

“Tôi vẫn nhớ. Bức tranh vẽ cảnh trời xanh biển ngọc và một giáo đường màu trắng.”

Đảo thánh Toryni, thắng cảnh nghỉ mát biển Aegean Sea, là nơi có cảnh biển đẹp nhất, giống như cuộc sống chậm rãi vận động, nhìn vào có thể khiến con người ta trở nên bình tĩnh.

“Bức tranh đó bây giờ đang ở trong tay của Ninh Ninh, nó rất thích bức tranh đó.”

Về mặt Đỗ Phù Lãng cuối cùng cũng lộ rõ vẻ kinh ngạc, cũng không có cách nào có thể bình tĩnh mà duy trì trạng thái hồ hững của bản thân được nữa.

Bất gặp được khuôn mặt lộ rõ sự kinh ngạc hiếm có của anh, Tống Tĩnh Ninh không nhịn được cười.

“Tất nhiên là nó không biết bức tranh đó là do cậu vẽ, tôi còn nhớ rõ năm đó ông nội cậu rất tức giận vì cha của cậu kiên trì đi theo con đường thiết kế nghệ thuật, thậm chí còn đặc biệt chạy đến khu triển lãm nghệ thuật của cha cậu cãi nhau với cha cậu, gây ra xung đột vô cùng căng thẳng, cuối cùng là do cậu nói sẽ đáp ứng quay trở lại Đài Loan tiếp quản công ty, mới có thể giải quyết tất cả.... Chuyện đó cậu còn nhớ chứ?”

Tất nhiên là Đỗ Phù Lãng còn nhớ. Anh đã từng nghĩ rằng mình sẽ trở thành một họa sĩ lưu lạc chân trời góc bể, thế nhưng hôm nay, anh lại đang bị chìm sâu trong đồng công việc bộn bề, thậm chí đến thời điểm ngẩng đầu lên để nghỉ ngơi thì lại phát hiện ra đó đã là rạng sáng ngày hôm sau rồi.... những tháng ngày tự do tự tại dường như đã quá xa xôi rồi.

“Ông nội của cậu lúc đến cảm ơn tôi, có nhắc đến việc cậu còn chưa có kết hôn, trong đầu tôi lúc đó bất chợt lóe lên suy nghĩ này. Tôi không biết liệu cậu và Ninh Ninh nhà tôi có thể trở thành một đôi được hay không, nhưng tôi phải làm một điều gì đó.”

Hơi khép hờ đôi hàng mi, Tống Tĩnh Ninh dừng lại một chút, tự khiến cho tâm tình bản thân tốt lên mới tiếp tục nói.

“Từ sau khi cha mẹ tôi qua đời, nhà chúng tôi, bốn đứa trẻ đều phải trải qua một đoạn thời gian vô cùng khó khăn.... Đừng nhìn thấy hiện tại, Ninh Ninh như bây giờ thì cho rằng nó rất mạnh mẽ và tự tin, thực ra, trước đó em ấy là một đứa trẻ vô cùng bên lề và tự ti, toám lại nó nghĩ nó là một đứa trẻ kém cỏi hơn xa so với tôi và hai cô em gái kia. Nhưng may mắn thay là mẹ tôi rất thương yêu nó, và nó cũng rất lệ thuộc vào mẹ tôi.... Sau khi cha mẹ tôi qua đời, so với chúng tôi, nó còn đau khổ gấp bội, vì cho rằng cả thế giới của nó đã rời bỏ nó, cuộc sống của nó không còn ý nghĩa gì nữa, vì thế, để làm vơi bớt đi sự đau khổ của nó, tôi đã làm một chuyện.”

Anh nở nụ cười, nhún vai, có ý định không nói quá rõ ràng.

“Đương nhiên, mục đích của việc này đều là để tốt cho nó. Trong lòng nó, hiện tại tất cả mọi người trong nhà tôi đều coi nó là trụ cột, nếu không có nó thì mọi người đều sẽ suy sụp, những năm gần đây, nó luôn nghĩ là như thế, đây cũng là điều mà tôi muốn.”

“Chỉ là thời gian trôi qua, nó cũng đã trưởng thành rồi. Nếu cứ để cho nó coi chúng tôi là trách nhiệm cả đời của nó cũng không bỏ xuống được, tôi thực sự sợ rằng cả đời nó sẽ không thể nào tìm được một người đàn ông tốt. Vừa đúng lúc anh xuất hiện, bởi vậy, tôi liền thuận tiện đẩy một cái. Lời giải thích của tôi như thế, cậu đã hiểu chưa?”

Đỗ Phù Lãng còn đang mãi tiêu hóa lời nói của anh, sau đó mới thu hồi trạng thái, lại trầm tĩnh như thường, đôi mắt đen láy trầm ổn nhìn lên.

“Đã hiểu, chỉ còn một vấn đề?”

“Vấn đề gì?”

“Chuyện tôi bị bệnh tim.”

Anh nhìn thẳng vào Tống Tĩnh Ninh lên tiếp đáp.

“À, đó là do tôi bịa ra.”

Tống Tĩnh Ninh cực kỳ thành thật thừa nhận.

“Nếu không với tình hình của nó như thế, sớm muộn gì sẽ khiến cho cậu bị tức chết. Có điều, tôi nghĩ, nếu được cậu nên tìm cơ hội nói cho nó biết.”

“Chuyện này tôi có thể xử lý được.”

“Chuyện này tôi có thể xử lý được.”

“Cậu nói như thế thì tốt quá rồi.”

Tống Tĩnh Ninh thở hắt ra một cái nhẹ nhõm.

Đỗ Phù Lãng lại liếc mắt nhìn hắn dò xét, bắt đầu nhìn nhận người đàn ông này bằng con mắt khác. Nhìn về ngoài lịch sự của người đàn ông này, xem ra cũng không đơn giản, cha mẹ anh đều chết lúc hắn còn quá trẻ tuổi, thế mà anh lại có thể một mình gánh vác mọi trọng trách của công ty, lại vẫn có thể chăm sóc ba cô em gái còn nhỏ. Quả thật không dễ dàng gì.

Hắn có thể dùng cách đặc biệt của bản thân để bảo vệ em gái. Mà hiện tại, trách nhiệm này hắn lại muốn giao đến tay anh rồi sao? Anh vui vẻ gơ tay lên.

“Ninh Ninh...”

Đỗ Phù Lãng nhàn nhạt mở miệng.

“Vấn cho rằng anh là cái đồ ẻo lả.”

Tống Tĩnh Ninh cười.

“Đúng vậy, có đôi khi tôi cũng rất thích thú với điều này.”

Câu trả lời này khiến cho Đỗ Phù Lãng nhin không được lắc đầu mấy cái. Anh em nhà này.... Anh không biết phải sử dụng từ nào để diễn tả cho hợp lý được.

“A Lãng, giúp đỡ tôi nha?”

Tống Tĩnh Ninh lớn giọng, rống to, con mắt sáng lên.

Đỗ Phù Lãng nhú mày, chờ anh mở miệng.

“Mặc dù để cho em gái tôi đi bên cạnh cũng không tệ lắm. Nhưng có lúc.... Chỉ là có lúc.... Thật sự có phần phiền, phiền một chút thôi...”

Giọng Tống Tĩnh Ninh cường điệu hơn một chút

“Cho nên?”

“Cho nên mong cậu dẫn theo nó với nha.”

“Có ý gì?”

Đỗ Phù Lãng không thể lý giải được lý do nhìn hắn. Đúng là người đàn ông này với Tống Tĩnh Ninh là một loại người mà, có lối suy nghĩ vượt quá xa sự tưởng tượng của anh. Quả thật là ‘Không phải là người một nhà không thể tiến vào một cửa.’

“Để cho Ninh Ninh đến công ty của cậu làm nhân viên bảo vệ đặc biệt.”

Tống Tĩnh Ninh cười nói.

“Để nó đi theo bên cạnh cậu, thuận tiện vừa có thể cùng cậu bồi dưỡng tình cảm, đúng lại thuận cả đôi đường.”

Đỗ Phù Lãng nhìn vẻ mặt nóng bỏng của hắn, cảm thấy hơi buồn cười.

“Anh cảm thấy Ninh Ninh rất phiền toái nên muốn nhanh nhanh chóng chóng đẩy cô ấy cho tôi đúng không?”

“Haha!”

Tống Tĩnh Ninh có điểm lúng túng vì bị đoán trúng suy nghĩ.

“Làm sao tôi cho thể coi em gái mình là phiền toái được? Chỉ là thỉnh thoảng nó có chút thô lỗ thôi mà.”

Đỗ Phù Lãng không có tiếp tục vạch trần hắn.

“Tôi hiểu. Nhưng Ninh Ninh đã coi việc bảo vệ anh là trách nhiệm của cô ấy, bây giờ muốn cô ấy buông tay, thật không dễ dàng như vậy.”

“Cậu chỉ cần phối hợp diễn tuồng cùng với tôi, sau đó tùy thời cơ mà lắc hay gật đầu là được rồi.”

Tổng Tĩnh Ninh hào hứng bày tỏ.

Trong lòng Đỗ Phù Lãng tràn đầy nghi vấn, thật sự không biết trong túi của hắn có bán loại thuốc gì.

Tổng Tĩnh Ninh đứng lên, coi sự im lặng của Đỗ Phù Lãng là đồng ý với mình, mở cửa ra gọi em gái.

“Ninh Ninh, vào đây một chút.”

Tổng Tĩnh Ninh ngẩng đầu lên nhìn anh một cái, lập tức bước nhanh đến chỗ anh.

“Nói chuyện xong rồi?”

“Đúng vậy.”

Tổng Tĩnh Ninh lộ vẻ mặt cảm kích nói.

“Lần này cần phải cảm ơn em.”

Tổng Tĩnh Ninh tức giận liếc nhìn anh không nói. Bước qua người anh đi thẳng vào trong văn phòng, nhìn gương mặt không chút thay đổi của Đỗ Phù Lãng.

“Coi như chúng tôi nợ anh một ân tình.”

Anh không cho là đúng liếc nhìn cô, không muốn nghe cô nói lời khách khí như vậy.

“Không cần nợ, hiện tại em có thể hoàn trả lại tôi.”

Tổng Tĩnh Ninh nhú mày, lúc này mới đem toàn bộ chú ý nhìn đến anh trai mình.

“Nói như thế là thế nào?”

“Còn nhớ ngày đó em giúp đỡ ông nội của cậu ta đoạt lại phần tài liệu từ tay tên cướp không?”

Tổng Tĩnh Ninh gật đầu một cái.

“Thật ra tập tài liệu đó vô cùng quan trọng.”

Tổng Tĩnh Ninh nghiêm túc nói.

“Đó là công thức chính của quá trình nghiên cứu một loại thuốc bảo vệ sức khỏe của Tập đoàn Hoàn Vũ Sinh Kỳ, đó là mấu chốt của dự án này, cho nên có không ít người có ý đồ chiếm dụng nó. Trước kia, tài liệu đó là do Tổng giám đốc bảo quản, nhưng do Phó tổng giám đốc hiếu thuận, sợ người khác hại ông nội, cho nên hiện tại, phần tài liệu đó là do hắn giữ gìn, cho nên, hiện tại có rất nhiều người đang nhắm vào cậu ta.”

Nói dối không chớp mắt. Đỗ Phù Lãng rất bội phục Tổng Tĩnh Ninh có thể mặt không đỏ, thờ không gấp khi nói dối, người này không đi làm diễn viên thật đúng là lãng phí tài nguyên.

“Có phải không?”

Tổng Tĩnh Ninh trầm mặt xống, nhìn về phía Đỗ Phù Lãng.

Anh mở miệng đang muốn nói gì đó, nhưng lại nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Tổng Tĩnh Ninh, lại ngậm lại thở dài một hơi, không nói gì, thay vào đó là gật đầu một cái.

“Mẹ nó!”

Tổng Tĩnh Ninh không nhận được mắng.

“Trong mắt bọn họ không có luật pháp hay sao?”

“Ninh Ninh!”

Đỗ Phù Lãng kêu lên một tiếng coi như là cảnh cáo.

“Đây chỉ là câu nói cửa miệng thôi.”

Cô tức giận cãi lại.

“Đổi đi.”

Đỗ Phù Lãng dứt khoát nói.

Tống Ninh Ninh vuốt trán mình, nếu như cứ tiếp tục ở chung một chỗ với hắn, cô sớm muộn gì cũng sẽ “Phát bệnh mà nội thương”.

“Được rồi, cho tôi một chút thời gian. Ờo lả, tiếp tục nói.”

Tống Tĩnh Ninh tiếp tục mở miệng.

“Cho nên, hiện tại phó tổng cần một người bảo vệ hắn, anh trái lo phải nghĩ.... Ninh Ninh, lựa chọn em là thích hợp nhất rồi. Coi như báo đáp đi, cậu ta giúp chúng ta, chúng ta cũng giúp lại.”

“Anh muốn tôi đi bảo vệ anh ta?”

Tống Ninh Ninh chỉ vào Đỗ Phù Lãng hỏi.

Tống Tĩnh Ninh gật đầu.

“Nhưng có một vấn đề.”

Đỗ Phù Lãng lên tiếng.

“Cái gì?”

Tống Ninh Ninh hỏi.

“Đi theo bên cạnh bảo vệ tôi phải khiêm tốn một chút, không thể để cho người ta phát hiện được, cho nên em chỉ có thể lấy danh nghĩa là trợ lý riêng của tôi mà đi theo tôi thôi.”

Tống Tĩnh Ninh kinh ngạc quét mắt nhìn hắn một cái.

Đỗ Phù Lãng nhún mày nhìn lại hắn, muốn nói thì mọi người cùng nói. Anh tiếp tục nói.

“Cho nên từ cách ăn mặc đến hành vi cử chỉ của em cũng cần phải thay đổi, phải làm sao cho giống với hình tượng một trợ lý riêng. Em có thể không?”

“Đương nhiên không thành vấn đề.”

Tống Ninh Ninh hào sảng đáp ứng, trong lòng tinh thần làm việc nghĩa nảy sinh tự nhiên.

Tống Tĩnh Ninh vỗ cằm nhìn Đỗ Phù Lãng— thật không đơn giản! Không đơn giản.... anh đã từng nhiều năm thử qua tất cả các biện pháp để khiến cô em gái mình ngoan ngoãn nghe lời thế mà đều không có tác dụng, thế mà người này, mới chỉ hai ba câu đã khiến cho cô em gái cố chấp của anh ngoan ngoãn nghe lời thay đổi cách ăn mặc như vậy.

“Đúng là....”

Tống Ninh Ninh như nhớ ra điều gì, quay sang nhìn anh trai mình.

“Nếu tôi đi bảo vệ anh ta, vậy anh thì phải làm sao bây giờ?”

“Anh?”

Tống Tĩnh Ninh nhẹ giọng từ trong cổ họng ra một tiếng.

“Khụ, chuyện này cũng không có biện pháp nào khác, tuy anh cũng rất muốn em tiếp tục bảo vệ anh, nhưng chúng ta đang nợ ân tình người ta, thật sự không muốn cũng không được. Vừa hay, thân thủ của cậu Tiểu Quý cũng không tồi, cho nên có cậu ta ở bên cạnh anh, thì không có vấn đề gì rồi.”

Tiểu Quý chính là người lái xe của anh em bọn họ, lúc đó, cậu ta có thể trúng tuyển, chính là do nhìn thấy cậu ta có một thân thủ Judo cũng không tệ, nếu thật sự có xảy ra chuyện gì, cậu ta cũng có thể bảo vệ anh em bọn họ.

“Ninh Ninh, người ta thật sự rất muốn em ở lại bên cạnh anh, nhưng là....”

Tống Tĩnh Ninh ai oán thở dài.

“Chúng ta thiếu tiền của bọn họ, người ở dưới mái hiên thì không thể không cúi đầu.”

“Anh Tổng...”

“Gọi tôi là anh là được.”

Tổng Tỉnh Ninh ngắt lời Đỗ Phù Lãng, nói, làm một bộ dáng như ‘không cần khách khí’ vậy.

Anh? Đỗ Phù Lãng nhướn mày, từ chối cho ý kiến. Người này rõ ràng còn ít tuổi hơn hẳn, vậy mà muốn hẳn gọi là anh sao? Người này đúng là không lúc nào không nghĩ cách chiếm tiện nghi của anh.

“Anh,”

Anh không quá tình nguyện gọi một tiếng.

“Không nên quá đề cao chuyện tiền nong ở đây.”

Anh cũng không hi vọng việc mình và Tổng Tỉnh duy trì quan hệ với nhau dựa vào tiền bạc mà không được bình đẳng, có thể anh không ngại, nhưng với cô thì chưa chắc.

Đỗ Phù Lãng chỉ đơn giản nói một câu, thế là có thể khiến cho tâm trạng của Tổng Tỉnh Ninh đang vô cùng rối bời trở nên an tâm hẳn. Khóe miệng Tổng Tỉnh Ninh giương lên, cánh tay khoác lên vai em gái.

“Làm chuyện gì cũng phải biết nặng biết nhẹ, bây giờ phó tổng cần em hơn, cho nên em đi đi, coi như em chuyển công tác đi làm ở công ty khác vậy, cứ sáng chín giờ, chiều năm giờ...”

“Tôi muốn được bảo vệ 24/24.”

Nghe thấy câu này, Tổng Tỉnh Ninh hít vào một ngụm khí lạnh, mắt trừng nhìn về phía Đỗ Phù Lãng. Không phải là hẳn muốn đưa Ninh Ninh về nhà hẳn chứ?

Đỗ Phù Lãng cũng thông thả nhìn lại Tổng Tỉnh Ninh, anh cảm thấy vô cùng sung sướng trong lòng vì đã có thể nhìn thấy bộ mặt bị khiêu khích của Tổng Tỉnh Ninh.

Đáng chết! Trong lòng Tổng Tỉnh Ninh khê nguyên rửa một tiếng, không ngờ chính bản thân mình cũng có lúc sơ sẩy mà dẫn sói vào nhà như vậy.

Tổng Tỉnh Ninh không chú ý đến việc hai người đàn ông còn đang giương mắt lên đầu đá lẫn nhau giữa không trung, bởi bản thân cô còn đang mải miết suy tính chuyện này nên làm như thế nào mới tốt.

“Được.”

Cô vỗ tay một cái, làm ra vẻ quả quyết.

“Tôi hiểu rồi. Tạm thời bây giờ tôi sẽ đi theo bảo vệ phó tổng.”

“24/24h.”

Đỗ Phù Lãng lên tiếng nhắc nhở.

“Không thành vấn đề.”

Tổng Tỉnh Ninh hào sảng nói. Cô căn bản còn chưa suy nghĩ tỉ mỉ về ý nghĩa của câu nói kia.

“Tôi sẽ lấy mạng của mình ra bảo đảm sẽ bảo vệ được anh.”

Đỗ Phù Lãng nghe được lời của cô, trong lòng thở dài.

“Không nghiêm trọng như vậy, tôi cũng không cần mạng của em.”

“Cái con người này, thật là phiền phức.”

Cô xì một tiếng.

“Đây chỉ là một loại hình dung mà thôi.”

Cô xì một tiếng.

“Đây chỉ là một loại hình dung mà thôi.”

“Chờ một chút, chờ chút!”

Tổng Tỉnh Ninh vội vàng nói.

“Tôi không tán thành thời gian công việc như vậy...”

“Muốn tán thành cái gì? Không cần chậm chạp như vậy!”

Cô trừng mắt nhìn anh trai một cái.

“Hiện tại việc an toàn của phó tổng là quan trọng nhất!”

“Nhưng mà...”

Trình tiết của em gái hắn cũng vô cùng quan trọng a.... Tổng Tỉnh Ninh quả thật vô cùng khổ tâm mà không nói ra được.

“Không nhưng mà gì hết!”

Lần thứ hai cô cắt ngang lời nói của anh trai, quay đầu sang nhìn Đỗ Phù Lăng tiếp tục nói.

“Khi nào thì tôi cần phải báo danh?”

Ánh mắt Đỗ Phù Lăng dịu nhìn cô.

“Ngay bây giờ.”

“Có thể!”

Cô gật đầu.

“Bất quá tôi không có những trang phục đặc trưng của trợ lý riêng.”

“Tôi đưa em đi mua.”

Đỗ Phù Lăng đứng lên, an ủi xoa đầu cô.

“Ghi vào sổ sách của công ty.”

Tổng Tỉnh Ninh đưa mắt nhìn hắn một lượt.

“Đương nhiên là sẽ ghi vào sổ sách của công ty, dù sao tôi cũng muốn đi bảo vệ anh. Chờ tôi một chút, tôi đi lấy chút đồ.”

Nói xong cô vội vã chạy ra ngoài.

“Này, cái này không nằm trong kế hoạch của tôi.”

Ngay khi em gái chạy ra khỏi phòng, Tổng Tỉnh Ninh lập tức nói.

“Làm sao cậu có thể bắt em gái tôi ở bên cạnh cậu 24/24h được?”

“Đương nhiên tôi có thể.”

Đỗ Phù Lăng bình tĩnh nhìn lại hắn.

“Bởi vì tôi muốn lúc nào cũng có thể nhìn thấy cô ấy. Hơn nữa, nếu như anh muốn cô em gái mình có thể thay đổi từ một người thô lỗ trở nên dịu dàng, thì phải để cho cô ấy đi theo tôi 24/24h, như thế tôi sẽ bảo đảm, rất nhanh anh sẽ nhìn thấy cô ấy thay đổi.”

Giang sơn dễ đổi, đánh chết cái nét không chừa. Tổng Tỉnh Ninh không có quá nhiều kỳ vọng đối với việc này, chẳng qua anh nhìn thấy đôi mắt thành khẩn của Đỗ Phù Lăng....

Anh thở dài, Ninh Ninh lớn rồi, anh nên buông tay thôi.

“Lần đầu tiên gặp cậu, tôi liền biết cậu không giống những người bình thường khác, xem ra cậu có thể nhìn ra và hiểu được cá tính chân thành đáng quý của em gái tôi.”

“Đúng là rất đáng quý. Nhưng vấn đề lớn nhất của cô ấy cũng chính là sự chân thành đó mà ra.”

Cô ấy quá độ tùy tâm sở dục, rất dễ sẽ chính vì nó mà gặp phiền toái.

Nghe được câu đó, Tống Tĩnh Ninh nhìn không được cười lẫn lộn.

Đỗ Phù Lăng không thêm quan tâm, mà tiếp tục nói.

“Tuy rằng lần này anh không cần tôi giúp đỡ, nhưng từ nay về sau, bất luận có xảy ra chuyện gì, chỉ cần anh mở lời, tôi nhất định sẽ tận lực giúp đỡ.”

“Tôi chỉ có một việc cần cậu giúp đỡ.”

Đôi mắt đen tuyền của Tống Tĩnh Ninh mở lớn, cẩn thận nhìn hẩn.

“Chăm sóc cho Ninh Ninh thật tốt.”

“Chuyện này không cần anh phải nhắc.”

“Tôi rất vui vì nghe được câu nói này của cậu, nhưng có một chuyện tôi nhất định phải nhắc nhở cậu, Ninh Ninh có bệnh khó thở, cậu đừng để cho cô ấy phải vận động kịch liệt.”

“Ý anh là gì?”

“Mặc kệ ý tôi là gì, dù sao tuyệt đối cậu không được có ý muốn việc kia với nó (Chuông : *mắt chớp chớp*). Ninh Ninh luôn quá kích động, cho nên tôi đã luôn phải để cho nó ở bên cạnh tôi, nhưng có những lúc chính bản thân tôi còn không thể quản nổi nó, cho nên...”

Tống Tĩnh Ninh chớp chớp mắt.

“Cậu xác định cậu có thể quản được nó không?”

“Tôi chắc chắn làm được.”

Tống Tĩnh Ninh nhin sự trào phúng đang dâng lên trong lòng mình, việc đã đến nước này, anh chỉ có thể lựa chọn yên lặng quan sát, tin tưởng Đỗ Phù Lăng mà thôi.

Ninh Ninh a.... Nếu như em thật sự có thể giả đi được, em thật sự phải cảm ơn ông trời thật tốt, vì đã để cho em gặp được một người đàn ông thông minh có thể thay thế cho anh trai em vì em mà suy nghĩ chu toàn mọi việc được rồi.

“Chỉ ít em cũng có điểm giống phụ nữ đấy chứ!”

“Cái gì?”

Tống Tĩnh Ninh đang cắn một miếng bánh ngọt vị socola, ngồm ngoàn hỏi lại.

“Đồ ngọt.”

Đỗ Phù Lăng vươn tay ra, lau đi vết socola bị dính trên khóe miệng của cô. Anh đưa cô đến nhà hàng nơi mà lần đầu tiên bọn họ có lịch hẹn xem mắt với nhau, chỉ đơn giản nói ra một câu.

“Nơi này có món điểm tâm ngọt không tời a.”

Tống Tĩnh Ninh ăn bánh ngọt, lời vừa tới miệng, liền tuôn không ngừng vô ý nói ra.

“ Mẹ tôi được mệnh danh là cô vợ bánh ngọt, trước kia tôi rất thích xuống bếp cùng bà, tôi có thể...”

Đột nhiên ý thức được điều gì, cô đột nhiên dừng lại không nói, khuôn mặt khê biến sắc.

Đã bao nhiêu năm trôi qua? Dường như cô đã quên mất chính bản thân mình trước kia đã cùng làm điều này với mẹ, bởi vì nó đã bị chôn sâu trong lòng cô, không cách nào có thể nói ra, không cách nào có thể đụng chạm đến,

Đỗ Phù Lăng bất gặp được sự yếu đuối hiếm thấy biểu lộ ra trên khuôn mặt cô, dường như cô đã vô cùng cố gắng để che giấu điều gì đó, cô lại tiếp tục ăn thêm một miếng bánh ngọt lớn, tất cả những hành động của cô đều được thu vào trong đôi mắt anh.

Bởi vì cô ăn quá nhanh, quá vội, cho nên không cẩn thận cô đã bị nghẹn bánh ngọt trong cổ họng, không nhìn được dùng tay đánh vào lồng ngực của chính mình.

Thấy thế, anh vội vã đưa tay ra vuốt vuốt lưng cho cô.

“Em ăn chậm một chút.”

Mặt cô đỏ bừng lên, với tay cầm cốc nước trên bàn, uống vào một ngụm nước lớn, dùng sức cổ gồng nuốt hết miếng bánh đang bị vướng trong cổ họng xuống.

“Được chưa?”

Anh dịu dàng hỏi.

Cô khép hờ đôi mắt, gật đầu lia lịa, lẩm bẩm nói một câu.

“Hình như mỗi lần ở với anh tôi luôn gặp chuyện không may vô cùng mất mặt đúng không? Nếu không phải gãy gót giày thì lại là bị chết nghẹn, chúng ta đến tám chín phần là xung khắc mà.”

Nghe cô nói vậy, anh nhéo nhéo má cô.

“Này, đau tôi nha!”

Cô tức giận lườm anh một cái.

“Không đau thì tôi nhéo em làm cái gì?”

Anh nhẹ giọng nói về lo lắng.

“Đừng luôn miệng nói lời như thế. Đừng quên, ngày mai em bắt đầu trở thành trợ lý riêng của tôi rồi đấy!”

“Không thành vấn đề, chỉ là...”

Cô hoài nghi nhìn anh.

“Tôi nhất định phải đi giày cao gót và phải mặc váy sao? Tôi sợ nếu ăn mặc như thế, nếu như gặp phải trường hợp nguy hiểm, sẽ vô cùng bất tiện.”

Trên cơ bản, nếu như thật sự gặp phải nguy hiểm, anh cũng không thể để cho cô phải động chân tay vào. Nhưng những lời này không thể nói ra.

“Nếu như em thấy bất tiện, tôi có thể tìm một người khác.”

Anh lầy lù lỉ làm tiến buông ra một câu.

Cô hung hăng trợn ngược mắt lên nhìn anh,

“Tôi không phải là không thể làm được!”

“Cho nên?”

“Tôi sẽ mặc, bà đây liều mạng với mày!”

Bà đây? Đỗ Phù Lăng chống cằm thở hắt ra, bất đắc dĩ nhìn cô.

“Được rồi.”

Cô lẩm bẩm mồm miệng thốt thời nói: “Tôi sẽ thay đổi.”

Đột nhiên, anh lôi cô ngồi lên lòng mình, dịu dàng hôn cô.

Cô sững sốt, không nghĩ rằng anh có thể làm như thế ở một nơi đông người như vậy, ngay lập tức khuôn mặt cô đỏ ửng lên đẩy anh ra, khẩn trương nhìn xung quanh.

“Tôi còn tưởng em không sợ trời, không sợ đất, sẽ càng không sợ ánh mắt thiên hạ chứ.”

“Tôi đương nhiên không sợ, nhưng anh...”

Đôi mắt cô mở tròn vo hoang mang nhìn anh.

“ Anh không ngại sao?”

“ Chuyện gì tôi thích làm thì tôi làm, tại sao phải cảm thấy ngại?”

Câu hỏi của anh, khiến cô không có cách nào phản bác được.

Đỗ Phù Lăng nhìn cô, nhẹ nhàng mở miệng.

“ Ninh Ninh, nếu có cơ hội, tôi hy vọng có thể được ăn món điểm tâm ngọt do em tự tay làm.”

Lời của anh khiến cho Tống Ninh Ninh ngạc nhiên, cô nhìn anh, chỉ thấy anh vẫn nở nụ cười ôn nhu nhìn lại cô.

“ Tôi nghĩ em cũng rất nhớ hương vị của bánh ngọt do mẹ em làm.”

Anh vừa cầm miếng bánh ngọt tinh xảo lên đưa vào trong miệng cô, vừa nói.

“ Mặc dù bà đã mất, nhưng chúng ta có thể xem xem, em có thể đưa được tay nghề của bà tiếp tục phát triển trở lại hay không. Nên có thể, chúng ta có thể tiếp tục lưu giữ lại, cũng như bà vẫn luôn tồn tại vậy.”

Bỗng nhiên nghe anh nói như thế, khiến cho nước mắt cô bất giác lặng lẽ lăn xuống, cô đã cố gắng muốn nuốt nước mắt đó ngược trở lại vào bên trong, nhưng vô ích.

Anh vươn tay ra, lau đi nước mắt còn vương trên má cô.

“ Có cái gì? Đồ ngốc!”

Trong ánh nhìn đầy ấm áp của anh, khiến cho nước mắt cô chảy xuống không có cách nào kiềm chế được/

Đỗ Phù Lăng thở dài, vươn cánh tay ôm cô lại gần mình hơn, lần thứ hai hôn lên đôi môi cô, nụ hôn dịu dàng mà triển miên.

Tống Ninh Ninh run rẩy, đưa tay ra ôm chặt lấy cổ anh, cảm nhận nhiệt độ ấm áp từ cơ thể anh truyền tới. Người đàn ông chăm sóc cô như vậy, đủ khiến cho cô trở nên dũng cảm hơn.

Đã nhiều năm như vậy, cô chưa từng nghĩ tới ngoài việc cùng mẹ làm bánh kem có thể đem đến cho cô niềm vui sướng, lại có thể còn có một việc khác khiến cô cũng hạnh phúc không kém như vậy. Khi anh ôm cô vào trong ngực, cô chợt có cảm giác kích động, muốn vì anh mà làm tất cả, ngay cả chính bản thân cô cũng không biết nguyên nhân tại sao.

Nếu như việc cha mẹ mất đi đã khiến cho cô bị mất mát một thứ gì đó, thì hiện tại được ở trong vòng tay ấm áp của anh lại khiến cho cô có cảm giác mình được bù đắp lại vậy....

7. Chương 7

Tống Ninh Ninh đem theo hành lý đơn giản tới nhà của Đỗ Phù Lăng, hoàn toàn không nghĩ tới anh lại ở tại một tầng lầu của công ty.

“Như thế thật tiện lợi a.”

Cô quan sát căn phòng được sắp đặt một cách trang nhã, một cửa sổ sát đất còn có thể ngắm được cảnh đẹp mỹ lệ của thành phố về đêm.

“Bước vào thang máy đi xuống một tầng là có thể đi làm được rồi.”

“Đúng vậy.”

Cô chú ý tới chiếc xích đu đặt trên tấm thảm trải ở bên cửa sổ, nổi bật giữa sàn nhà bóng loáng. (Chuông: mình thắc mắc, chẳng có lẽ anh ấy lại là người ngây thơ như thế sao??? Là sao? Là sao? Ai nói cho tui biết đi!!!)

Cô chỉ vào chiếc xích đu hỏi. “

Đây là vị trí chuyên dụng của anh sao?”

Đỗ Phù Lăng nhoẻn miệng cười với cô.

“Vốn là như thế, nhưng chắc sau này không phải rồi.”

Cô cau có mặt mũi vào.

“Nếu như anh nói rõ ràng từ bây giờ, tôi sẽ không tranh giành với anh.”

“Tôi không sao cả.” Nó chỉ như là một cái ghế dựa thôi mà, cướp đoạt ư? Không thành vấn đề.

“Em cứ coi đây như là nhà của em là được rồi.”

“Yên tâm đi.”

Cô đến bên chiếc xích đu ngồi xuống, nhẹ nhàng đung đưa, yên lặng ngắm cảnh đêm, giọng nói không được tự chủ nhẹ nhàng nói ra.

“Tôi sẽ như thế, nơi này rất đẹp.”

Anh đứng ở bên cạnh cô, tầm mắt cũng hướng ra phía xa xăm giống như cô.

Bọn họ yên lặng mà ở cạnh nhau, mặc dù không có nói chuyện với nhau, nhưng cả hai người đều có cảm giác hạnh phúc. Điều này là điều mà Đỗ Phù Lăng trước kia chưa từng cảm nhận được.

“Tôi thích nơi này.”

Sau một hồi trầm mặc, Tống Ninh Ninh mới ngẩng đầu lên, nhìn anh đang đứng bên cạnh cô.

“Ở đây có thể ngắm được cảnh mặt trời mọc không?”

“Có thể.”

Anh gật đầu.

“Mặt trời mọc rất đẹp, nhưng dường như đã lâu lắm rồi tôi không có thời gian thưởng thức rồi.”

Nghe được lời anh nói, cô cười.

“Luôn vội vã làm việc, khó trách không thể có được cuộc sống bình thường quý giá.”

Anh ngạc nhiên nhìn cô, thế nào mà cô lại có thể nói ra được một câu nói đầy tính triết lý như vậy?

“Không phải là anh luôn nghĩ tôi kém cỏi đến vậy chứ?”

Cô đắc ý nhướn mày nhìn anh.

“Ít nhất, tôi đã từng đọc qua những cái như thế này.”

“Tôi cũng chưa nói cái gì.”

Anh vươn tay cầm lấy tay cô.

“Tôi dẫn em đi xem phòng của em.”

Mặc dù anh rất muốn cô cùng giường chung gối, nhưng anh lại không muốn chính bản thân mình bức bách cô quá gấp.

“Được.”

Cô đứng lên đi theo anh, cô đột nhiên cảm thấy hơi khó thở, bởi vì cho đến giờ phút này, cô mới cả giác rõ rệt được rằng hiện tại chỉ có hai người bọn họ ở chung một chỗ.

Cô liếc nhìn anh một cái không được tự nhiên.

“Yên tâm.”

Anh ôm vai cô cười.

“Trước khi em chuẩn bị xong tinh thần, tôi sẽ rất an phận.”

Cô nhin không được trợn mắt nhìn anh.

Đi ngang qua một căn phòng cánh cửa khép kín, cô liếc nhìn một cái.

“ Căn phòng này là?”

“ Phòng vẽ tranh.”

Anh nhà nhậ trả lời.

“ Phòng vẽ tranh? Có thể nhìn một chút không?”

Cô dừng bước hỏi.

Anh nhìn cô chăm chú một lúc, cuối cùng nhẹ gật đầu.

Ngay lập tức cô bước nhanh vào trong căn phòng.

Bên trong phòng vẽ tranh bày đầy các loại màu nước và sơn màu, còn có một số bức tranh còn đang vẽ dở.

“ Những bức tranh này...Không phải là do anh vẽ đấy chứ?”

Cô chỉ tay vào chỗ những bức tranh, một bức tranh còn đang vẽ dở, cô nhìn thoáng có thể nhận ra đây là đang vẽ cảnh đêm ở thành phố Đài Bắc.

Anh nhún vai.

“ Cứ xem là như thế đi.”

Cô cảm thấy kinh ngạc quay đầu lại nhìn anh.

“ Thật đúng là nhìn không ra, anh thật sự có khí chất như vậy.”

“ So với em sao?”

Đích thực là như vậy.

Cô tức giận nhìn anh một cái.

“ Tôi thừa nhận tôi không biết vẽ, thậm chí ngay cả nhìn màu sắc cũng không có hiểu biết gì cả, có điều anh làm vẽ thật sự rất được.”

Ngón tay cô nhẹ nhàng chạm vào từng đường nét trên bức tranh sơn dầu, cảm thán.”

“ Anh vẽ thật sự rất giống.”

“ Đây là vẽ cảnh thực.”

Tôi cũng có một bức tranh, anh trai tôi tặng tôi.

Cô ngẩng đầu lên nhìn anh.

“ Vẽ cảnh trời xanh nước biếc, một ngôi giáo đường nhỏ màu trắng, tôi rất thích nó. Nhưng mà tôi đoán dường như nó không phải là vẽ cảnh thực.”

Khóe miệng anh cong lên thành một nụ cười kì quái.

“ Cái này rất khó coi.”

“ Nếu có cơ hội nhất định tôi sẽ đưa cho anh xem.”

“ Được. Nếu như tôi biết trong tranh vẽ cảnh ở đâu, nhất định tôi sẽ đưa em đến đó một chuyến.”

“ Anh tốt nhất nói được làm được.”

Cô nghiêng đầu xem bức tranh còn đang vẽ dở ở trước mặt, không phải cô nói một cách quá nghiêm túc, bởi vì căn bản cô cho rằng chuyện này là chuyện không thể. Nhưng nghe thấy giọng phân tâm của anh, trái lại khiến người ta rất cảm động.

“ Khi nào vẽ xong hãy tặng tôi bức tranh này nhé.”

Cô nhìn anh cắt tiếng đề nghị.

“Chỉ cần em muốn, tất cả sẽ cho em hết.”

Anh chỉ nói một câu, mà khiến cho cô thập phần kích động, cô mỉm cười, hai tay ôm lấy anh.

Trước kia, Tống Ninh Ninh làm việc của công ty nhà mình, mặc dù nói dễ nghe là người phụ trách an toàn cho lãnh đạo, nhưng trên thực tế cô lại rất rõ ràng, căn bản là công việc này cũng chỉ là một công việc nhàn rỗi mà lại béo bở, dù sao cô đã ở bên cạnh anh trai nhiều năm như vậy, trừ bỏ việc giúp anh loại bỏ rủi ro nặng thì phi bên ngoài, dường như cũng chẳng có công việc lớn lao gì khiến cô phải động vào.

Nhưng lần này thì khác, nhìn những nhân viên dưới quyền của Đỗ Phù Lãng nói chuyện với nhau, cô biết hiện tại công việc của cô rất là quan trọng, cô phải là bảo vệ người đàn ông này thật tốt cùng với đồng tài liệu của anh nữa.

Anh trai cô thì ẻo lả, anh thì lại mắc bệnh tim, — cô tin rằng cô cho dù bất luận là ai đi chẳng nữa, cô đều có thể chăm sóc vô cùng tốt. Tuy nhiên, trong suy nghĩ của cô, Đỗ Phù Lãng mắc bệnh tim như vậy có phải sẽ vô cùng khó chịu hay không.

Di động đặt bên cạnh đột nhiên vang lên, cô nhìn tới, là điện thoại di động của ông anh trai ẻo lả của cô.

“Ninh Ninh, tình hình vẫn ổn chứ?”

Ngay sau khi điện thoại kết nối, Tống Tĩnh Ninh liền nhẹ giọng hỏi.

“Vô cùng tốt.”

Căn bản là không có việc gì làm, thì có gì mà không tốt được chứ? Tống Ninh Ninh nghĩ thầm, lại hỏi.

“Có chuyện gì không?”

“Không có gì, chỉ là Ninh Ninh...”

Tống Tĩnh Ninh tiếp tục nhẹ nhàng nói.

“Em phải nhớ kỹ làm việc gì cũng phải nhẫn nại, đừng động cái là cáu khỉnh, biết không?”

“Anh gọi điện thoại cho tôi là để nói những thứ vô nghĩa này sao?”

Cô tức giận nói.

“Những điều này không phải là vô nghĩa, mà là tính tình em.... Em cũng đừng quên là đã đáp ứng anh điều gì, đừng khiến cho có điều gì không may xảy ra. Mặc dù anh đã lấy được tiền, hiện tại thì công ty không có vấn đề gì, nhưng em thì không phải như thế, nếu như em không thể khống chế được tính tình của bản thân, có thể thật sự phải gả cho bài vị...”

“Con mẹ nó! Anh không cần phải rửa Đỗ Phù Lãng!”

“Anh đâu có rửa hắn? Đừng quên đây chính là những lời trước kia em đã từng nói.”

Tống Tĩnh Ninh ỉu xiu trả lời.

“Hiện tại em đi theo cậu ta, cũng không phải chịu nợ nần gì sao?”

Nghe thấy lời anh trai nói, Tống Ninh Ninh thẹn quá hóa giận.

“Tôi thật sự xui quẩy tám đời mới làm người một nhà với anh, không có việc gì lại tự nhiên đi đầu tư làm cái gì, bây giờ lại còn phải bán em gái, hại tôi hiện tại biến thành như vậy, lại còn dám gọi điện thoại tới làm loạn?”

“Đừng nói lời khó nghe như thế, không phải em cũng rất thích như thế sao? Đừng tưởng anh không biết em thích Đỗ Phù Lãng, nếu không em cũng không muốn ôm chuyện của hắn vào người. Mà nói đi nói lại, nếu như có thể thật sự bán em đi được, thật sự tôi cũng không biết là em hay là cậu ta phải chịu thiệt đây a.”

“Mẹ nó!”

Tống Ninh Ninh nổi giận mắng, đột nhiên đang ngồi trên ghế salon đứng lên.

“Tốt nhất anh nên giải thích rõ ràng cho tôi anh có ý gì? Tôi mà lại kém cỏi như thế sao?”

“Không có, em rất khỏe. Trừ bỏ không biết trang điểm, nói chuyện có hơi thô lỗ một chút, đối với người khác thì không biết nhẫn nhịn thì còn lại là điểm tuyệt đối.”

“Tổng Tình Ninh, cái tên ảo lả anh không muốn sống nữa sao?”

Cô tức giận đến nỗi muốn giậm mạnh chân mấy cái, nhưng do trên đôi chân đang đi đôi giày cao gót khiến cho chân cô bị tẹo một cái.

“Đang chết! không có việc gì bắt tôi đi cái loại giày rách nát này làm cái gì?”

cô cúi người xuống cởi giày, ném sang một bên.

“ Tôi không K (chắc là kill đấy bà con) anh một trận, tôi không phải là Tổng Tình Ninh! Mẹ nó, để cho tôi trở lại, tôi lập tức đập anh một trận.”

“ Em phải trở về đâu?”

Một giọng nói lạnh lùng chen vào.

“ Trở về đánh....Khụ! Khụ!”

Nhìn đến người đàn ông đột nhiên xuất hiện trước mặt, thiếu chút nữa Tổng Tình Ninh bị sắc nước miếng của chính mình.

Ánh mắt Đỗ Phù Lăng bình tĩnh nhìn cô.

“ Tai họa!”

Cô sưng sờ bật thốt lên, đều là do cái tên anh trai ảo lả kia của cô khiến cho cô quá mức tức giận mà quên đi sự hiện diện của anh.

Anh cúi thấp người xuống, nhìn đôi giày bị cô vừa mới quăng sang một bên kiểm tra một hồi.

“ Có thể đi vào chân không?”

Cô bĩu môi, di động đôi chân trần.

“ Ninh Ninh!”

Mặc dù anh không nâng cao âm lượng hơn, nhưng lời này nghe vào tai Tổng Tình Ninh như có một chút cảnh cáo.

Cô không tình nguyện ngồi trở lại vị trí của mình, nhưng chưa vội đi giày vào chân.”

“ Cô ấy rất tốt.”

Đỗ Phù Lăng tiếp nhận điện thoại trong tay cô, nói chuyện với Tổng Tình Ninh ở đầu bên kia.

“ Trước kia anh gọi điện tới, thì cô cực kỳ thực nữ và cũng rất tao nhã.”

Ở một nơi khác, Tổng Tình Ninh nghe xong nhin không được nham nhở cười lẫn lộn.

“ Thật xin lỗi, chỉ là tôi quá lo lắng nó sẽ khiến cậu gặp phiền toái.”

“ Yên tâm đi, chắc chắn sẽ không cho cô ấy có cơ hội làm như thế.”

Giọng nói của anh tràn đầy tự tin.

“ Nghe cậu nói như thế thì tôi yên tâm rồi.”

Tổng Tình Ninh lại cười to.

“ Xem ra, Ninh Ninh gặp được cậu lại giống như chuột gặp phải mèo rồi.”

“ Tôi không có hứng thú với mèo, còn về phía Ninh Ninh....Chắc chắn cô ấy cũng không muốn anh so sánh cô ấy với chuột đâu.”

Đỗ Phù Lăng nhàn nhạt nói.

“ Nhân viên của tôi còn đang chờ tôi ở cuộc họp, cúp máy trước, khi nào có cơ hội nói chuyện sau.”

“ Khốn khiếp!”

Tống Ninh Ninh nhỏ giọng mắng, nhìn anh cúp điện thoại.

“ Cái tên ẻo lả kia nói tôi là con chuột?”

“ Không có, em bình tĩnh một chút.”

Đỗ Phù Lăng nhìn cô cảm thấy buồn cười.

“ ĐI giày vào.”

“ Cao —“

“ Không cao.”

Anh liếc sang nhìn cô một cái.

“ Em không thấy là bác sĩ Lý và bác sĩ Trần đang nhìn em sao?”

Đến lúc này Tống Ninh Ninh mới chú ý trong văn phòng nghiên cứu phát triển nhân viên, tất cả đều đang cố gắng nén cười nhìn cô.

“ Tên ẻo lả chết tiệt.”

Cô lẩm bẩm.

“ Anh ta lại đến làm loạn gì đó!”

“ Nếu như em có thể học được đức tính nhẫn nại, cho dù anh ta có nói gì đi chăng nữa, em cũng sẽ không cảm thấy tức giận nữa.”

“ Không phải nói hay như anh thì sẽ không tức giận.” Cô bĩu môi.

Tập đoàn Sinh Kỹ trên dưới đều là hiền tài, cô còn tưởng bản thân mình ở trong này sẽ không được hợp cho lắm. Nhưng trải qua mấy ngày ở chung, cô phát hiện mọi người ở đây trong ngoài đều rất tốt, thậm chí còn có một số nhân viên lão thành lại còn rất thích cái tính cách ngênh ngang của cô. Chỉ là, Đỗ Phù Lăng cũng không nghĩ như vậy.

Cô bất mãn nói: “ Mỗi lần tôi nói một vài điều làm anh khó chịu không phải là anh đều có thể mặt mày méo mó sao?”

Hai nhân viên nghiên cứu phát triển đứng sau Đỗ Phù Lăng cuối cùng cũng không thể nhịn được cười khúc khích.

Về mặt anh bình tĩnh đưa lưng về phía hai người đánh vào vai.

“ Bác sĩ Lý, bác sĩ Trần, thật ngại quá tôi có một số chuyện muốn nói riêng với cô Tống.”

“ Vâng ạ.”

Hai vị bác sĩ thu thập tài liệu rất nhanh, về buồn cười trên mặt vẫn không giảm bước ra khỏi văn phòng.

“ Tống Ninh Ninh!”

Hai tay anh ôm ngực, cúi đầu nhìn cô, không phải chỉ là xô đôi giày vào chân thôi sao, sao cô lại có thể lè mề đến tận bây giờ vẫn chưa đi xong.

“ Làm sao?”

Cô không vui đáp lại.

Anh ngồi xuống trước mặt cô, cầm lấy giày, cẩn thận đi vào cho cô.

Nhìn động tác của anh, cô rất ngạc nhiên.

“ Anh biết em không thích cách ăn mặc như vậy.” Anh đi giày vào chân cho cô xong xuôi, bàn tay nhẹ nhàng xoa lên cẳng chân cô.

“ Nhưng em không thấy rằng cách ăn mặc như thế này của em rất đẹp sao?”

Điều này thật là không công bằng rồi. Cô nhin không được bữu môi - khi anh nhìn cô bằng cái loại ánh mắt này, lại còn nói với cô bằng thứ giọng nói dịu dàng như vậy, cô chỉ có thể buông dao đầu hàng.

“ Nếu anh cảm thấy như vậy là xinh đẹp....”

Động tác của cô không được tự nhiên, toàn bộ sự chú ý rơi trên đôi tay anh đang đặt trên bắp chân trần của cô.

“ Thật là xinh đẹp.”

Cô tỉ mỉ ngấn anh gần trong gang tấc, tầm mắt cô lại dời theo sự chuyển động của đôi tay anh quét qua một lượt, sau cùng dừng ở trên đôi môi của anh. Cô đột nhiên hơi nghiêng thân thể, nghiêng mặt chủ động hôn lên môi anh, đầu lưỡi bắt đầu mạnh dạn dò xét trong miệng anh.

Mà phản ứng của anh là lập tức ôm chặt lấy cô hơn để cho cô ngã vào lòng anh, gắt gao dán chặt lấy cơ thể anh....

Mấy phút đồng hồ sau, anh ngẩng đầu, nhìn đôi môi sưng đỏ của cô cùng với đôi mắt ngập tràn sương mù.

Cô nhìn anh nở nụ cười e thẹn, sau đó thì gục đầu vào ngực anh. Nhìn bộ dáng thẹn thùng của cô, trong mắt anh tràn ra ánh nhìn ấm áp, anh lại càng ôm chặt lấy cô, như muốn cô tiến vào sâu trong ngực mình.

Cô thầm nghĩ, nếu cô có khả năng hội họa, thì việc đầu tiên cô làm chính là vẽ anh.

Tổng Ninh Ninh chống cằm, nhìn vẻ mặt nghiêm túc mà chăm chú của người đàn ông, ánh sáng dường như chỉ chiếu vào một mình anh như thế, khiến cô cảm thấy vô cùng vui thích.

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú của cô nhìn anh, Đỗ Phù Lãng ngẩng đầu lên nhìn về phía cô.

Cô nhìn anh mỉm cười. Mặc dù giữa hai người bọn họ còn bị ngăn cách bởi chiếc bàn hội nghị lớn, nhưng cô vẫn cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng của anh nhìn cô, khiến cho trái tim trong lồng ngực của cô nảy lên rung động.

“Lưu Kinh Lý muốn uống nước sao?”

Cô đi theo Đỗ Phù Lãng đến phòng họp hội nghị thấy đại biểu đứng lên cô lập tức bước tới.

“Để tôi giúp.”

Mặc dù là trợ lý riêng, nhưng cô vẫn giống như lúc đi theo bên cạnh anh trai nhàn rỗi không có việc gì, cho nên không quản là việc lớn hay nhỏ trong công ty, chỉ cần cô có thể giúp được gì thì cô đều làm.

Dù sao chỉ cần không để cho Đỗ Phù Lãng nhìn thấy bất cứ cử chỉ hay lời nói thô tục gì thì còn lại tất cả đều không thành vấn đề.

Mấy ngày hôm trước cô còn thay một cô em trưởng bộ phận giáo huấn cô nàng nọ bị tên bạn trai không có nghề nghiệp nhiều loạn, tại cửa lớn của công ty, cô hung hăng ném cái tên “tiểu bạch kiếm” qua vai. Hiện tại toàn bộ công ty từ trên xuống dưới đều coi cô là nữ anh hùng mà sùng bái — trừ bỏ Đỗ Phù Lãng.

Từ quần áo cho đến sắc mặt anh đều đen lại cho cô xem, cô nghĩ đến nát cả óc cũng không biết cô đã làm điều gì khiến cho anh phải khó chịu như vậy, rõ ràng cô làm những chuyện tốt, mà lại còn là thay anh giải quyết tranh cãi của nhân viên nữa nha!

“Được.” Lưu Kinh Lý nói. “Làm phiền cô.”

Tổng Ninh Ninh mỉm cười lễ độ. Trong vòng mấy ngày tập huấn gần đây, cô có cảm giác bản thân mình như vậy rất có khí chất, lại nói cô em gái Tổng Thanh Thanh vui buồn không bao giờ lộ trên mặt kia sẽ mãi mãi cũng chỉ có thể đứng một bên xem người bắt trộm mà thôi, nói cô chỉ có thể tự mình cảm giác được

bản thân tốt bụng, nhưng nội tâm cô vẫn luôn chỉ muốn làm một Tống Ninh Ninh, đời này thấy cứu được nhất định ra tay cứu giúp.

Vậy mà nói cô không cứu? Tống Ninh Ninh không phục miệng tru lên, thực sự là nên để cho Thanh Thanh đến mà nhìn xem bộ dáng khéo léo hiện tại của cô.

Cô tao nhã rót chén nước, xoay người đưa cho Lưu Kinh Lý.

“Cảm ơn.” Lưu Kinh Lý nhận chén nước, ngay lúc xoay người còn tiện tay vỗ vào hông cô mấy cái.

Cả người Tống Ninh Ninh chấn động, lập tức ngẩng đầu trừng mắt nhìn cái tên vô lại còn dám vỗ hông cô?

“Hôm nào sẽ mời cô ăn cơm.” Lưu Kinh Lý gian tà nhìn cô đang trừng mắt nhìn mình.

Con mẹ nó! Cảm giác tức giận đã nhấn chìm tất cả mọi giác quan của cô.

“Ai muốn cùng cái tên vô lại anh ăn cơm!”

“Cái gì?” Lưu Kinh Lý giận tái mặt. “Chú ý thái độ của cô một chút!”

“Loại người như anh mà cũng còn mặt mũi mà nói ra những lời này? Anh thật là muốn chết rồi phải không!” Bàn tay cô mềm mại duỗi ra, chỉ một động tác đã vặn tay hắn ta ra sau lưng.

Lưu Kinh Lý không nghĩ rằng cô có thể đột nhiên hành động như vậy, hắn kêu rống lên một tiếng đau đớn, cả người hắn bị áp chế nằm trên mặt bàn, gây ra một tiếng động lớn.

Mọi người bên trong phòng họp bên kia đang nói chuyện nhỏ nhẹ với nhau, nên toàn bộ động tĩnh bên này đều được mọi người nghe rõ nên ai cũng đâm ra hoảng sợ, tầm mắt không hẹn mà cùng hướng sang phía bên này.

Nhìn động tác của cô lúc đó, sắc mặt Đỗ Phù Lăng trầm xuống, bước nhanh tới phía cô.

“Fuck! Cái tên quỷ háo sắc này!” Cảm giác tức giận lấp đi cả lý trí của Tống Ninh Ninh, khiến cô đã quên mất căn bản rằng hiện tại cô đang ở trong hoàn cảnh nào. “Sờ mó như vậy thoải mái lắm phải không?”

“Tay của tôi...” Lưu Kinh Lý kêu rên thảm thiết. “Mau chặt đứt...”

“Ninh Ninh!” Đỗ Phù Lăng lớn tiếng quát ý bảo cô dừng tay.

Nhưng khi nghe thấy tiếng của anh, cô không những không buông tay, mà ngược lại càng gia tăng lực, khiến cho Lưu Kinh Lý càng kêu đau đớn thê lương giống như heo bị chọc tiết vậy.

“Tống Ninh Ninh!” Đỗ Phù Lăng đi tới trước mặt cô, gỡ cánh tay cô ra, tức giận nói: “Em đang làm cái gì vậy?”

“Hắn...”

“Phó tổng Đỗ, tốt nhất là anh nên cho tôi một lời giải thích!” Ngay khi lấy lại được tự do, Lưu Kinh Lý liền vội vã lui ra vài bước, ở vị trí cách xa cô nhất, hắn không đoán được rằng một cô gái bé nhỏ xinh xắn như cô lại nóng nảy quá mức như vậy.

“Giải thích cái quỷ nhà anh!” Tống Ninh Ninh phẫn nộ lại muốn tiến lên bắt lấy Lưu Kinh Lý, không giáo huấn hắn một trận thì tức giận trong lòng cô không thể tiêu tan được.

Cái tên vô lại này tám chín phần là thường xuyên động tay động chân với phụ nữ như hắn. Hôm nay coi như là cô cho hắn mở rộng tầm mắt biết thế nào là chính nghĩa đi!

“Tống Ninh Ninh.” Đỗ Phù Lăng vội vàng giữ chặt lấy cô.

Cô ngẩng đầu trừng mắt với anh, tức giận quát: “Buông! Anh thay hắn cầu xin cũng vô dụng! Cái tên vô lại này, tôi không đánh cho hắn một trận thì tôi không phải là Tống Ninh Ninh—”

“Ninh Ninh.” Giọng nói của anh trầm hẳn xuống ngắt lời cô. “Giải thích.”

“Giải thích?” Sau một hồi suy nghĩ, trong đầu cô “Oanh” một tiếng, trừng mắt nhìn anh. “Anh muốn tôi giải thích?”

“Đúng vậy.” Anh nghiêm túc nhìn cô, “Mặc kệ là đã có chuyện gì xảy ra, tuyệt đối không được động thủ đánh người, huống chi Lưu Kinh Lý là chủ của nhà máy buôn bán mà công ty chúng ta đang hợp tác.”

“Đi chết đi!” Cô quát lớn đến run cả người.

Anh nhúm mày, không nói một câu, kiên nhẫn chờ cô mở miệng xin lỗi.

“Nhà máy hợp tác?” Ánh mắt cô trông càng thêm phần hung ác, “Tôi biết rằng trong giới dược phẩm ở Đài Loan thì hẳn có địa bàn lớn nhất, mọi công ty làm về mảng thực phẩm liên quan đến sức khỏe đều phải dựa vào hẳn mà phát triển, nhưng như thế thì sao? Đó là chuyện của anh! Hẳn có hợp tác làm ăn với anh, không phải là với tôi!”

Đỗ Phù Lăng không nghĩ tới cô có thể gầm thét với anh ngay ở trước mặt đông đảo mọi người như vậy, không khỏi trầm mặt xuống, nghiêm túc nói: “Đừng quên hiện tại em là nhân viên của tôi.”

“Nhân viên của anh? Tốt, rất tốt—” lửa giận trong người cô bùng lên đẩy mạnh anh ra, “Bản cô nương tôi đây không liên quan đến anh, được chưa?”

Anh bị cô đẩy thì lảo đảo một phen, nhẹ buông tay đang giữ lấy cô ra.

“Cái tên háo sắc này, để xem lần sau anh còn dám gặp bà đây nữa hay không!” Đôi mắt Tống Ninh Ninh xinh đẹp mà hung tợn nhìn Lưu Kinh Lý, “Bà đây nhất định chặt đứt tay nhà người!”

Nghe thấy những lời nói của cô, sắc mặt Đỗ Phù Lăng trở nên xanh mét, tay dài duỗi ra, bắt lấy tay cô hỏi rõ, “Em nói hẳn ta đụng tới em là có ý gì?”

“Hiện tại muốn hỏi đã quá muộn.” Thân thể nhỏ bé của cô linh hoạt chớp cái đã thoát khỏi tay anh, “Bản tiểu thư nói rất khó chịu, thật con mẹ nó!”

Cô dùng lực cởi đôi giày cao gót dưới chân, “Tôi hiểu hết rồi! Đôi giày rách nát này trả lại cho anh. Trên đời này việc gì cũng có lý do của nó, không thích hợp chính là không thích hợp, có cố gắng cũng không có hi vọng!” Cô quăng mạnh đôi giày trên mặt đất, chân trần chạy ra ngoài.

“Ninh Ninh?” Đỗ Phù Lăng nhìn bóng lưng cô đang dần rời xa, đáy mắt hiện lên tia hoảng hốt. Anh quay đầu lại, ánh mắt sắc bén chiếu thẳng vào khuôn mặt đang trắng bệch của Lưu Kinh Lý, “Anh đụng chạm vào cô ấy?”

“Chỉ là sờ mó một chút thôi, có cần phải nghiêm trọng như thế không?” Lưu Kinh Lý giải thích bằng giọng điệu rất đúng tình hợp lý, “Có điều chỉ vì một trợ lý riêng nho nhỏ thôi mà, như thế nào? Anh muốn vì cô ta mà trở mặt sao? Đừng quên, sản phẩm của công ty các anh đúng là dựa vào chúng tôi mới có thể có được kết quả tiêu thụ tốt như thế.”

Về mặt Đỗ Phù Lăng vẫn bình tĩnh như cũ, nhưng không biết quả đấm trong lòng bàn tay đã nắm lại từ lúc nào. Từ lúc chào đời cho đến giờ, đây là lần đầu tiên anh cảm thấy hai chữ “Giáo dưỡng” này thật sự nên xuống địa ngục đi—nếu có thể, anh cũng muốn hung hăng đánh cho cái tên vô lại Lưu Kinh Lý này một trận lên bờ xuống ruộng.

“Mặc dù công ty anh là nhà phân phối thuốc lớn nhất,” anh kiềm chế lửa giận đang bùng phát, ánh mắt sắc lạnh nhìn Lưu Kinh Lý, “Nhưng không phải là duy nhất, tôi sẽ khiến cho anh vì chuyện ngày hôm nay mà phải trả giá đắt. Hiểu Phong—”

“Vâng ạ.” Trợ lý Trình Hiểu Phong lập tức tiến lên.

“Cậu hãy đi xử lý một chút.”

Trình Hiểu Phong gật đầu.

Đỗ Phù Lăng rõ ràng hoàn toàn không lãng phí một chút thời gian nào, quay đầu lập tức đi về phía Tống Ninh Ninh biến mất mà rời đi.

“Phó tổng Đỗ, cậu đây là có ý gì?” Lập tức bị ném xuống, Lưu Kinh Lý có chút thở không ra hơi.

Về mặt Trình Hiểu Phong chán ghét nhìn hẳn, chậm rãi mở miệng. “Lưu Kinh Lý, xem ra nhiều năm hợp tác của chúng ta chỉ vì mỗi họa hôm nay anh gây ra mà phải chấm dứt rồi.”

Lưu Kinh Lý không dám tin há miệng, vẻ mặt kinh ngạc.

“Tôi nhất anh nên cầu nguyện để cho phó tổng của chúng tôi đuổi kịp Tổng tiểu thư kéo trở về đi, nếu không thì xem ra chuyện xấu anh làm vài năm nay, tôi nghĩ phó tổng của chúng tôi cũng không còn hứng thú thay anh giấu giếm nữa đâu.”

Thoáng chốc sắc mặt Lưu Kinh trở nên rất khó coi. “Cô gái đó không phải chỉ là một trợ lý nhỏ thôi sao?”

“Hiện tại thì có lẽ thế.” Khóe miệng Trình Hiểu Phong nhếch lên. “Nhưng sau này có thể sẽ là phu nhân phó tổng.”

Nghe được câu nói đó, sắc mặt Lưu Kinh Lý hoàn toàn tái mét rồi. Đời này hẳn coi như xong rồi!

8. Chương 8

Editor: Chuongnhobe

Tống Ninh Ninh nhìn thang máy chậm rãi đi lên, cô ‘phi’ một tiếng, xoay người bước nhanh ra phía một tầng lầu.

“Ninh Ninh?” Thư kí Trần Nhân Chi kinh ngạc nhìn cô. “Cô chạy nhanh như vậy là muốn đi đâu?”

Tống Ninh Ninh không trả lời. Bởi vì cô đang tức đến phát điên, nếu như không ngay lập tức rời khỏi nơi này, thì cô không phải là đi giết chết tên háo sắc Lưu Kinh Lý thì cũng là đi đánh nhau với tên Đỗ Phù Lãng trong mắt chỉ có công việc mà không coi cô ra gì kia.

Trần Nhân Chi nhìn vẻ mặt xanh mét của Tống Ninh Ninh lúc rời đi, thì cảm thấy rất kỳ quái. Cô mới vừa rời khỏi phòng họp đi lấy tài liệu có vài phút, chẳng lẽ đã xảy ra chuyện gì?

Cô thẳng chân bước tới phía phòng họp thì lập tức nhìn thấy Đỗ Phù Lãng cũng lao ra tới nơi. “Phó tổng?”

“Cô có nhìn thấy Tổng tiểu thư không?”

Cô thu hồi vẻ mặt tò mò, vội vàng nói: “Có! Cô ấy vừa chạy về phía cầu thang.”

Người phụ nữ này mà bắt đầu chịu kích thích gì thật là phiền toái! Đỗ Phù Lãng kéo lỏng cà- vạt, nói thầm, không có thêm một câu vô nghĩa nào khác cũng lập tức chạy theo hướng cô vừa đi qua.

Oa! Trần Nhân Chi nhìn chằm chằm bóng lưng kích động của sếp, mà hớ hốc mồm, không nghĩ tới phó tổng trước giờ luôn có điệu bộ bình tĩnh mà cũng có lúc luống cuống như vậy.

Tống Ninh Ninh chân trần chạy một hồi mới phát hiện ra ở độ cao 32 tầng lầu, muốn bò đi xuống thì rất cần thiết phải có thể lực tốt.

Đi tới đi lui, cô càng ngày càng cảm thấy bản thân mình thở dốc càng mạnh, đang lúc cô thở dốc hơi đứt quãng, trong lòng mới cảm nhận được nguy cơ đang phát sinh.

“Đáng chết!” cô dừng bước lại, tay ôm ngực, dùng lực để thở, ý thức được bệnh khó thở của bản thân mình bắt đầu phát tác.

Lần trước cô phát bệnh khó thở, đã là chuyện của nhiều năm về trước, cô luôn luôn ý thức được bản thân mình không được làm những vận động kịch liệt, bởi vậy mà chỉ cần vừa có động tác không thích hợp nào đó cô liền lập tức dừng mọi hoạt động lại để nghỉ ngơi.

Những năm gần đây cô vẫn luôn nhớ rõ điều này, mà tại sao hôm nay cô đã bị Đỗ Phù Lãng làm cho tức giận đến độ quên mất điều này nữa không biết.

Sau một hồi chật vật, cô đột nhiên cảm giác được trước mặt tối sầm lại, vừa thở một hơi, vừa khản trương nắm chặt vịn tay cầu thang bắt đầu chống đỡ trụ chính mình, một tay thì mò tìm trong túi lọ thuốc.

Nhưng cô mới chỉ chạm đến lọ thuốc thì tay lại bắt đầu run rẩy, thế là lọ thuốc bị rơi xuống một đường theo độ uốn lượn của cầu thang xuống dưới.

Lúc này cô rất muốn lớn tiếng mắng chửi, nhưng bản thân cô một chút khí lực cũng không có.

Mà lúc này cô lại không nhìn thấy Đỗ Phù Lăng nữa, cô đã từng nói qua nếu như anh ta bị cô làm cho tức giận mà xảy ra chuyện vạn nhất không may gì, thì cô sẽ gả cho bài vị của anh ta, nhưng làm thế nào cô lại quên được phải khiến cho anh ta thề, nếu như tình huống đảo ngược lại, anh ta cũng phải cưới bài vị của cô rồi?

Cô bất buộc bản thân mình phải duy trì bước chân, hướng về phía lọ thuốc bị rơi xuống, nhưng vừa mới động một chút, chân của cô bước hụt khiến cô đột nhiên hoảng hốt mà giẫm lên không, cả người rơi xuống dưới một đường thẳng tắp.

“Ninh Ninh!” Đỗ Phù Lăng vừa tới nơi thì bắt gặp cảnh này, hét lên một tiếng. Trong nháy mắt, nỗi lo sợ ngập tràn trong suy nghĩ và tâm tưởng của anh đồng thời là sự bất lực khiếp sợ bởi vì anh đã cố gắng dùng hết mọi sức lực lý trí và tinh thần để tiến tới, nhưng cũng chỉ có thể trơ mắt nhìn cô rơi xuống như cũ...

Nhìn cảnh tượng cô bị rơi xuống, anh có cảm giác như bị ai đó liên tục chà đạp đâm xéo trong lòng vậy.

Sắc mặt anh tái nhợt chạy tới bên cạnh cô, cẩn thận nâng cô dậy. “Ninh Ninh?”

“Tôi.....” may mà cô bị rơi xuống có các bậc thang cản lại, mặc dù khiến cô ngã đau, nhưng cũng không đến mức lấy đi tính mạng của cô. Cô thở phì phò, nhìn về mặt sợ hãi của Đỗ Phù Lăng. “Thuốc.....”

“Thuốc?”

Ngón tay cô run rẩy, chỉ về phía góc. “Tôi Khó thở...”

Anh vội chạy tới phía tay cô chỉ, nhặt lọ thuốc lên đưa đến cho cô.

Cố gắng nuốt một ngụm thuốc xuống, cô như vừa được kéo từ cõi chết trở về, nhưng sắc mặt vẫn tái nhợt như cũ. Không thể thở được khiến cho cô như muốn ngất đi, nhưng cô vẫn cố gắng chống đỡ, bởi vì cô sợ rằng, khi mất cô nhắm lại, rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại được.

Trong lúc mơ hồ, cô thấy rõ được sự hoảng loạn trên mặt của Đỗ Phù Lăng, vẻ mặt này rất không giống với anh chút nào, trong suốt thời gian cô tiếp xúc với anh và với sự hiểu biết của cô về anh, trước giờ anh luôn luôn có được biểu cảm bình tĩnh tự kiểm chế trong bất cứ hoàn cảnh nào.

Cô muốn cười, nhưng bản thân hiện tại lại không có một chút sức lực nào.

“Anh đưa em tới bệnh viện.” Đỗ Phù Lăng bế cô lên.

“Tôi... Liệu có chết không?” Cô run rẩy hỏi anh.

Anh cắn chặt răng kiềm chế, “Không đâu.”

“Tôi không muốn... Bị chết.... một cách không rõ ràng. Lưu Kinh Lý....” Cô lắc đầu, “Tôi không có sai...”

“Em sẽ không chết!” Anh gầm lên một tiếng, giọng điệu bình tĩnh mà bén nhọn.

Nghe anh nói thế, cô cong khóe môi lên, thở phì phò, bình thần nhắm mắt lại. Nhưng chỉ vài giây sau dường như lại nhớ ra điều gì, cô lại đột nhiên mở mắt ra, “Nếu tôi chết đi.... Anh có lấy bài vị của tôi không?”

“Tổng Ninh Ninh!” Đỗ Phù Lăng dùng hết khả năng hù dọa người khác nghiêm khắc trừng mắt nhìn cô.

“Chậm một chút.” Mặc dù tình trạng của bản thân không được tốt cho lắm, nhưng Tổng Ninh Ninh vẫn nhớ anh bị bệnh tim. “Anh chậm một chút.... Tôi phát bệnh khó thở đã rất phiền toái rồi, nên anh ngàn vạn lần đừng có phát bệnh theo tôi.”

Cúi đầu xuống nhìn cô, từ lúc sinh ra tới nay, đây là lần đầu tiên Đỗ Phù Lăng phát hiện bản thân mình bị cứng họng một cách triệt để như vậy, bởi vì anh chỉ sợ lúc này mà nói ra, chính bản thân mình sẽ hỏng mất. Ngay cả khi cô ở trong tình trạng như vậy rồi mà vẫn còn nhớ anh bị.... Anh ôm chặt cô, đến chỗ cửa cầu thang, dùng cả vai để đẩy cửa thoát hiểm ra.

Trên mặt anh hiện rõ vẻ lo lắng như vậy, nếu không phải do tình trạng bản thân cô không được tốt đến thế, thì cô thật sự rất muốn tỉ mỉ nhìn anh thật kỹ.

Một cảm giác ấm áp trào lên trong lòng, cô càng nép sâu vào trong lòng anh, lắng nghe tiếng tim anh đập, bắt chợt dòng nước mắt cay nóng tràn ra khỏi khóe mắt ra ngoài.

Trong lòng hiện ra một chút dịu dàng, từ sau khi cha mẹ qua đời, lần đầu tiên cô cảm nhận được cảm giác được yêu thương che chở.

Trong lúc mơ màng, Tống Ninh Ninh dường như có nghe thấy cách đó không xa có tiếng tranh cãi gay gắt.

Cô lại bắt đầu khó thở, nhưng lúc này không còn nặng nề như trước nữa, tuy nhiên lần phát bệnh này cũng khiến cho cô mệt mỏi không chịu nổi, được Đỗ Phù Lãng ôm trở về phòng nghỉ của hai người, ngay khi đầu cô vừa chạm vào gối, thì dường như lập tức cô đã chìm vào giấc ngủ.

Có điều, hiện tại không nói đến có phải là do tiếng tranh cãi ngoài kia hay không, cô lại không thể yên ổn chìm vào giấc ngủ.

Cô cau mày, mở mắt ra, vừa mới tỉnh lại cảnh tượng trước mắt đã khiến cô có một chút hoảng hốt.

Hơi nghiêng đầu, cô liền thấy cách đó không xa có bóng dáng cao lớn ngang nhau của hai người đàn ông, một người là anh trai ẻo lả, một người là ông chủ bệnh tim, bọn họ đang tranh cãi rất gay gắt, không biết là âm ỉ chuyện gì.

“Tôi muốn đưa cô ấy về!” mặc dù Tống Tĩnh Ninh đã đè thấp giọng xuống, nhưng vẫn nghe ra được giọng điệu tức giận không giấu được của anh.

“Để ninh Ninh tỉnh dậy rồi tính tiếp.” Giọng nói Đỗ Phù Lãng không mang theo bất cứ cảm xúc gì đối đáp anh.

“Nó mới ở cùng với cậu có vài ngày, thế nào cậu lại khiến cho nó phát bệnh khó thở như vậy?” Tống Tĩnh Ninh gãi đầu, khó kìm nén được sự lo âu. “Tôi không thể tiếp tục để cho nó ở lại đây được.”

Về điểm này, Đỗ Phù Lãng biết chính mình không thể chối cãi được tội này, “Thực xin lỗi.”

“Tôi không cần cậu phải giải thích, em gái tôi chỉ cần không phải làm chuyện gì quá kích động thì bệnh khó thở của nó nhất định sẽ không phát tác. Mặc dù bản tính của Ninh Ninh có hơi kích động một chút, nhưng cũng không đến mức mang tính mạng của bản thân ra đùa được.”

“Là tôi sai rồi.” Đỗ Phù Lãng lặp lại câu tự trách.

Tống Tĩnh Ninh trợn trừng mắt, nhìn cô em gái Tống Thanh Thanh ngồi một bên, chỉ tao nhã không nói một câu.

Anh muốn đưa cô em gái này tới để hát đệm cho bản thân có thể đưa Ninh Ninh trở về nhà, không nghĩ đến từ lúc vào cửa tới giờ, trừ bỏ việc cô đi đến bên giường sờ soạng lên đôi má của Tống Ninh Ninh ra, để chắc chắn cô không có tổn thương bên ngoài chút nào ra, căn bản chuyện gì cũng không có làm, chỉ ngồi một chỗ giống như người không có việc gì.

Tống Thanh Thanh coi như không cảm nhận thấy ánh mắt trách cứ của anh trai mình, cô chỉ nhìn thẳng về phía giường, giọng nói bình thản nhắc nhở hai người, “Chị đã thức dậy.”

Hai người đàn ông vì một câu nói này mà đứng im trong giây lát, rồi lại đồng loạt quay lại.

Hai người đàn ông vì một câu nói này mà đứng im trong giây lát, rồi lại đồng loạt quay lại.

“Là do bản thân tôi không cẩn thận nên mới có thể bị phát bệnh như vậy.” Tống Ninh Ninh khó khăn ngồi dậy, muốn bước xuống giường, tuy nhiên sắc mặt cô vẫn không được tốt, nhưng tinh thần đã ít nhiều được phục hồi không ít. “Cho nên anh không cần phải tiếp tục mắng anh ta nữa.”

Đỗ Phù Lãng thấy cô ngồi dậy, lập tức bước đến trước giường cô, ngồi xuống bên cạnh cô. “Có ổn không?” Anh đưa tay vuốt ve khuôn mặt cô.

Tống Ninh Ninh gật đầu, “Chỉ hơi mệt một chút.” Cô ngẩng đầu lên cười với anh, sau đó nhìn về phía anh trai mình, “Tôi chỉ là đột nhiên quên mất mình bị bệnh khó thở, đến lúc nhớ ra thì cũng là lúc bệnh nó tái phát rồi.”

“Chỉ là?” Tống Tĩnh Ninh nhíu mày, “Đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho em đột nhiên quên mất chính bản thân mình mắc bệnh khó thở?”

“Còn không phải là do gặp phải cái tên có mắt như mù.” Nói đến đây, cô lại nhất thời nổi trận lôi đình.

“Cậu ta sao?” Tống Tĩnh Ninh chỉ vào Đỗ Phù Lăng.

Tống Tĩnh Ninh không suy nghĩ gì tròng mắt nhìn anh trai, cướp lời đáp, “Không liên quan đến anh ấy. Là một lão già, hần dám sờ mông tôi! Nhưng anh yên tâm, tôi nhất định sẽ tìm cơ hội báo thù.”

“Em không cần để ý đến lão ta.” Đỗ Phù Lăng đột nhiên nói.

Vừa nghe lời này, mắt cô nheo lại, có một luồng sát khí bắn về phía anh. “Như thế nào? Anh muốn tôi việc lớn hóa nhỏ sao?”

“Không phải.” Ánh mắt anh dịu dàng nhìn cô. “Không cần em ra tay, anh có thể xử lý hần. Anh thề, anh sẽ khiến cho hần vĩnh viễn không có thời gian trở mình lại được.”

Nghe thấy ý nghĩa của sự chết chóc trong giọng nói của anh, Tống Tĩnh Ninh không khỏi rùng mình khiếp sợ.

“Em không muốn anh làm như thế sao?” Đỗ Phù Lăng còn tưởng những lời mình nói ra khiến cho cô cảm động, nhưng lại nhận được biểu cảm kinh ngạc của cô.

Cô sửng sốt, cảm xúc trong lòng phức tạp, không thể nói lên được thành lời, chỉ có thể gãi đầu, có phần khó xử nói: “Thực ra, tôi chỉ muốn giáo huấn hần ta một trận, tôi không có ý muốn khiến cho hần ta vĩnh viễn không bao giờ có thời gian trở mình.”

Đỗ Phù Lăng tức giận nhìn cô, ý cô như vậy không phải là nói việc anh thay cô xử lý kia là một việc làm cực kỳ “xấu xa” sao?

“Đừng nóng giận mà.” Khóe môi cô khẽ nhếch lên thành một nụ cười yếu ớt, đầu khẽ tựa vào vai anh. “Mặc dù anh có hơi nhẩn tâm một chút. Nhưng nghe anh nói vậy, tôi cảm thấy rất thoải mái.”

“Em...” Trong giọng điệu của anh, đối với cô tràn đầy sự bất đắc dĩ, nhưng tất cả mọi người đều có thể nhìn ra được sự yêu thương chiều chuộng của anh đối với cô.

“Anh,” Tống Tĩnh Ninh khó có được khi nào có thể nghiêm mặt nói chuyện cùng với anh trai: “Thật ra, bệnh khó thở của em phát tác cũng chỉ là bởi vì em nhất thời quá kích động, nhất định về sau em sẽ chú ý.”

Tống Tĩnh Ninh nhìn bộ dáng cô em gái như một con chim nhỏ nép vào trong ngực người ta. Sau một hồi, cuối cùng anh cũng rũ mắt xuống, nhẹ nhàng vuốt cằm, cười nói: “Anh hiểu rồi. Vốn dĩ anh muốn đưa em về nhà, nhưng xem ra.... Đường như nó không còn quan trọng nữa rồi.”

“Đúng là không quan trọng rồi.” Cô thở dài, “Em mệt quá rồi.”

“Vậy thì hãy ngủ nhiều một chút.” Đỗ Phù Lăng đỡ cô nằm xuống, “Em có muốn ăn gì không?”

Cô lắc đầu, “Em chỉ muốn ngủ một giấc thật tốt.”

“Được.” Anh cẩn thận đắp chăn cho cô.

Tống Tĩnh Ninh đứng ở một bên, không nói một câu mà xem một màn trước mắt này. Trên đời này có rất nhiều chuyện xảy ra khác với dự đoán của mọi người, bản thân anh không nghĩ tới sẽ có ngày có chuyện như thế này xảy ra giữa cô em gái lớn của mình với Đỗ Phù Lăng, thật đúng là bị anh lừa bịp một chút uyên ương hợp thành một đôi.

“Đi thôi, anh.” Tống Thanh Thanh đứng dậy, lại nhẹ nhàng nói với Tống Tĩnh Ninh: “Chị à, chị hãy nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai em sẽ cùng với Y Y tới thăm chị.”

“Được.” Tống Tĩnh Ninh phát tay với cô.

Tống Tĩnh Ninh không nói thêm gì nữa, cùng với Tống Thanh Thanh rời đi.

Trước khi lên xe, Tống Tĩnh Ninh vẫn không nhận được lên tiếng: “Để cho Tĩnh Ninh ở lại đây, có chắc sẽ không có vấn đề gì không?”

“Chị ấy sớm muộn gì rồi cũng phải lập gia đình.” Mặt Tống Thanh Thanh không chút thay đổi đi theo anh trai lên xe, ngữ khí cũng không có lên xuống quá nhiều, “Chị ấy bây giờ đã có Đỗ Phù Lăng chịu trách nhiệm rồi. Mà anh đừng quên – người đàn ông đó do anh chọn, nếu như có chuyện gì không may, cũng là do anh tự tìm.”

Nghe thấy cô em gái châm biếm mình như vậy, khóe miệng Tống Tĩnh Ninh không khỏi giật giật.

Đỗ Phù Lăng - - chính là em rể mà anh lựa chọn xác thực không phải là nhân vật đơn giản, nếu không phải như vậy, anh cũng không an tâm đem giao em gái cho đối phương.

“Thanh Thanh à, em cũng không cần phải thành thật như vậy chứ? Nghe thật là tổn thương người ta mà.” Giọng điệu Tống Tĩnh Ninh thoải mái nói.

“Em không cần anh giả bộ ngây thơ, nhưng anh cũng không cần phải miệt thị như vậy chứ?” (Chuông: câu này thực ra tui cũng không chắc chắn lắm, bà con góp gì thì rep cho tui với nha)

Tống Thanh Thanh nhẹ đưa thẳng vai, “Em chỉ hi vọng sau chuyện này giúp cho anh rút ra một bài học, về sau không được tùy tiện đi sắp xếp chuyện cả đời của bất kỳ ai khác nữa. Điều quan trọng nhất là – em không phải là chị ấy, nếu về sau anh muốn can thiệp vào chuyện kết giao bạn bè của em, em sẽ cả gan giả dụ - -” cô ngừng nói một lúc, quay sang nhìn anh trai, “Em cũng có được quyền can dự vào chuyện oanh oanh yển yển của anh. Đây chính là điều kiện để anh có thể tiếp tục can dự vào chuyện của em. Nghe hiểu chưa? Anh trai?”

Tống Tĩnh Ninh thoáng nghe qua rùng mình một cái.

Nghe giọng nói Của Tống Thanh Thanh rất đổi nhẹ nhàng, nhưng lại hàm chứa một sức uy hiếp cảnh cáo rất lớn, chứng tỏ lời nói của cô là rất nghiêm túc. Mà đúng với kiểu nói được làm được, tính tình còn cố chấp hơn so với Tống Tĩnh Ninh rất nhiều.

Tống Tĩnh Ninh chỉ có thể bất đắc dĩ thở dài.

Đối với những chuyện tương lai, anh không thể bảo đảm bất cứ điều gì được, nhưng thân là con trưởng nhà họ Tống, nếu anh không quan tâm đến cuộc sống hạnh phúc của ba cô em gái, trong tương lai anh cũng không còn mặt mũi nào để đi gặp cha mẹ nữa.

Sáng sớm tỉnh dậy, Đỗ Phù Lăng phát hiện Tống Tĩnh Ninh đang ra phải nằm ngủ bên cạnh anh mà hiện giờ lại không thấy đâu, anh bỗng cảm thấy hoảng sợ, tiếp theo là vội vàng bật dậy, lần theo tiếng động đi tới phòng bếp.

“Em đang làm cái gì vậy?” Anh đứng ở cửa, tò mò nhìn cô.

“Anh thức dậy rồi à.” Tống Tĩnh Ninh ngẩng đầu cười nhìn anh, “Em đang chuẩn bị bữa sáng.”

“Em có thể làm được không?” Anh hoài nghi nhìn cô.

“Đừng xem thường em.” Cô tức giận lườm anh một cái. “Chỉ là em ít khi xuống bếp, nhưng không có nghĩa là em không biết nấu cơm.”

Nhìn bộ dáng tràn đầy tự tin, anh cười, chậm rãi vươn tay ôm lấy cô từ phía sau, “Thân thể em đã khỏe chưa?”

“Tốt lắm.” Cô ngẩng đầu nhìn lại anh, “Hôm qua chỉ là khó thở một chút mà thôi.”

“Theo anh, cũng không phải là “chỉ là” mà thôi.” Dường như cô muốn hù chết anh rồi.

Khóe miệng cô cong lên, ngẩng đầu nhìn lên gương mặt anh, “Em có thể coi rằng anh như thế là đang quan tâm em không?”

Anh nấn nhẹ xuống gương mặt cô, cười ôn nhu.

Anh luôn là một con người lý trí và bình tĩnh, thế mà lại trở nên hoảng loạn khi nhìn cô phát bệnh khó thở. Gặp phải cô, tất cả những quy củ của anh từ trước tới giờ tất cả đều biến mất không thấy dấu vết, xem ra, lần này một Tống Tĩnh Ninh thô lỗ đã hạ gục triệt để anh rồi...

“Tại sao không trả lời em?” Cô nhìn anh hỏi.

“Anh đang nghĩ một việc.” Bàn tay anh ôm cô bỗng trở nên căng thẳng.

Về mặt cô tò mò nhìn anh. “Em có thể hỏi đó là chuyện gì không?”

“Muốn em.”

“Nhớ em?” Cô khó hiểu, “Em đang đứng trước mặt anh rồi, tại sao còn phải nhớ em?” (Chuông: trong tiếng Trung, chữ ‘nhớ’ và ‘muốn’ là cùng một từ, cách viết và cách đọc giống nhau, ở đây về phần nghĩa thì, chắc các bạn hiểu cả r, hơn cần giải thích đúng không? *mắt long lanh, cười trong sáng*)

Nụ hôn của anh đặt lên chóp mũi của cô, “Anh đang nghĩ về em, về hai chúng ta, anh nghĩ về những chuyện đã từng xảy ra, quan trọng nhất là — nghĩ anh phải đối đãi với em như thế nào, còn có nghĩ nên dùng cách nào để bước đi trong tương lai của hai chúng ta.”

Trái tim Tống Ninh Ninh vì những lời anh nói mà áy náy mà cảm động. Lời anh nói, đại diện ột loại hứa hẹn.

“Em biết, em không phải là loại phụ nữ mà anh thích.” Cô không chắc chắn nói ra.

“Nhưng sự thực đã chứng minh, ở trong lòng anh, anh đã chọn em rồi.” Hai tay anh ôm chặt lấy cô, đôi môi anh lần tìm môi cô mà hôn lên, dùng tất cả nhiệt tình để hôn cô, đối với bọn họ mà nói, nó như là một dấu ấn cho lời hẹn ước vậy. “Bất luận là thế nào, anh nhận định em, nhất định phải là em - Tống Ninh Ninh.”

Trong lòng Tống Ninh Ninh ngập tràn cảm giác hạnh phúc và vui sướng, cô dùng toàn bộ sức lực của mình mà ôm chặt lại anh, lần thứ hai hôn lên môi anh.

Sự hưng phấn của anh truyền sang bên người cô, tình cảm mãnh liệt ngày một dâng trào, chỉ có ở bên cạnh anh, cô mới cảm thấy bản thân mình cũng có một bộ mặt yếu đuối đến như vậy.

Cô chưa từng nghĩ sẽ có một ngày, cô lại cam tâm tình nguyện giao bản thân mình ột người đàn ông khác. Nhưng gặp được Đỗ Phù Lăng, anh đã thay đổi cô, đồng thời cô cũng đã thay đổi được anh...

Ngay lúc môi cô hôn lên môi anh, dự vọng trong lòng anh vì cô mà thức tỉnh, cỗ hỏa nhiệt trở nên căng cứng. Có lẽ cô không giống với cảm nhận của anh trước kia về phụ nữ, nhưng rõ ràng đã chạm đến sâu trong lòng anh.

Anh khom người thoải mái ôm cô bế lên, trở về phòng, sau đó đặt cô lên giường, rồi cúi người, nhẹ nhàng hôn lên má, cổ, và gáy của cô nhẹ như một chiếc lông vũ lướt qua sau đó mới lần tìm môi cô.

Thân thể cô và anh gần sát nhau, tuy không nói gì nhưng động tác dường như nói lên cô đang cổ vũ anh tiếp tục, vứt bỏ hết tất cả quần áo làm cản trở ở trên thân thể hai người cùng anh bắt đầu tiến vào trong vòng xoáy tình mãnh liệt.

“Em có ổn không?” Cơn sóng triều tình vẫn còn chưa thuyền giảm, Đỗ Phù Lăng vẫn ôm chặt Tống Ninh Ninh, anh đưa tay gạt những lọn tóc lòa xòa trên mặt cô ra.

“Tốt mà, chỉ là...” Cô nhìn anh mỉm cười, ánh mắt nhìn về phía chiếc đồng hồ, “Chúng ta đã đến muộn.”

“Anh không quan tâm.”

Cô chậm rãi khép đôi hàng mi, thở dài, lại ai oán nói với anh, “Như vậy không phải là một ông chủ tốt.”

“Một lát nữa anh sẽ xuống lầu.” Anh cúi xuống hôn lên môi cô. “Mấy ngày nay em hãy nghỉ ngơi cho thật tốt.”

Cô đột nhiên mở mắt ra, “Tại sao? Anh muốn đuổi việc em sao?”

Anh cười thâm nhìn bộ dạng kích động của cô, “Yên tâm, anh không tính toán việc em đánh người đâu. Anh chỉ muốn em ở nhà, đơn thuần chỉ là hi vọng em có thể nghỉ ngơi vài ngày thật tốt.”

Cô biết anh quan tâm đến cô, nhưng...

“Chỉ là khó thở thôi mà.” Cô chống tay động nửa người trên, nghiêm túc nhìn anh, “Mà nếu như không có em ở bên cạnh anh, nếu như có người muốn hại anh thì phải làm sao bây giờ?”

Nghe thấy câu đó, Đỗ Phù Lăng nhin không được mà thở dài trong lòng.

Nếu như cô có thể không gặp phải rắc rối, bình an, anh đã cảm tạ ông trời lắm rồi, nào mong muốn xa với được cô bảo vệ cơ chứ?!

Anh vươn tay ôm lấy cô vào lòng, “Anh chỉ ở dưới lầu mà thôi, nếu như em muốn nhìn thấy anh thì chỉ cần đi xuống dưới là được rồi, như vậy đã được chưa?”

Tổng Ninh Ninh vẫn còn chưa yên tâm lắm, vẫn còn muốn gạt đi ý tốt của anh. “Được rồi.” Cuối cùng cô cố miễn cưỡng bản thân đồng ý với đề nghị của anh.

Anh cũng vì sự phối hợp của cô mà hài lòng mỉm cười.

Cô ngẩng đầu hôn lên khóe môi đang cong lên của anh, phát hiện ra anh mỉm cười như vậy trông thật sự rất là đẹp trai.

Cô lại làm tổ tiên vào trong lòng anh, sau đó như nhớ ra điều gì: “Đúng rồi, ngày hôm qua lúc em phát bệnh, đột nhiên nhớ ra một chuyện rất không công bằng.”

Anh nhìn cô, đôi mắt cô như phát ra ánh sáng lấp lánh.

Cô nghiêm mặt nhìn anh, “Em với eo lả đã từng nói qua, nếu như em có không may khiến anh tức giận mà xảy ra chuyện, em phải gả cho bài vị của anh.”

Nghe cô nói câu đó, Đỗ Phù Lăng không nhin được mà nhợn mắt nhìn cô. Người phụ nữ này thật sự đã vượt qua giới hạn tưởng tượng của anh, đương lúc lăng mạn như thế này, mà cô lại có thể nhắc đến hai chữ “bài vị?”

Xem ra, nửa đời sau của anh bên cạnh cô, không nói đến quy củ thì thôi đã đành, có lẽ đến trật tự cũng sẽ chẳng còn mà rồi lên chứ chẳng đùa.

“Anh có nghe em nói gì không?” Thấy anh dường như bị thất thần rồi, cô vỗ lên khuôn ngực trần của anh, như để kéo ý trí của anh về.

“Có.” Anh nhìn thẳng vào mắt cô, trong giọng nói có phần bất đắc dĩ.

“Nhưng chúng ta đã coi nhẹ một chuyện rất quan trọng.”

“Cái gì?” Anh không đành lòng hỏi.

“Như thế nào chúng ta lại không nghĩ tới tình huống ngược lại xảy ra, nếu như em bị anh làm cho tức giận đến mức phát bệnh khó thở, sau đó hai mắt trợn ngược mà chết thẳng cẳng thì làm sao bây giờ?”

“Tổng Ninh Ninh!” Anh tức giận lườm cô, lời này có thể nói ra được sao?

“Em nói việc này thật sự là thật, mà có thể sẽ xảy ra rất cao.” Cô ngồi dậy, nhìn thẳng vào mắt anh nói. “Ngày hôm qua dường như em đã cho rằng mình chắc chắn đã chết rồi cơ.”

Nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, trong lòng Đỗ Phù Lăng chợt lạnh đi. Anh muốn đưa tay ra ôm cô, cô lại thoát cái biến mất.

Anh bất đắc dĩ kêu: “Tổng Ninh Ninh.”

“Đừng chỉ có nói em.” Cô trở mình, cả người ngồi lên trên người anh. “Dựa vào nguyên tắc công bằng mà nói, nếu như em bị anh làm cho tức quá mà chết, anh cũng phải cưới bài vị của em, biết không?”

“Trời ạ.” Anh rốt cục không nhin được mà lớn tiếng rên rỉ ra tiếng.

Cô trừng mắt lên nhìn anh. “Đây là có ý gì?”

Sau đó anh không quan tâm đến sự vùng vẫy của cô mà dùng lực hôn lên môi cô. Cái hôn này không có ôn nhu, ngược lại mang theo sự tức giận để dành cảm nhận được.

Cô thở hổn hển ngoảnh đầu ra xa nói: “Không được hôn, trước tiên anh hãy nói rõ ràng cho em, anh không muốn cưới bài vị của em đúng không?”

“Tổng Ninh Ninh, em phát bệnh thần kinh gì đấy?” Anh nghĩ cách bắt lấy cô, sau đó cuối cùng đè cô ở dưới thân mình.

“Nói em điên? Anh muốn chết à?” Cô thở phì phò trừng mắt nhìn anh.

“Đủ rồi!” anh lay động bả vai cô, muốn cô tỉnh táo lại.

“Tại sao anh lại muốn kết hôn với bài vị của em? Anh muốn cưới rõ ràng là em!” anh chịu không nổi nhéo nhéo gương mặt cô. “Rất cục trong đầu của em chứa cái gì vậy?”

Cô sững sốt, hai tròng mắt giương lên, nhìn lại ánh mắt nghiêm túc của anh, “Cưới em?”

“Đúng vậy. Trước khi anh bị em làm cho tức chết thì đúng là như vậy.”

Trong lòng cô nổi lên những bong bóng hạnh phúc, “Anh thật sự muốn kết hôn với em ư?”

“Đúng vậy.” Anh khẳng định đối đáp cô.

Mặt cô đỏ lên, vươn cánh tay ôm lấy anh, tiến sát vào lòng anh. “Tại sao không nói sớm một chút! Hại em không đau lại tức giận một phen.”

Nhìn bộ dáng cô như con chim nhỏ nép vào lòng mình, Đỗ Phù Lăng lắc lắc đầu, người phụ nữ này thật sự chỉ có thể nói là “Sức tưởng tượng siêu hơn bình thường” để hình dung.

“Ba mẹ và ông nội anh tuần sau sẽ trở về Đài Loan.”

Nghe vậy, thân thể Tổng Ninh Ninh bỗng cứng đờ.

Bàn tay to lớn của anh vỗ về sau lưng cô, “Em có thể cùng anh đi gặp mặt bọn họ. Chắc em cũng biết điều này tương trưng cho điều gì chứ?”

Đương nhiên cô hiểu rất rõ, cho nên cô buồn rầu gãi đầu, “Cái này có phải là muốn nói em cần phải thực nữ một chút không?”

“Trừ bỏ việc không nói những câu cửa miệng kia, hành động bên ngoài không quá mức thoải mái, em có thể cứ là chính mình là được.”

Tổng Ninh Ninh nhớ rõ anh trai cô đã nói qua cha của Đỗ Phù Lăng là một họa sĩ, mẹ là một nghệ sĩ âm nhạc, xem ra đúng là những nhà nghệ thuật thế gia rồi...

“Khó trị.” Cô lẩm bẩm trong miệng.

Anh nhíu mày, “Hiện tại muốn rút lui đã là quá muộn rồi.”

“Em biết!” Cô suy nghĩ đã quyết tâm trong lòng nói với anh. “Đến lúc đó em sẽ tuyệt đối cho anh một người bạn gái hoàn mỹ.”

Anh hoài nghi nhìn cô chằm chằm.

“Em có thể hiểu ánh mắt đó của anh như là một điều vũ nhục không?” Cô hờn giận lườm anh một cái, “Đừng quên, lần đầu tiên chúng ta gặp nhau, cách ăn mặc đó của em còn có thể dọa người.”

“Nhưng vừa nói liền phá hủy toàn bộ.”

“Mẹ nói!” Cô giấu môi, biểu tình căm giận kháng nghị, “Còn không phải do anh khiến em tức giận sao?”

Anh không nói thêm nữa, chỉ bình tĩnh nhìn cô.

Cô bị anh nhìn như thế cảm thấy chột dạ, “Được rồi, em biết. Ít nhất là lúc có ba mẹ

anh, em sẽ là một cô gái tao nhã thực nữ.”

“Tốt lắm.” Đỗ Phù Lăng mỉm cười, hài lòng hôn lên môi cô.

Người phụ nữ này đã triệt để nắm bắt được anh rồi, nhưng là anh phải cẩn thận không thể để cho cô phát hiện điều này được, bởi vì anh tin chắc rằng, cô nhất định sẽ hiểu được một điều “Được một tác lại muốn tiến một thước” kia.

9. Chương 9

Editor: Chuongnhobe.

“Nói thật, Ninh Ninh, quả thật con rất khác so với lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.” Đỗ Lệnh Minh mỉm cười nhìn cô gái nhỏ ngồi trước mặt.

Khóe miệng Tống Ninh Ninh dương lên, mắt chớp chớp, nhìn về phía ông lão đang tươi cười ở trước mắt, “Ông nội chính là người mà con giúp đuổi theo tên cướp sao?”

Đỗ Lệnh Minh gật đầu, màn rượt đuổi của cô đó đã khiến cho ông rất có hảo cảm đối với cô bé này, ngay lúc đó ông đã muốn tác hợp cho cô cùng với cháu nội mình thành một đôi rồi. Có điều, vốn ông nghĩ rằng cô là một người có tính tình ngang ngược, nhưng hôm nay khi chính thức gặp mặt mới phát hiện ra cô thật ra lại là một tiểu thư tao nhã.

“Nhớ đến ngày đó thật đúng là...” Tống Ninh Ninh mỉm cười, “Hôm đó con có chút xúc động. Nhưng, con thật sự không chịu nổi sự việc bất bình diễn ra ngay trước mắt mình.”

“Rất có tinh thần tượng trưng nghĩa là rất tốt.” Diệp Linh ở một bên nhẹ giọng nói, sự chăm chút cẩn thận của Đỗ Phù Lãng đối với cô gái nhỏ này khiến bà nhìn không ra một chút tính cách nào từ nhỏ đến lớn của bà nữa rồi, “Nhưng phải chú ý an toàn của bản thân nữa.”

“Con biết rồi.” Tống Ninh Ninh ôn thuận gật đầu, “Cảm ơn bác gái.”

Đỗ Phù Lãng nghiêng đầu nhìn bộ dạng vui vẻ sâu trong lòng của bạn gái mình, anh phát hiện hóa ra cô cũng rất có khả năng diễn trò.

“Ba, con thấy Ninh Ninh một chút cũng không giống với hình tượng sở thích của người.” Đỗ Duy Canh nhẹ hớp một ngụm rượu đổ trên bàn, nhẹ nhàng nói.

“Quả thật con bé không giống với hình tượng cháu dâu trước giờ của ta.” Đỗ Lệnh Minh gật đầu phụ họa, “Anh trai của Ninh Ninh còn nói với ta rằng con bé rất thô lỗ.”

Cái tên ảo là chết tiệt kia! Trong lòng Tống Ninh Ninh mắng anh trai của chính mình. Dám nói xấu cô với người khác – khi nào có cơ hội nhất định cô sẽ tìm anh ta để tính sổ.

“Có thể là bởi vì dưới con còn hai đứa em gái nữa vô cùng dịu dàng, cho nên con liền...”

“Khụ!” Đỗ Phù Lãng nhẹ hắng giọng.

Tống Ninh Ninh lập tức hít một hơi thật sâu, lộ ra một nụ cười nhạt, “Cho nên đối với anh trai thì con mới có thể trở thành người vô cùng thô lỗ như vậy.”

“Yêu cầu của anh trai con thật là quá cao rồi.” Đỗ Lệnh Minh phát tay, cười thoải mái nói: “Theo ta thấy thì con rất tốt, chắc chắn A Sáng cũng cảm nhận được điều này, phải không?”

“Đương nhiên.” Nhìn cô đá lông nheo với anh, Đỗ Phù Lãng thiếu chút nữa đã không nhịn được mà bật cười.

Đây là lần đầu tiên Tống Ninh Ninh chính thức gặp mặt người nhà của Đỗ Phù Lãng, vì anh, cô đã đồng ý với đề nghị của em gái Thanh Thanh, ăn mặc thật tốt một lần, khiến cho bản thân mình trở thành một người thật xinh đẹp rạng ngời.

Nhưng điều làm cô thoải mái nhất, chính là nhìn thấy vẻ mặt kinh diễm của Đỗ Phù Lãng khi mới nhìn thấy bộ dáng của cô lúc đó. Cô có thể không cần để ý đến suy nghĩ của người khác về bản thân mình, nhưng cô hy vọng đây chính là hình tượng phụ nữ mà anh mong muốn.

Bởi vì không khí quá vui vẻ khiến Đỗ Lệnh Minh cao hứng uống quá mấy chén, trên bàn ăn vẫn đầy thức ăn, ông đã có chút không chịu nổi sức ảnh hưởng của rượu.

“Ba, người có sao không?” Đỗ Duy Canh lo lắng nhìn cha mình.

“Thật sự là ta đã già rồi.” Đỗ Lệnh Minh lắc đầu, “Không muốn gục cũng phải gục rồi, uống chưa được bao nhiêu đã say rồi.”

“Ba, hôm nay ba uống cũng không ít rồi.” Diệp Linh đứng ở một bên cười nói, “Con thấy hôm nay là do A Sáng đưa bạn gái tới ăn cơm cùng, khiến người rất vui đúng không?”

“Bị con nhìn ra rồi.” Đỗ Lệnh Minh cười gật đầu.

“Ba, hay là con đưa người về nghỉ một chút.” Đỗ Duy Canh cầm lấy khăn lau miệng, rồi đứng lên.

“Không cần, bảo lái xe đưa ta trở về là được.” Đỗ Lệnh Minh vung tay lên ngăn động tác của con trai lại, ông vỗ tay lên vai Tống Ninh Ninh, “Lần đầu tiên gặp mặt, lúc đó ông nội có chút gấp gáp, có phải đã khiến con tức giận không?”

“Không đâu ạ.” Cô nhẹ nhàng lắc đầu, “Hôm nào có cơ hội, Ninh Ninh nhất định sẽ lại ăn cơm cùng với ông nội, ông nội đi thông thả cẩn thận ạ.”

Đỗ Lệnh Minh nghe được câu nói của cô, trong lòng mừng rỡ, “Được, được, ngoan.” Rồi sau đó chậm rãi đứng lên.

Đỗ Phù Lăng lập tức đứng dậy, chủ động đỡ ông nội đi ra ngoài lên xe.

“Xem ra, con với A Sáng đã tính toán quyết định hết rồi?” Diệp Linh nhìn Tống Ninh Ninh mỉm cười nói.

Tống Ninh Ninh ngượng ngùng co vai, “Con cũng không rõ lắm.” Lại dịu dàng nói: “Dù sao có một số việc, phụ nữ chủ động cũng không tốt.”

“Nói cũng đúng.” Diệp Linh hài lòng đánh giá một loạt áo quần trên người cô, “Bây giờ người phương Đông được như con còn rất ít, có thể khiến màu vàng mặc vào người xinh đẹp như vậy.”

Được Diệp Linh khen như vậy khiến cho Tống Ninh Ninh không khỏi đỏ mặt, “Cảm ơn bác gái.” Bộ váy này là do em gái tặng, một thân trang phục và trang điểm như vậy đều do Thanh Thanh chuẩn bị giúp cô, nếu không cho dù có đánh chết cô, cô cũng không thể nào nghĩ rằng mình sẽ tự tìm một bộ quần áo màu vàng mà mặc vào người – làm thế nào có thể chấp nhận đưa chính bản thân mình biến thành một quả chuối tiêu cơ chứ ?!

Nhưng mà, hôm nay được bác gái khen cô rất hợp với màu vàng này, trong lòng cô thầm làm một cái mặt quỷ le lưỡi.

“Nói thật, A Sáng có thể kết giao với bạn gái là một điều quá tốt rồi.”

“Linh!” Đỗ Duy Canh tỏ vẻ nhắc nhở nhẹ lắc đầu.

Họ trao đổi ánh mắt, rồi lại quay sang nhìn Tống Ninh Ninh, trực giác mách bảo có chút không thích hợp, “Trước kia chuyện tình cảm của A Sáng có vấn đề gì sao?”

Khoé miệng Diệp Linh giương lên, “Trước đây A Sáng đã từng kết giao với một cô gái tên là Thù Lệ, nhưng hai người lại không có duyên phận với nhau.”

“Tại sao lại không có duyên phận với nhau?” Nghe được trong cuộc đời của Đỗ Phù Lăng đã từng xuất hiện một người con gái khác, cô không hề cảm thấy ghen tị, chỉ cảm thấy có chút tò mò.

“Tại sao bọn nó chia tay bác cũng không biết nữa. Bác chỉ biết những năm gần đây, A Sáng không có đưa bất cứ một cô gái nào khác trở về nhà. Đứa trẻ Thù Lệ này, bất luận là ngoại hình, gia thế, khí chất so với A Sáng thì rất xứng đôi, nhưng bọn nó cũng quá coi trọng sự nghiệp.”

“Còn có em cũng không thích đứa bé đó.” Đỗ Duy Canh đứng ở một bên bổ sung.

Diệp Linh lườm chồng mình một cái, thành thật thừa nhận, “Quả thật là bác cũng không thích con bé đó lắm, bởi vì có rất nhiều chuyện cần phải kể đến, xứng đôi là một chuyện, yêu nhau lại là một điểm rất quan trọng, A Sáng không hề yêu con bé đó.” Diệp Linh mặc dù tuổi đã quá năm mươi, nhưng lại vẫn còn rất lãng mạn, bà cho rằng, trong cuộc đời, nếu thiếu đi tình yêu, tất cả đều không còn ý nghĩa gì nữa. “Bọn

chúng chỉ vì xứng đôi mà ở cùng một chỗ với nhau mà không phải bởi vì yêu nhau. Con người ta thường luôn mù quáng mà không nhận ra được điều này, cứ thế mà dần thân vào một đoạn tình cảm.”

Tống Ninh Ninh hoang mang nhìn bà, cô cũng không thể nào hiểu rõ hết lời bà nói.

“Chờ cho đến khi con bằng tuổi ta rồi, con sẽ hiểu thôi.” Diệp Linh nhìn cô mỉm cười.

Khi Đỗ Phù Lãng quay lại, nhìn thấy nét mặt của Tống Ninh Ninh khiến anh nhúm mày, “Có chuyện gì vậy? Sắc mặt của em làm sao lại kỳ quái như vậy?”

“Có sao?” Cô không được tự nhiên sờ lên mặt mình, “Mọi người chỉ đang nói chuyện về Thù Lệ tiểu thư mà thôi.”

Ánh mắt Đỗ Phù Lãng nhìn về phía cha mẹ mình.

Đỗ Duy Canh không được tự nhiên giật giật.

Còn lại Diệp Linh lại chớp mắt tỏ vẻ vô tội, “Chỉ là nói chuyện phiếm một chút thôi.”

“Mọi người có thể tán gẫu về những đề tài khác.” Anh lạnh lùng mở miệng.

“Chuyện này không liên quan đến bác trai, bác gái.” Tống Ninh Ninh không cho là đúng nói: “Đã là chuyện quá khứ rồi, tại sao không thể tán gẫu?”

Nhìn thấy lửa giận đang nhen nhóm lên trong mắt cô, trực giác của Đỗ Phù Lãng mách bảo có gì đó không ổn, “Ninh Ninh, bình tĩnh.”

Tống Ninh Ninh hít một hơi thật sâu, để giúp bản thân kiềm chế cảm xúc.

“Đây là món điểm tâm ngọt, bánh táo hình tháp.” Lúc này, người giúp việc mang điểm tâm sau bữa cơm lên.

Tống Ninh Ninh luôn luôn không có khả năng chống đỡ nổi với những món điểm tâm ngọt, lúc này lực chú ý của cô đã được dời đi, cô nhẹ cắn một miếng điểm tâm nhỏ, hai mắt nhất thời toả sáng vì thưởng thức mùi vị thơm ngon của bánh.

“Cái này thật ngon!” Cô không ngừng vỗ vào cánh tay Đỗ Phù Lãng, “Siêu mỹ vị!”

Đỗ Phù Lãng không kịp lên tiếng nhắc nhở, chỉ có thể bất lực nhìn cô mới vài phút trước là một tiểu thư dịu dàng mà chỉ sau đó vài giây chỉ một miếng cắn đã khiến cho hơn nửa chiếc bánh hình tháp biến mất, còn vẻ mặt của cô thì vô cùng thoả mãn. “Thiên đường!” Cả khuôn mặt cô đều biểu thị cô đang ở trên thiên đường vậy.

Đỗ Phù Lãng thấy thì thì phì cười không nhịn nổi, ánh mắt anh quét đến sắc mặt ngạc nhiên sững sờ của cha mẹ mình, anh cười đến run run cả vai.

“Anh không ăn sao?” Tống Ninh Ninh chỉ vào đĩa bánh của anh.

Anh nhẹ lắc đầu.

Vì thế, cô không ngần ngại vươn tay ra gạt chiếc bánh trên đĩa anh sang đĩa của mình, “Anh không ăn thì để em ăn đi, đừng lãng phí.”

“Ninh Ninh của con muốn ăn.... Được được.” Diệp Linh nhìn động tác ngênh ngang của cô, ngập ngừng mở miệng.

“Không có cách nào.” Tống Ninh Ninh ngẩng đầu cười, miếng bánh táo vẫn còn đầy trong miệng, “Bác gái chưa từng nghe qua ‘món điểm tâm ngọt khiến phụ nữ sinh ra cái dạ dày thứ hai’ sao? Bác gái, tại sao người không ăn? Bác không muốn ăn sao? Nếu không muốn ăn thì cho con đi.”

“A, được.” Diệp Linh sững sờ đưa chiếc bánh của mình đổ sang đĩa của cô. “Con ăn đi.”

“Cảm ơn bác gái, lợi cho con quá rồi.” Tay cô đưa ra nhận, đột nhiên trong lòng chấn động mạnh một cái, ý thức được bản thân đang làm cái gì.

Ngồi gần ba giờ, biểu hiện của cô gần như đã rất tốt đẹp rồi, ngay cả đến chính bản thân cũng cảm thấy ngày hôm nay chính mình quá ư là thực nữ rồi, cảm động đến muốn khóc.... Sao có thể ngờ được ngay khi món điểm tâm ngọt vừa được đưa lên đã phá hủy đi tất cả.

“Mẹ nó!” cô nhin không được nhỏ giọng mắng chính bản thân mình một tiếng.

Nghे thấy câu đó, Đỗ Phù Lãng thiếu chút nữa đã rớt từ trên ghế xuống sàn nhà.

“Cái gì?” Diệp Linh nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

Tống Ninh Ninh cảm thấy vô cùng xấu hổ, run rẩy hít vào một hơi. “Không, không có gì.” Cô rụt cổ xuống, giọng nói lộ ra sự chột dạ rõ ràng, lại đẩy đĩa bánh về phía bà, “Bác gái, cái này bác ăn đi ạ. Con đã ăn rất nhiều rồi.”

“Không sao, con thích thì cứ ăn nhiều một chút.” Vẻ mặt Diệp Linh từ ái nhìn cô, “Với bọn ta, con không cần phải ngại.”

Tống Ninh Ninh không được tự nhiên nhìn Đỗ Phù Lãng, vốn nghĩ rằng sẽ nhìn thấy vẻ mặt không vui của anh, nhưng xem ra, anh không có vẻ gì là tức giận cả, mà ngược lại còn có chút vui vẻ.

“Em đã làm sai cái gì à?” Cô bĩu môi hỏi anh.

Đỗ Phù Lãng mỉm cười, vươn tay ra vuốt ve khuôn mặt ai oán của cô, “Không có.”

“Thật sự là không ư?” Cô lo lắng hỏi lại anh.

“Thật sự không có.” Anh không để ý đến sự hiện diện của cha mẹ mình ở đây, nghiêng người sang hôn lên gương mặt cô, “Vui vẻ lên nào, muốn ăn bao nhiêu thì cứ ăn tự nhiên đi.”

Cảm giác ấm áp trong phút chốc khiến trong lòng Tống Ninh Ninh như nở hoa, cô cười rất thỏa mãn, tiếp tục cúi đầu ăn chiếc bánh táo hình tháp. Nhưng lần này, động tác ăn của cô đã không quá ngẫu nhiên.

Bánh táo hình tháp rất ngọt ăn thật ngon, nhưng cũng không thể sánh với lời an ủi của anh khiến cho cô ăn càng thêm thoải mái hơn.

Một bữa cơm cuối cùng cũng kết thúc trong cảnh tượng ấm áp ngọt ngào như vậy, Đỗ Phù Lãng cầm tay Tống Ninh Ninh, đứng ở bên ngoài nhà tiễn cha mẹ bước lên xe rồi đi.

“Em có thể to gan giả thiết rằng họ thích em không?” Mãi đến khi họ rời đi xa khuất, cô mới ngẩng đầu lên, vẻ mặt sung sướng nhìn anh nói.

Anh chậm rãi lộ ra nụ cười, “Đích thực là họ rất thích em rồi.”

Cô giả bộ làm một cái mặt quỷ với anh, “Hình như em đúng là một thực nữ thực thụ rồi.”

“Em làm rất tốt rồi.” Sự cố gắng của cô đã được anh nhận thấy rõ, nhưng trên thực tế, anh ngược lại cảm thấy rằng, với những ưu điểm không giống Tống Ninh Ninh đó, không bằng anh để cho cô tự do tự tại làm chính cô là tốt hơn rồi.

Cô vươn ngón trỏ tay ra lướt nhẹ trên gò má anh rồi đi xuống ý đồ khiêu khích rõ ràng lại trả lời một câu phụ họa, “Đây có phải là đang an ủi em không?”

Anh hơi khom người xuống, nhìn thẳng vào đôi mắt cô, “Em không cần sự an ủi của anh, bởi vì ba mẹ anh rất thích em, hơn nữa so với họ anh lại càng thích em hơn.”

Cho dù anh khiến cho cô cảm thấy hưng phấn đến nỗi muốn kêu lên thật to, nhưng cô chỉ nghiêng đầu nở nụ cười duyên rữ. Kiễng chân lên, hai tay khoác lên vai anh, đem môi cô nhẹ nhàng như khắc họa đường nét trên khuôn mặt anh.

“Cảm ơn.” Vừa hôn xong, cô lại trừng mắt nhìn anh.

Tròng mắt cô lóe sáng khơi dậy sự nhiệt tình, khiến anh không tự chủ được kéo cô lại gần, cười không nghiêm túc nhìn cô.

Thật ra từ lần đầu tiên nhìn thấy khí thế kinh người của cô vọt tới trước mặt anh, anh đã muốn mặc kệ cho dù cô là loại người gì, anh đã sớm phủ phục dưới chân cô rồi.

Người con gái này, bất luận kể đến là diện mạo hay cá tính, tất cả đều thuộc loại anh thích. Ý nghĩ này khiến anh cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Cả người Tống Ninh Ninh lui ở phía sau ghế sofa xem tạp chí, một tay vẫn cầm chiếc bánh tiramisu do Đỗ Phù Lãng sai người mang tới, vẻ mặt vô cùng thỏa mãn.

Vốn đôi giày cao gót phải đi trên chân đã sớm bị cô tháo ra để ở một bên, váy cũng bị vén lên đến tận đùi, hiện tại một chút tao nhã cũng không còn có chút liên quan nào với cô nữa rồi.

Nhưng không sao, bởi vì Đỗ Phù Lãng còn đang ở phòng nghiên cứu dưới lầu, còn cô thì đang ngồi trong phòng làm việc đợi anh. Nếu chỉ có một mình, cô không cần phải lo lắng bộ dáng không được tao nhã này bị người khác nhìn được.

Nhưng ngay tại lúc cô đang vô cùng thoải mái với bộ dạng như vậy thì đột nhiên cửa phòng bị mở ra, cô giật mình nhìn về phía cửa phòng.

Người tới là một cô gái vô cùng xinh đẹp, tóc nâu mắt nai, trên người được điểm tuyệt những loại đồ trang sức hết sức trang nhã khiến ngũ quan trông càng thêm tinh tế. Áo sơ mi màu đen kết hợp với chân váy ngắn màu bạc bó sát, lộ ra bộ dáng mỹ nhân gợi cảm, khiến người nhìn người bị cuốn hút.

Tống Ninh Ninh chậm rãi đưa chân đang gác ở trên ghế sofa xuống, nhìn vị mỹ nữ lạ mặt này đang đi về phía mình.

“Cô là ai?” Thật là gọn gàng dứt khoát.

“Tống Ninh Ninh!” Cô nuốt luôn miếng bánh ngọt còn đang ở trong miệng xuống rồi mới khai báo tên của mình coi như trả lời cô ta.

“Hiện tại đang là thời gian làm việc.” giọng điệu mềm mại nhẹ nhàng, nhưng lại mang theo chút nghiêm khắc, “Còn cô thì đang làm cái gì ở đây?”

Loại vấn đề ngu ngốc này mà cũng cần phải hỏi sao? Cô có mắt mà không biết nhìn sao? Tống Ninh Ninh cầm cầm một miếng bánh tiramisu nhỏ trong tay đưa lên miệng rồi mới trả lời cô ta, “Ăn bánh ngọt.”

Đôi mắt vị mỹ nữ hiện lên sự kinh ngạc không kiềm chế được, “Cô biết tôi là ai không?”

“Cô là ai?” Tống Ninh Ninh chậm rãi hỏi lại, lại thấy điệu bộ lăm lăm của bí thư Trần đang đứng ở đằng sau cô ta, cô nhũn mà, “Cô là người ngoài hành tinh sao?” Nếu đúng là như vậy thì có lẽ cô sẽ nghĩ lại mà khách sáo với cô ta, không thể mà Đỗ Phù Lãng mới có thể nổi giận được chứ.

“Tôi là Lệ Thù Dương.”

Thế thì sao? Cô phải biết cô ta sao? Tống Ninh Ninh nhướn mày nhìn Trần Nhân Chi.

“Cô ấy là quản lý của chi nhánh công ty nghiên cứu phát triển ở Mỹ.” Trần Nhân Chi cẩn thận trả lời.

Nhìn bộ dạng bí thư lo lắng cô có thể gặp rắc rối như vậy, Tống Ninh Ninh không nhịn được mà cười phá lên, người phụ nữ này không có bất cứ thù oán gì với cô, hẳn là cô mới không tùy tiện tìm người ta gây phiền toái rồi.

“À.” Cô gật đầu, đưa tay ra ý muốn bắt tay làm quen đối phương, “Xin chào.”

Thù Lệ chỉ nhàn nhạt liếc qua nhìn cô một lượt, sau đó nói: “Dọn dẹp cái bàn sạch sẽ đi. Đợi khi nào Đỗ quay trở lại thì tôi sẽ nói chuyện của giữa anh ấy và cô.”

“Đỗ?” Ý cô ta là Đỗ Phù Lãng ư?

Thù Lệ ngồi phịch xuống, lên tiếng ra lệnh: “Nhanh dọn đi!”

Tống Ninh Ninh nhún vai, nhưng vẫn tự mình tiếp nhận mệnh lệnh đứng lên dọn dẹp. Dù sao từ trước đến giờ cô luôn làm việc rất nghiêm túc, việc của bản thân có thể làm thì chắc chắn cô sẽ không làm phiền người

khác làm thay mình, lại càng không ỷ lại vào quan hệ giữa cô và Đỗ Phù Lãng mà tự cao tự đại, cũng chính vì điều này mà quan hệ giữa cô và những nhân viên khác trong công ty rất tốt.

“Phó tổng đang họp, nên có thể vẫn phải phiền cô Thù Lệ chờ một lát.” Trần Nhân Chi mang một ly cà phê tới, nhẹ giọng nói.

“Không sao.” Thù Lệ gật đầu, nhìn về phía Tổng Ninh Ninh: “Vậy rốt cuộc cô là ai?”

Không phải vừa mới nói sao? Tổng Ninh Ninh tròn mắt nhìn Thù Lệ, lại nhắc lại tên mình một lần nữa: “Tổng Ninh Ninh”

“Tôi không hỏi tên cô.” Giọng điệu Thù Lệ không được kiên nhẫn, “Tôi hỏi chức vị của cô. Tại sao giờ này cô còn có thể ở đây, lại còn ăn uống linh tinh trong phòng phó tổng nữa?”

“Cô ấy là...” Trần Nhân Chi đang định giải thích, giữa chừng đã bị người ta cắt ngang.

“Trợ lý.” Tổng Ninh Ninh lười biếng đi giày vào chân, trả lời nhanh gọn, “Tôi là thư ký riêng của phó tổng giám đốc Đỗ.”

“Trợ lý của anh ấy không phải là Trình Hiểu Phong sao?”

“Hiện tại thì đúng là như vậy.” Sau khi Tổng Ninh Ninh đi giày xong xuôi, thì đứng thẳng lưng lên nói tiếp: “Còn thêm cả tôi nữa.”

Trong đôi mắt sáng lên thể hiện sự hoài nghi rõ ràng, “Xem ra cô rất không có khả năng đảm nhiệm vị trí này rồi.”

Tổng Ninh Ninh nhướn mày, “Có thể hỏi một chút lý do tại sao không?”

“Chỉ bằng những hành động của cô trước lúc tôi tiến vào trong căn phòng này.”

Tổng Ninh Ninh nhăn mày, nghiêng đầu nhìn Thù Lệ, cô ăn bánh ngọt thì có ảnh hưởng gì đến người khác sao? Huống hồ, bánh ngọt này lại là do Đỗ Phù Lãng mua về cho cô. Cô ta dựa vào cái gì mà phán xét cô?

“Ra ngoài! Bây giờ tôi không muốn nói chuyện với cô.” Thù Lệ ra lệnh đuổi người.

Phần 9.3:

Mẹ nó! Trong lòng Tổng Ninh Ninh mắng thành tiếng về cái thái độ ra lệnh của cô ta.

“Đi thôi, Ninh Ninh.” Trần Nhân Chi lôi kéo cô ra ngoài, anh ta tình ý nhìn ra dường như cô sắp nổi giận đến độ không thể kiềm chế được rồi.

“Cô ta là ai?” Vừa bước ra khỏi phòng, Tổng Ninh Ninh lập tức cất tiếng hỏi.

“Tổng giám đốc và cha của cô Thù Lệ là anh em kết nghĩa, năm đó vừa hay cùng chung chí hướng nên mới bắt tay cùng nhau hợp tác nghiên cứu phát triển, cô Thù Lệ đó cũng được coi như là một trong những đại cổ đông của công ty chúng ta.

“Đại cổ đông của công ty ư? Thì ra là thế, khó trách cô ta kiêu ngạo như vậy.” Hai tay Tổng Ninh Ninh khoanh trước ngực, khẽ dựa vào chiếc ghế dựa trong phòng làm việc của Trần Nhân Chi, “Đúng là Thù Lệ...” cô nghiêng đầu suy nghĩ, “Người yêu cũ của A Sáng cũng tên là Thù Lệ...”

Cô nhìn sang Trần Nhân Chi, “Có phải đúng như tôi nghĩ không?”

Trần Nhân Chi sững sốt, cười cười có chút xấu hổ.

Ánh mắt Tổng Ninh Ninh đột nhiên nhú lại, “Có phải cùng là một người không?”

“Chỉ là những chuyện đã qua rồi thôi.”

“Người bên trong đúng là người yêu cũ của A Sáng hả?”

“Đúng vậy.... Người yêu cũ.” Trần Nhân Chi nhấn mạnh về sau.

Mặc dù Trần Nhân Chi đã nhấn mạnh vào chữ “Cũ” rồi, nhưng trong lòng Tống Ninh Ninh vẫn cảm thấy không thoải mái, cô không phải để ý đến chuyện quá khứ của Đỗ Phù Lãng ra sao, nhưng cô không vui bởi vì thái độ của cô gái kia....

Trong đầu cô hiện lên dung mạo xinh đẹp và quần áo hàng hiệu thời thượng của đối phương, cô đột nhiên cảm thấy kinh ngạc khi phát hiện, hóa ra là Đỗ Phù Lãng thích loại phụ nữ như vậy, khó trách.... Khó trách từ khi quen biết anh, anh đã nữ tính hóa cách ăn mặc của cô thành ra như vậy.

Cô cúi đầu nhìn xuống bộ váy cô đang mặc và đôi giày cao gót cô đang mang, càng nghĩ càng cảm thấy khó chịu, chẳng lẽ anh ấy vẫn còn muốn quay lại với cô ta sao?

“Phó tổng quay lại rồi, có gì thắc mắc cô cứ hỏi anh ấy đi.” Trần Nhân Chi nhìn thấy dáng người sau lưng Tống Ninh Ninh đang tiến tới, anh ta rất không có nghĩa khí, lập tức ném trả củ khoai lang nóng bỏng cho xệp của mình.

Ánh mắt Đỗ Phù Lãng nhìn chằm chằm vào Tống Ninh Ninh, “Tại sao em lại ở ngoài này? Đã ăn cái gì xong chưa?”

“Ăn xong rồi.” Cô ngẩng đầu lên nhìn anh, “Một chút em cũng không phần anh.”

Khóe miệng anh nhếch lên, “Anh không quan tâm.”

“Cho dù anh có muốn quan tâm cũng làm được gì.” Vừa nói cô vừa xoay người, ngón tay chỉ vào phòng anh, “Anh có khách, cô ta bảo em ra ngoài.”

Anh rung mình, phát hiện trên khuôn mặt cô hơi hiện lên sự tức giận, “Em đang tức giận sao?”

“Đúng vậy.” Cô lập tức gạt đầu.

“Là do Thù Lệ chưa biết em, bây giờ vào đây với anh.” Đỗ Phù Lãng đi trước, trợ lý Trình Hiểu Phong đã mở cửa ra từ lúc nào rồi.

“Anh chắc chắn em có thể vào chứ?” Tống Ninh Ninh châm biếm nhìn anh hỏi: “Cô gái xinh đẹp đó không muốn nhìn thấy em ở trong đó.”

“Đừng đùa nữa mà.” Tay anh khẽ vòng qua ôm eo cô. “Đó là Thù Lệ.”

Đó là Thù Lệ? Nghe giọng điệu của anh có vẻ như bọn họ rất thân thiết, khiến sự ghen tuông trong lòng Tống Ninh Ninh càng dâng trào. Cô tức giận nhìn anh.

Nhìn thấy sự ghen tuông hiện rõ trên khuôn mặt cô, đáy mắt Đỗ Phù Lãng hiện lên nét hòa hoãn. “Chỉ là một người bạn cũ mà thôi.” Anh biết cô đang ghen.

“Người bạn cũ? Cô ta đuổi em ra khỏi văn phòng, em muốn bắt tay làm quen với cô ta, cô ta lại còn không...” cô còn chưa nói hết câu, đã thấy Thù Lệ mở cửa bước ra, vui vẻ bước về phía Đỗ Phù Lãng.

“Ồ!” Một Thù Lệ thân thiện như vậy so với cô gái lạnh lùng lúc trước, dường như là hai người hoàn toàn khác nhau, cô ta nhẹ đẩy Tống Ninh Ninh ra như không, ôm lấy Đỗ Phù Lãng. “Đã lâu không gặp.” Rồi cô ta ngẩng đầu nở nụ cười xinh đẹp nhìn anh.

Tống Ninh Ninh bị đẩy ra phải lùi lại một bước mới giữ được thăng bằng, lại nhìn thấy cảnh tượng như vậy, lửa giận trong lòng cô bùng bùng nổi lên. Nếu gọi cảm xúc bản thân cô lúc này là sự ghen tỵ, thì cô thừa nhận, sự ghen tỵ khiến cô tức giận sánh ngang với việc núi lửa sắp bùng phát rồi.

Cô hít một hơi thật sâu, hai tay ôm lấy ngực, dù vậy vẫn cố gắng kìm chế mà ung dung nhìn cảnh hai người trước mặt.

“Đúng vậy, đã lâu không gặp.” Căn cứ vào phép lịch sự, Đỗ Phù Lãng cũng đụng vào má Thù Lệ một cái, sau đó nhẹ nhàng đẩy cô ta ra. “Tại sao lần này quay về chỉ có một mình thôi?”

“Còn hỏi sao?” Thù Lệ nghiêng đầu nhìn anh cười nói, “Vì em nhớ anh quá.”

Đỗ Phù Lãng cong môi mỉm cười, “Để anh giới thiệu với em một người.” Anh vươn tay ra, kéo Tống Ninh Ninh lại gần.

“Cô ta?” Thù Lệ khẽ chau mày, “Không cần giới thiệu, vừa nãy em đã muốn nói chuyện với anh về cô ta...”

“Cô ấy là bạn gái mới của anh.” Đỗ Phù Lãng dường như không có ý muốn nghe Thù Lệ nói tiếp mà trực tiếp cắt ngang, nói thẳng: “Bọn anh sắp kết hôn rồi.”

Thù Lệ im bật, cô ta mím chặt môi, ánh mắt chuyển hướng sang nhìn Tống Ninh Ninh, “Vừa rồi cô không nói cho tôi biết chuyện này.”

Tống Ninh Ninh nhún vai, vẻ mặt coi như không để ý, “Đó là chuyện riêng của tôi, không cần phải khai báo với từng người một.”

Thù Lệ hít một hơi thật sâu, “Tôi hiểu rồi.”

“Mark đâu? Sao không cùng đi với em? Đỗ Phù Lãng kéo Tống Ninh Ninh ngồi xuống ghế sofa xong xuôi, rồi mới quay lại nhìn Thù Lệ hỏi, Mark là vị hôn phu của Thù Lệ.

“Bọn em giải trừ hôn ước rồi.”

Nghe thấy tin tức này, Đỗ Phù Lãng cũng cảm thấy hơi kinh ngạc.

“Anh ta quen với một người phụ nữ khác, đó chỉ là một người đàn bà bình thường, không có khả năng giống như em, có thể giúp anh ta có được quyền lợi và địa vị.” Thù Lệ vén lọn tóc lòa xòa lên, nói như không chút quan tâm nào, “Nhưng anh ta quá coi trọng tình yêu, nên đã quyết định đi với người phụ nữ đó.”

“Trong mắt em, người phụ nữ đó là bình thường, nhưng trong mắt của Mark thì tuyệt đối không bình thường. Bởi vậy nên cậu ta mới bỏ em mà theo người phụ nữ đó.” Tống Ninh Ninh chen miệng nói vào.

“Ninh Ninh!” Đỗ Phù Lãng nhẹ lắc đầu, ý bảo cô đừng nói nặng quá.

Sau khi Tống Ninh Ninh nói một tràng, thì ngoan ngoãn nghe lời anh không nói thêm gì nữa.

Đáy mắt Thù Lệ hiện lên sự kinh ngạc, sau đó thì đảo mắt qua vẻ không để ý, nhún vai, “Có lẽ lời cô nói không sai, một câu nói rất đúng trọng điểm.”

Tống Ninh Ninh nhìn Thù Lệ, bản thân cũng ý thức được mà hơi giật mình, cô còn nghĩ vì lời cô vừa nói mà khiến cô ta nổi giận cơ, không nghĩ tới cô ta lại nhẹ nhàng tiếp thu những lời cô nói như vậy – dường như cô ta được giáo dục rất tốt, ít nhất là so với cô thì tốt hơn thật... được rồi. Trong lòng Tống Ninh Ninh thừa nhận, so với cô thì cô ta được giáo dục tốt hơn nhiều.

“Vừa hay em đã đến, sản phẩm mới lần này em hãy xem xét xem, nếu không có vấn đề gì thì làm thủ tục tiến hành đưa vào thị trường Mỹ.” Đỗ Phù Lãng chuyển đề tài sang chuyện công việc.

“Tùy anh quyết định đi.” Bộ dáng Thù Lệ làm ra vẻ tùy tiện, “Em luôn tin tưởng anh mà.”

“Được. Để anh xem xét rồi sẽ bàn bạc lại với em.”

Thù Lệ không đáp lại anh, mà tiêu sái đi tới ngồi đối diện Tống Ninh Ninh.

Ánh mắt Tống Ninh Ninh nhìn chăm chú từng cử chỉ của đối phương, công bằng mà nói, khí chất của cô gái này thật không tồi, trái lại khi nghĩ về bản thân mình... Cô thật sự cảm thấy chột dạ.

“Vừa rồi thật không phải.” Thù Lệ lên tiếng, “Nếu như tôi biết cô là bạn gái của Đỗ, thì chắc chắn thái độ của tôi sẽ khác.”

Tống Ninh Ninh vỗ cằm, bình tĩnh nói: “Cô không cần phải cảm thấy xấu hổ, đứng ở lập trường của cô, nếu như tôi chỉ là một nhân viên bình thường, mà lại có những hành động như vậy, quả thật là khó có thể chấp nhận được, sự chỉ trích của cô cũng không phải không có đạo lý.”

Nghe được những lời cô nói, Đỗ Phù Lãng cảm thấy thú vị. Cô gái nhỏ của anh thật sự đã thay đổi rồi, đã hiểu được đạo lý thông thường của người ta rồi, thật sự khó mà tin được mà.

“Làm sao? Có ý kiến gì à?” Thấy vẻ mặt đầy hào hứng của bạn trai, Tống Ninh Ninh ầm ục hỏi.

“Không có gì.” Anh lập tức lắc đầu. “Có điều em trả lời rất hay”

“Đương nhiên rồi.” Về mặt cô ngẩng lên đầy kiêu ngạo, “Tôi là Tống Ninh Ninh mà, anh cho rằng thời gian em ở bên cạnh anh là vô ích sao?”

Đỗ Phù Lãng không nhận được mà bật cười. Mặc dù cái tính nóng nảy kia đã kiềm chế lại được khá tốt, nhưng cô vẫn là một Tống Ninh Ninh ngay thẳng mà anh thích.

“Anh cười cái gì?” đôi mắt đen láy của cô nheo lại. “Anh cười nhạo em?”

“Không có.” Anh nhún vai cười, vươn tay ra ôm cô. “Sắp đến giờ tan tầm rồi, em có muốn về nhà trước không? Tối nay bọn anh phải ăn cơm với Thù Lệ rồi.” Anh quay đầu lại nhìn về phía Thù Lệ, “Em có thời gian không?”

“Chỉ cần anh mở miệng,” Thù Lệ mỉm cười, “Em nhất định là có thời gian rồi.”

Tống Ninh Ninh xoay mặt Đỗ Phù Lãng về phía mình, muốn anh nhìn thẳng vào mình, “Anh không hỏi em là có thời gian không sao?”

“Em có thể nể mặt anh đi cùng không?” Anh rất thích thời mà hỏi theo ý của cô.

“Đương nhiên.” Tống Ninh Ninh nghiêm mặt, cười ngọt ngào, bước ra khỏi lòng anh. “Em còn phải gọi điện thoại cho Thanh Thanh, bảo nó mang cho em bộ đồ, mặc dù em không thích mặc những bộ đồ trong như quả chuối vang, nhưng mặc vào người em trông cũng không tệ lắm.”

“Đâu chỉ là không tệ, mà thậm chí nó còn rất đẹp nữa đó.” Về mặt anh rất thật thà nhận xét.

Nghe thấy những lời này của anh, cô liền xoay người, “Được rồi! Để em bảo con bé mang cho em mấy bộ đồ chuối tiêu vàng chói lại đây.”

“Nếu như Thanh Thanh có thời gian rảnh, có thể kêu cô ấy đi cùng với chúng ta.” Đỗ Phù Lãng đã coi người nhà của cô là người nhà của mình rồi.

“Nó không rảnh.” Tống Ninh Ninh phát tay, giải thích: “Gần đây nó mới nhận thiết kế một sân khấu diễn thời trang, rất bận rộn. Con bé rất có tài năng, hoàn toàn không giống với em.”

“Em với anh trai em là song sinh còn không giống nhau, huống hồ là Thanh Thanh.”

“Ờo là?” Cô hô lên một tiếng kinh dị, kiếng chân hôn lên mặt anh một nụ hôn. “Đừng đánh đồng em với anh ta, nếu không sẽ khiến em phát bệnh.”

Đỗ Phù Lãng nghe vậy bật cười.

“Đã muộn rồi, cô Thù Lệ. Tống Ninh Ninh nói với Thù Lệ này giờ ngồi một bên không nói một câu, ngón tay hướng lên trên lầu. “Tôi muốn về nhà trước một lát.”

“Hẹn gặp lại.” Thù Lệ cũng đáp lại một câu.

Đợi đến khi Tống Ninh Ninh rời đi, ánh mắt Thù Lệ mới chăm chú nhìn Đỗ Phù Lãng, chỉ thấy bộ dáng anh trông vô cùng thoải mái, “Anh đã thay đổi rất nhiều rồi.”

Anh nhún mày, biết ý cô muốn nói đến điều gì, nhưng anh chỉ mỉm cười mà không nói thêm gì.

Thù Lệ khẽ thở dài, anh mỉm cười để lộ ra sự dịu dàng rõ ràng đến như vậy đã thay cho câu trả lời rồi. Mà trong đôi mắt đen láy của anh, càng ánh lên hạnh phúc không hề che giấu.

“Chúc mừng anh.” Thù Lệ nhẹ nhàng chúc phúc, “Em rất muốn mau chóng được chứng kiến một hôn lễ mỹ lệ rồi đây.”

“Đương nhiên rồi.” Đỗ Phù Lãng cười thần bí.

10. Chương 10

Editor: Chuongnhobe.

“Thanh Thanh không rảnh tới đây thì thôi đi, anh tới đây làm gì?” Tống Ninh Ninh không khách sáo nhìn anh trai đang nhìn mình chăm chú.

“Đã lâu người ta không cùng ăn cơm với em rồi mà.” Về mặt Tống Tĩnh Ninh cợt nhả làm nũng, “Để cho người ta cùng với em và A Sáng đi ăn một bữa cơm ngon đi mà.”

Tống Ninh Ninh bĩu môi, trong lòng nổi lên cảm giác ghê tởm.

Đỗ Phù Lãng cúi đầu cầm cốc nước trên bàn, mượn tay che đi cảm giác buồn cười của mình.

Thù Lệ còn kinh ngạc hơn khi nhìn cảnh anh em sinh đôi kia, không chỉ có vẻ bề ngoài không giống nhau kia, mà ngay cả tính cách lại càng...

Người đàn ông phương Đông cao lớn như thế mà động tác sao lại giống phụ nữ đến thế cơ chứ?

“Ở chung lâu ngày, nên nhìn quen rồi.” Đỗ Phù Lãng nhẹ giọng nói với cô.

Thù Lệ thu hồi vẻ mặt kinh ngạc, thức thời không nói gì, chỉ chuyên chú ăn đĩa mì ngày trước mặt.

“Mẹ nó! Thật đúng là kẻ đáng xấu hổ!” Tống Ninh Ninh rút tay bị anh trai đang nắm trở về. “Không được đụng vào tôi.”

“Ninh Ninh!” Đỗ Phù Lãng trầm giọng gọi cô.

Tống Ninh Ninh hung tợn lườm anh trai mình một cái, sau đó quay sang nháy mắt với Đỗ Phù Lãng nở nụ cười vô tội, “Có chuyện gì?”

“Em hiểu anh muốn nói gì mà.” Đỗ Phù Lãng chỉ nhàn nhạt nói.

“Còn không phải là do cái tên đàn bà này sao!” Cô lẩm bẩm trong miệng, “Mỗi lần gặp, anh ta đều khiến cho em không thể không chế nổi.”

“Anh ấy là anh trai của em.”

“Không cần phải nhắc nhở em điều này!” Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng cô lại đưa đĩa bánh mì Pháp trên bàn ăn chuyển đến trước mặt anh trai, “Của tôi nhường cho anh, không phải là anh thích nhất món bánh này sao?”

“Cảm ơn Ninh Ninh.” Bộ dạng Tống Tĩnh Ninh tràn đầy cảm kích dành cho Ninh Ninh, “Người ta biết mà, mặc dù miệng lưỡi em rất độc địa, nhưng em luôn là người đối xử với anh tốt nhất mà.”

“Trời ạ!” Cô trợn trừng mắt, “Anh tha cho tôi đi!”

Tống Tĩnh Ninh nhếch miệng, vươn tay lấy đĩa bánh mì Pháp thỏa mãn nở nụ cười.

“Đúng rồi, ẻo lả,” nhân cơ hội này, Tống Ninh Ninh liền nói tiếp với anh trai: “Anh không tính đến chuyện trả tiền cho A Sáng sao?”

Tống Tĩnh Ninh sững sốt, thiếu chút nữa đã bị nghẹn bởi miếng bánh mì Pháp đang ăn trong miệng, “Cái gì?”

“Anh không cho rằng người ta cho anh mượn tiền, có thể không cần phải trả lại đấy chứ?” Cô không khách sáo nhắc nhở, “Tôi cũng không muốn cả đời này không thể ngẩng cao đầu trước mặt A Sáng được.”

Ánh mắt Tống Tĩnh Ninh nhìn về phía Đỗ Phù Lãng, hi vọng cậu ta có thể nói đỡ cho anh cái gì đó, nhưng nhìn vẻ mặt cậu ta không thêm thêm xỉa đến anh thế kia, anh biết rằng bản thân anh không thể trông cậy vào cậu ta được rồi. Như thế cps nghĩa là cậu ta đã tuyên bố thắng sẽ không giúp anh rồi còn gì.

“Đương nhiên là anh sẽ trả rồi.” Ở dưới gầm bàn, chân anh không ngừng đá sang phía chân của Đỗ Phù Lãng, anh không cam lòng khi thấy cậu ta ngồi một bên như không có việc gì như vậy được.

Đỗ Phù Lãng liếc mắt nhìn sang anh, vẫn ‘im lặng là vàng’ như cũ, trong lòng anh tự biết rằng bản thân mình sau này sẽ an ổn sống qua ngày, nên anh tuyệt đối không cần làm thêm bất cứ việc xấu nào nữa, dù sao, ngay từ lúc mới bắt đầu cũng là do anh ta là chủ mưu, bản thân anh cùng lắm cũng chỉ là phối hợp cùng với anh ta mà thôi.

Nếu như sự việc có bị vạch trần, thì kết quả Tống Tĩnh Ninh sẽ bị cô xử tệ hơn anh gấp trăm lần, anh càng ít bao che thì càng tốt cho bản thân mình hơn.

“Anh sẽ trả như thế nào?” Tống Tĩnh Ninh truy vấn.

“Hiện tại anh đã bắt đầu trả dần rồi. Đúng không, A Sáng?”

Tống Tĩnh Ninh nhìn về phía Đỗ Phù Lăng, “Là sao?”

“Anh ấy nói khi nào có thì lập tức trả.” Đỗ Phù Lăng bình tĩnh nhìn hai hốc mắt Tống

Tĩnh Ninh như đang phát hỏa, “Dù sao anh ấy nói cái gì thì anh sẽ làm cái đó. Anh ấy là anh trai của em, nếu anh không nghe lời anh ấy thì không tốt.” Giọng nói anh ẩn chứa đầy hàm ý.

Tống Tĩnh Ninh trừng mắt nhìn anh, cậu ta—

Nhíu mày, Tống Tĩnh Ninh quay đầu nhìn sang anh trai, “Éo lả, anh là như thế có phải không?”

Anh nhin không được mà thở dài thườn thượt. “Ninh Ninh à, hiện tại chúng ta không nên nói đến những chuyện không vui như thế này, hơn nữa còn có cô Thù Lệ ở đây, không phải sao?”

Mặc dù Tống Tĩnh Ninh nghe theo lời anh không tiếp tục nói nữa, nhưng vẫn không nhin được mà trừng mắt hung tợn với anh trai mình.

Ánh mắt lườm của cô khiến anh rụt cổ xuống, anh lại quay sang trừng mắt với Đỗ Phù Lăng, chỉ thấy cậu ta vẫn chuyên chú chậm rãi ăn cơm, vẫn thờ ơ lạnh nhạt như cũ.

“Chúng ta cần nói chuyện.” Cuối cùng anh vẫn không nhin được mà quay sang nói với Đỗ Phù Lăng.

Đỗ Phù Lăng phải cố gắng lắm mới nén được cơn buồn cười, gật đầu với anh.

“Nói chuyện gì?” Tống Tĩnh Ninh giữ chặt lấy tay anh gần giọng hỏi.

“Chuyện nhỏ thôi mà!” Tống Tĩnh Ninh nhìn em gái, tươi cười nói.

“Nếu đã là chuyện nhỏ, tại sao...”

“Không sao đâu.” Đỗ Phù Lăng vỗ tay cô trấn an cô rồi nói: “Để anh với anh trai ra ngoài một lát.”

“Anh không được bắt nạt A Sáng!” Tống Tĩnh Ninh nhìn anh trai mở miệng cảnh cáo, “Đừng quên, anh ấy bị bệnh tim, nếu anh ấy mà xảy ra chuyện gì, tôi sẽ đánh anh như tử!”

Nữ đại bất trung lưu! Tống Tĩnh Ninh thật sự cảm thấy em gái mình đang rất nghiêm túc. Yêu người khác, ngay cả trái tim hay suy nghĩ đều lo lắng cho người ta, cũng không suy nghĩ lại bản thân mình mới là người mắc bệnh nan y.

Anh im lặng không nói gì, chỉ lôi Đỗ Phù Lăng đi ra ngoài.

“Anh trai cô.....” ngay sau khi hai người đàn ông rời đi, trong lòng Thù Lệ âm thầm phân tích và nhận xét, “Rất thú vị.”

“Xấu hổ.” Tống Tĩnh Ninh mỉm cười cho qua chuyện, “Thật khiến cho cô phải chê cười rồi.”

“Chê cười ư?”

“Nếu không thì cũng là chế giễu.” Tống Tĩnh Ninh chậm chậm ăn đĩa salad ở trên bàn, rồi nhún vai, “Anh trai tôi không khác gì một người phụ nữ, lá gan anh ấy rất nhỏ. Nhưng anh ấy lại là một anh trai rất tốt, rất thương yêu tôi và hai đứa em gái của tôi nữa.”

Trong giọng nói của cô mang đầy cảm xúc như vậy, không khó có thể nhận ra tình thân giữa bọn họ vô cùng sâu đậm. Dừng lại một lát, Tống Tĩnh Ninh nổi lên dưng khí hỏi: “Cô Thù Lệ, mặc dù là chuyện riêng của cô, nhưng tôi vẫn rất tò mò..... có thể hỏi cô một chút được không?” Cô nhìn sắc mặt Thù Lệ không có gì biến đổi, mới tiếp tục bổ sung, “Đương nhiên, nếu cô cho rằng đây là việc riêng của cô, cô không muốn trả lời cũng không sao, tôi có thể hiểu được.”

Thù Lệ cầm khăn ăn lau miệng, đồng thời ánh mắt vẫn ung dung nhìn cô, “Cô hỏi đi.”

“Cô với vị hôn phu của cô hủy bỏ hôn ước, lại lập tức tới Đài Loan tìm A Sáng, mục đích của cô là gì vậy? Thật sự, chỉ là đơn thuần tới đây bàn chuyện hợp tác làm ăn thôi sao?”

Câu hỏi thẳng thắn như vậy, mang đầy đủ phong cách đặc trưng của Tống Ninh Ninh, Thù Lệ nghe xong chỉ nhẹ mỉm cười, “Mặc kệ mục đích của tôi là như thế nào, điều quan trọng là sau khi tôi nhìn thấy hai người như vậy, tất cả đã không còn gì quan trọng nữa rồi.”

Tống Ninh Ninh khó hiểu nghiêng đầu nhìn cô.

Thù Lệ chậm rãi mở miệng nói: “Từ trước tới giờ tôi luôn là con cưng của trời vậy, muốn gió được gió, muốn mưa có mưa. Đoạn tình cảm khi trước giữa tôi là Đỗ chỉ là do quan hệ giữa hai gia đình mà thôi, nên có khác nhiều đề tài chung để có thể nói chuyện với nhau, tôi thích anh ấy, anh ấy cũng thích tôi nên mới quen nhau, nhưng cái thứ tình cảm này không phải là tình yêu. Từ sau khi quen biết Mark, tôi đã nói chia tay với Đỗ rồi, mà anh ấy cũng đã chúc tôi hạnh phúc luôn.”

Chẳng qua, trên đời này mọi chuyện thường không như người ta mong muốn, tôi yêu Mark, nhưng Mark không hề yêu tôi, anh ấy lại yêu một người con gái khác. Tôi đã bỏ qua tất cả sự tôn nghiêm của bản thân đi năn nỉ anh ấy nhưng cuối cùng vẫn không được, cho nên đành phải buông tay thôi.”

Cô gái này có lòng tự trọng rất cao. Tống Ninh Ninh ngạc nhiên nhìn cô, cô rất ngạc nhiên là cô gái này lại thẳng thắn như vậy.

“Tôi thừa nhận rằng, trước khi tới Đài Loan, quả thật tôi có ôm hi vọng Đỗ Phù Lăng sẽ quay lại và an ủi tôi.” Cô nhẹ lắc vai, “Dù sao, ngay từ lúc bắt đầu, bọn tôi cũng là bạn bè tốt, nhưng hiện tại anh ấy đã có cô rồi, tôi biết anh ấy rất hạnh phúc.... Đối với việc đi cướp đoạt người yêu của người khác tôi không có hứng thú, Đỗ là người đàn ông tốt, nhưng cũng không phải là người đàn ông tốt duy nhất trên đời này. Biển lớn còn rất nhiều cá, tôi hà tất gì phải chém giết một con, cho nên cô có thể yên tâm rồi chứ?”

Nghe thấy cô ấy nói như vậy, Tống Ninh Ninh không có cách nào có thể ghét bỏ người con gái mới từ Mỹ trở về này được, cô phát hiện, thật ra Thù Lệ cũng không phải không thể làm cho người ta yêu thích mình được.

“Tôi nghĩ, cô cũng không cần phải bỏ đi tất cả tôn nghiêm của bản thân mà hi vọng anh ta quay đầu lại được.” Cô chống cằm, nhẹ giọng nói: “Chỉ là cô không có yêu anh ta như cô nghĩ mà thôi.”

Thù Lệ nghe xong thì đắm chiêu suy nghĩ.

Tống Ninh Ninh lại tiếp tục cười nói với cô. “Tin tôi đi, người đàn ông đó không đáng đâu, cô xứng đáng có được một người đàn ông tốt hơn anh ta.”

Thù Lệ mỉm cười đáp lại, Tống Ninh Ninh này đúng là rất khiến cho người ta một cảm giác ảm áp mà. “Cảm ơn cô.”

Tống Ninh Ninh nhẹ đặt tay lên trên tay Thù Lệ mà nói: “Nhớ kỹ, hiện tại cô không phải chỉ có một mình....mà còn có A Sáng – một người bạn tốt nữa, hơn nữa còn có tôi cũng là bạn của cô. Nhưng là nếu như cô có ý muốn tiếp nhận tôi là bạn bè mới được.”

“Cô thật đáng yêu.” Thù Lệ chân thành bày tỏ, “Đỗ có thể quen biết được cô thật đúng là sự may mắn của anh ấy.”

“Tôi cũng hi vọng anh ấy cũng nghĩ được như cô.” Tống Ninh Ninh xấu hổ cúi đầu, “Lần đầu tiên tôi gặp anh ấy, thiếu chút nữa là đã khiến cho anh ấy lên cơn phát bệnh mà không xong.”

“Anh ấy phát bệnh?” Về mặt Thù Lệ khó hiểu thắc mắc, “Bệnh gì vậy?”

“Cô đã quen biết anh ấy nhiều năm như vậy rồi, chẳng lẽ không biết anh ấy mắc bệnh gì sao?” Tống Ninh Ninh cảm thấy kinh ngạc.

Thù Lệ lắc đầu, “Tôi không biết. Lần đầu tiên tôi nghe thấy là khi cô và anh trai cô nói.... A Sáng mắc bệnh tim phải không?” Khi đó cô còn tưởng rằng mình nghe nhầm rồi.

Tống Ninh Ninh gật đầu, “Đúng vậy. Tôi không nghĩ là cô lại không biết điều đó.”

“Chắc chắn không phải.” Về mặt Thù Lệ kinh ngạc kèm theo lời phản bác, “Đó không có khả năng là sự thật.”

“Nhưng đó là sự thật.”

“Nhất định là có chuyện gì đó hiểu lầm rồi.” Thù Lệ nói: “Tôi đã biết anh ấy từ hồi tôi học trung học, ngay lúc đó anh ấy đã là một nhân vật văn võ song toàn, nói theo phong cách này nay là một nhân vật phong vân trong trường. Anh ấy thích chụp ảnh, vẽ tranh, cũng thích đánh nhau, thái cực quyền gì đó, thậm chí có lần còn đánh nhau với côn đồ. Nếu như tim của anh ấy có vấn đề, thì làm sao có thể vận động kịch liệt được như vậy?”

Những điều cô nói khiến cho Tống Ninh Ninh á khẩu không trả lời được, “Anh ấy.... không bị bệnh tim ư?”

“Không có.” Giọng Thù Lệ một mực khẳng định.

Hít một hơi thật sâu, về mặt Tống Ninh Ninh lúc này giống như vừa bị người ta tát ột cái vậy.

“Tôi nói sai cái gì rồi sao?” Thấy nét mặt không được tốt của cô, Thù Lệ chần chờ hỏi.

“Không có.” Tống Ninh Ninh nói như vậy xong, nhưng lại đột ngột đứng lên.

Thù Lệ kinh ngạc nhìn động tác của cô.

“Xin lỗi cô, tôi phải ra ngoài một lát!” Sau khi nói xong câu đó với Thù Lệ, Tống Ninh Ninh lập tức bước nhanh ra khỏi phòng ăn.

Có một số việc — hiện tại cô muốn lập tức phải biết rõ sự tình là như thế nào.

“Cậu tìm cơ hội nói sự thật cho Ninh Ninh biết đi.” Ở một góc bên ngoài phòng ăn, Tống Tĩnh Ninh nói với Đỗ Phù Lãng.

Đỗ Phù Lãng chỉ lẳng lặng nhìn anh, không nói một câu.

“Cậu như vậy là có ý gì?” Tống Tĩnh Ninh bắt lực vỗ trán. “Cậu muốn tôi phải ra mặt giải quyết tất cả mọi chuyện sao?”

“Lừa là do anh đốt.” Đỗ Phù Lãng bày tỏ sự tình, “Thì cũng nên là do anh dập đi.”

“Làm ơn đi! Lúc trước có phải là tôi đã giúp cậu rồi đúng không?” Một Tống Tĩnh Ninh

trước giờ luôn gan dạ nay lại bị người ta qua cầu rút ván, cảm giác này thật sự là.... “Nếu không có tôi, chắc chắn Ninh Ninh cũng không để ý đến cậu. Cậu xem đi, hiện tại cậu như ánh sáng đời nó như vậy, chỉ cần cậu nói một câu, con bé sẽ lập tức không tính toán nữa mà.”

Đây là sự thật, nhưng Đỗ Phù Lãng vẫn khoanh tay trước ngực như cũ, từ chối cho ý kiến.

“Tóm lại tôi mặc kệ.” Hai tay Tống Tĩnh Ninh ôm lấy bả vai mình, làm bộ đáng thương nói: “Hiện tại chúng ta đang cùng ngồi trên một chiếc thuyền rồi, nếu tôi xảy ra chuyện gì, chắc chắn cậu cũng sẽ không yên ổn đâu. Dù sao chuyện cậu mắc bệnh tim là giả, chuyện tôi thiếu hụt tài chính cũng là giả, cả hai chúng ta đều đã lừa con bé.”

“Anh yên tâm, nên làm chuyện gì nhất định tôi sẽ làm, anh vợ tương lai à.” Đỗ Phù lãng buồn cười nhìn anh, “Nếu anh có bị Ninh Ninh đuổi giết, sau này nhất định tôi sẽ nhật xác thay anh.”

“Cậu cậu! Bây giờ còn có thể trêu chọc tôi nữa à?” Tống Tĩnh Ninh tức giận đâm vào bả vai anh. “Hiện tại Ninh Ninh rất nghe lời cậu, cho nên cũng chỉ có thể trông cậy vào cậu để giúp cho con bé bớt giận mà thôi.”

“Yên tâm đi, tôi sẽ lo việc này.”

“Anh có thể lo như thế nào?” Một lực mạnh hàm chứa sự tức giận đập lên vai Đỗ Phù Lãng, phía sau bọn họ thình lình xuất hiện một người. “Tốt lắm! Anh nói cho tôi nghe, anh có thể lo chuyện này như thế nào?”

Nghe thấy giọng nói thình lình xuất hiện này, thân thể hai người đàn ông trở nên cứng đờ, lập tức xoay người lại đối diện với người vừa đi tới.

Ninh Ninh? Lần này thăm rồi....

“Ninh....” Trên trán Tống Tĩnh Ninh nổi đầy mồ hôi hột, “Em.... Tới đây từ lúc nào vậy?”

“Vừa mới.” Ánh mắt lên án của cô đảo qua hai người đàn ông trước mặt, “Mà còn nghe được một chuyện đường như là bí mật động trời nào đó nữa chứ.”

“Ha ha.” Tống Tĩnh Ninh giả lả cười một tiếng. “Thật ra cái này cũng không phải là một bí mật gì.”

“Ngậm miệng!” Cô rống lên một tiếng lớn.

Tống Tĩnh Ninh lập tức co rụt cổ lại.

“Ninh Ninh, em hãy bình tĩnh một chút.” Đỗ Phù Lãng nhẹ nhàng nói.

“Anh cũng im miệng cho tôi!” cô thở phì phò trừng mắt với anh, hít một hơi thật sâu, để cố gắng áp chế lửa giận đang bùng lên trong lòng rồi lại quay sang nhìn anh trai mình, “Hiện tại, tôi chỉ hỏi anh một câu, anh thật sự là đầu tư thất bại, cần một khoản tiền lớn sao?”

Tống Tĩnh Ninh như không nghe thấy cô hỏi, chỉ cười ngây ngô nhìn cô.

“Tên ẻo lả chết tiệt!” Lửa giận trong cô lại bùng lên, “Mau trả lời tôi!”

Tống Tĩnh Ninh tỉnh bơ trả lời, “Không có, đầu óc anh tốt như vậy, làm sao có thể đầu tư thất bại được cơ chứ?!”

Tống Tĩnh Ninh chậm rãi nắm quả đấm dưới tay, sau đó xoay sang phía Đỗ Phù Lãng, “Còn anh? Anh mắc bệnh tim có phải không?”

Đỗ Phù Lãng nhìn cô, muốn giữ chặt lấy tay cô.

Cô nhanh tay lẹ mắt phát hiện ra ý đồ của anh, “Con mẹ nó! Đến lúc này rồi mà anh còn muốn đụng vào tôi nữa à!”

“Ninh Ninh.” Đỗ Phù Lãng lắc đầu, “Đừng nói tục như vậy.”

“Fuck!” Cô cố ý quát to hơn, “Anh còn dám quở tôi nữa à? Anh là ai? Còn dám lừa tôi xoay vòng vòng quanh anh, còn bản thân mình thì làm như không có chuyện gì xảy ra nữa à?”

“Bình tĩnh một chút!” Nhìn cô nổi giận đùng đùng, Đỗ Phù Lãng nói: “Chúng ta về nhà thôi, về nhà rồi nói sau.”

“Không cần pahir tiếp tục nói thêm gì nữa! Anh chỉ cần trả lời tôi, anh có mắc bệnh tim thật hay không?”

“Việc này....” Anh thở dài, “Sau này thì anh không chắc chắn, nhưng hiện tại, tim anh rất tốt, không có vấn đề gì cả.”

Những lời này khiến cho tất cả sự giận dữ này giờ được kiềm chế của cô hoàn toàn bùng phát, “Lần đầu chúng ta gặp nhau đó, khi tôi vừa đụng vào anh một cái, anh ôm ngực làm gì?”

“Anh không có ôm ngực.” Anh chần chờ nhìn cô một lát, “Tại trước khi gặp em vài ngày, anh có tập Thái quyền, không cẩn thận bị đánh vào ngực, mà lúc đó em đập khuỷu tay em trúng vết thương của anh.”

“Đỗ Phù Lãng!” Tống Tĩnh Ninh tức giận đến mức đầu như bốc khói, “Tại sao lúc đó anh không nói cho rõ ràng?”

“Anh....” Đỗ Phù Lãng cũng không biết giải thích cho cô như thế nào về tâm trạng lúc đó của bản thân anh. Có lẽ từ giây phút đầu gặp cô, anh đã cảm thấy cô rất thú vị, nhưng lúc sau lại được sự chân thành quan tâm của cô dành ình khiến cho anh rung động, dần dần cũng không biết phải làm như thế nào để giải thích rõ ràng cho cô được.

“Đùa cợt tôi vui vẻ lắm sao?” Đột nhiên cô chỉ thẳng tay vào mặt anh. “Chơi đùa tôi xong rồi đó! Còn anh nữa - -” Ngón tay cô lại chỉ về phía Tống Tĩnh Ninh, “Hai người các anh giỏi lắm! Dám đùa giỡn tôi à? Hai người đi xuống địa ngục hết đi!” Cô tức điên lên rồi!

“Ninh Ninh, mọi người đều đang nhìn em kia.” Đỗ Phù Lãng giữ chặt lấy cô đang thở phì phò tức giận, ý đồ trấn an. “Anh sẽ giải thích rõ ràng với em, còn bây giờ chúng ta về nhà thôi, về nhà rồi nói.”

“Con mẹ nó! Bọn họ muốn nhìn thì kệ cho bọn họ nhìn!” Cô không nhị được nữa rồi, không kìm được mà đâm vào bụng anh, “Tôi thật sự muốn đánh chết anh.”

“Chỉ cần em không tức giận nữa, em muốn thế nào thì anh cũng sẽ đồng ý với em.” Đỗ Phù Lãng không để ý cô đâm liên tục vào bụng mình nói.

“Bây giờ anh chơi đùa tôi xong rồi phải không? Anh đúng là cái tên lừa gạt xấu xa!” Cô đẩy anh ra, nhìn anh rống to, sau đó cúi xuống cởi bỏ đôi giày cao gót ra.

Nhớ lại bản thân mình đã vì anh ta mà thay đổi nhiều như vậy, kết quả cũng chỉ là ngu ngốc bị anh ta đùa giỡn, sự tức giận của cô khiến ý chí lu mờ, không quan tâm gì nữa mà vút thẳng đôi giày về phía anh, rồi xoay người chạy đi.

“Ninh Ninh?” Tổng Tỉnh Ninh nhìn thấy cô chạy đi, sợ tới mức mặt mũi trở nên trắng bệch.

“Đừng chạy! Đừng quên em mắc bệnh khó thở đó!” Đỗ Phù Lãng nói xong, vội vàng chạy theo cô, anh phải đuổi kịp cô.

Tổng Tỉnh Ninh cũng nguyên rửa một câu, rồi cũng lập tức đuổi theo.

Nhưng vừa mới chạy không được bao lâu, Tổng Tỉnh Ninh đột nhiên đã phải ôm lấy ngực, dừng bước, thở phì phò dồn dập.

“Ninh Ninh!” Sắc mặt Đỗ Phù Lãng đại biến, chạy tới đỡ lấy bà vai cô, “Thuốc của em đâu?”

“Lần này xong rồi...” Cô thời phì phò dồn dập, “Tôi không mang.”

Đại não anh giống như nổ ‘oanh’ một tiếng, tim cũng đập mạnh đến không thể kiểm soát được, “Anh lập tức đưa em tới bệnh viện!” Anh lo lắng nói.

“Không cần.” Cô giơ tay lên đẩy anh ra, không cho phép anh động vào mình, “Không được động vào tôi.”

Anh vừa sợ vừa hoảng nhìn cô thở dồn dập, “Ninh Ninh, anh cầu xin em, hiện tại không phải là lúc em nên nổi giận....”

“Anh còn..... mắng tôi....”

“Không!” Anh vội vàng nói: “Không phải mắng, anh làm sao có thể mắng em được chứ?” Anh cẩn thận đưa tay về phía cô, “Về sau cũng không chửi, cho dù em có làm gì anh cũng không mắng em, chỉ cần em để anh đưa em đi bệnh viện được không?”

Cô nghi ngờ nhìn về phía anh, không ngừng thở phì phò, “Anh..... nói thật không?”

Anh gật đầu, cuối cùng cô cũng không còn vùng vẫy mà để anh ôm cô trong ngực.

“Đó....” Nghe thấy tiếng tim anh đập thành thịch, Tổng Tỉnh Ninh từ từ nhắm nghiền mắt.

“Ninh Ninh!” Thấy cô sắp nhắm mắt lại, cảm giác sợ hãi nhất thời chiếm lấy tâm can Đỗ Phù Lãng, khiến anh hoảng sợ mà kêu to.

Cô chớp mắt một cách yếu ớt mấy cái, rồi lại mở mắt ra nhìn anh, “Về sau tôi..... Có thể..... có nhiều câu nói tục ở cửa miệng thì sao?”

“Tuỳ tiện.” Anh luống cuống chân tay mà trả lời như phản xạ có điều kiện, “Chỉ cần em vui vẻ, cái gì anh cũng nghe theo em hết, tất cả đều như ý em muốn.”

“Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất....” Cô chậm rãi nói tiếp.

“Tứ mã nan truy.”

“Nhớ kỹ lấy hiệp ước....” Cô kiên trì tới cùng.

Cái này mới là mấu chốt, thế mà trong lúc nguy nan như vậy mà cô còn có thể nghĩ ra chuyện này sao?

Đỗ Phù Lãng bế cô lên, quay đầu trừng mắt nhìn Tổng Tỉnh Ninh này giờ đứng yên lặng ở phía sau, “Anh còn đứng ngây ra đó làm gì. Mau đi lái xe tới đây!”

Hai tay Tống Tĩnh Ninh ôm ngực, đồng thời nhìn Đỗ Phù Lãng mà lắc đầu, không có bất cứ động tác gì khác.....

Nha đầu Ninh Ninh nhà anh thế nào lại túm được nhược điểm của Đỗ Phù Lãng rồi, xem ra, cả đời này Đỗ Phù Lãng bị nó ăn hết rồi. Nguyễn xin ông trời phù hộ cho cậu ta.....

“Anh tại sao.....” nhìn thấy ánh mắt thương hại của Tống Tĩnh Ninh dành ỉnh, tốc độ suy nghĩ của Đỗ Phù Lãng bị chậm nửa nhịp rồi mới phát hiện ra có điểm nào đó không đúng cho lắm, anh chậm rãi cúi xuống, chỉ thấy đôi mắt trong veo của Tống Tĩnh Ninh đang mở to nhìn anh, “Em.....”

“Nhớ kĩ hiệp ước của hai chúng ta!” Tay cô ấn chặt ngực anh, “Nếu không tôi sẽ không để cho anh yên đâu.” Nghe thấy câu nói của cô, anh thở dài nhẹ nhõm, “Thiếu chút nữa em đã dọa chết anh rồi.”

“Vậy sao!” Cô cũng cãi lại, “Vì anh cũng thiếu chút nữa hại tôi tức chết.”

Cánh tay Đỗ Phù Lãng ôm chặt cô, dù sao anh vẫn lo lắng cho sức khỏe của cô nhất. Chỉ cần người cô không có việc gì, cô muốn thế nào thì anh sẽ chiều theo ý cô hết.

“Nhớ rõ hiệp ước.”

“Đã rõ.” Giọng điệu anh đồng ý với cô tràn đầy sự cưng chiều yêu thương.

“Còn có.....”

Anh nghe thấy thì cúi đầu xuống, vẻ mặt đầy bất đắc dĩ.

“Không cho phép nhìn tôi với vẻ mặt này.” Cô chu miệng lên, liếc anh một cái, sau đó nhẹ nói bên tai anh, “Nếu em muốn giáo huấn ẻo lả, anh cho dù nhìn thấy thì cũng cấm có được ý kiến gì, nếu không, nhất định tôi sẽ xử lý anh, biết chưa?”

Đỗ Phù Lãng đưa mắt nhìn Tống Tĩnh Ninh đang đứng ở cách đó không xa, nhìn ông anh vợ tương lai.... Anh thở dài, hiện tại cho dù anh rất muốn giúp đỡ cũng đành chịu, lực bất tòng tâm.

“Đã rõ,” Anh gật đầu đồng ý.

Cô dương dương tự đắc nhìn anh, bỗng nhiên nói: “Em rất chán ghét chính bản thân mình mỗi lần phát bệnh khó thở, nhưng em lại phát hiện ra..... thỉnh thoảng phát bệnh một chút cũng không có gì không tốt.”

“Ninh Ninh.....” Nghe thấy sự phát hiện kỳ lạ của cô, Đỗ Phù Lãng cũng phải nghiêm mặt: “Anh không thích em nói như vậy.”

“Nói đùa thôi mà.” Cô cong miệng, tìm ỉnh một cái ổ thật thoải mái trong ngực anh, làm nũng nói: “Chúng ta về nhà đi, chân em đau quá.”

“Tại sao?”

“Vẫn còn hỏi sao? Vừa rồi em chân trần chạy bộ, giống như bị cục đá nhỏ đâm vào chân rất đau, đau chết em rồi!”

“Để anh đưa em về bôi thuốc cho em.” Đỗ Phù Lãng căng thẳng nhanh chóng ôm cô đi về phía bãi đỗ xe.

Tống Tĩnh Ninh đứng ở một bên bị hai người kia coi như người vô hình, nhưng anh lại rất thức thời im lặng không lên tiếng, dù sao, mấu chốt là anh không muốn bị đưa lên đài xử bắn.

Xem ra anh sẽ phải đau đầu một phen để giải thích cái cớ lừa dối anh với cô em này rồi.

Sau khi Ninh Ninh được gả đi, thì trách nhiệm nặng nề này lại đặt trên vai Đỗ Phù Lãng rồi, xem ra tương lai anh có thể rất dễ chịu rồi. Ít nhất, hiện tại trong đầu Tống Tĩnh Ninh ngập tràn sự lạc quan về một tương lai tươi sáng....

Kết cục.

Đỗ Phù Lãng nắm tay Tống Tĩnh Ninh chậm rãi bước trên bờ cát trắng bên bờ biển. Gió mát thổi bay làn váy phất phơ trên người cô, khiến cô cảm thấy vô cùng thoải mái.

“Nơi này thật tốt....”

Đỗ Phù Lãng nhìn cô mỉm cười, chỉ lẳng lặng nhìn cô như vậy mà lòng đầy tràn hạnh phúc.

Đột nhiên, anh dừng bước.

Cô hoài nghi, ngẩng đầu nhìn anh.

“Báo cho em một tin vui.” Anh thần thần bí bí nói với cô.

Khiến cho đáy mắt cô ngập tràn sự mong chờ và tò mò.

“Nhìn sang bên kia xem!” Sau đó anh chỉ tay về phía cách đó không xa.

Tổng Ninh Ninh nhìn theo phía anh chỉ, cảnh tượng trước mắt rất quen thuộc – Bích Hải Lam Thiên, bạch sắc giáo đường.... (Giữa nền trời biển trong xanh, hiện lên một ngôi giáo đường màu trắng....)

“Chính là bức tranh kia!”

“Đúng là vẽ cảnh nơi này.” Đỗ Phù Lãng đi sát phía sau cô, đồng thời cùng cô ngắm nhìn cảnh đẹp nơi xa.

Tổng Ninh Ninh nhìn cảnh sắc trước mắt thật lâu, trong lòng tràn đầy cảm động, “Anh đã tìm bao lâu mới thấy nơi này, từ trước đến giờ em vẫn nghĩ đó chỉ là cảnh sắc trong tưởng tượng mà thôi...”

“Anh cũng không tốn nhiều thời gian cho lắm.” Anh ôm cô trong lòng nhẹ nhàng đưa thân mình, hưởng thụ cảm giác ôm cô ở trong lòng ngập tràn hạnh phúc, “Bởi vì năm đó, anh cũng đứng ở nơi này để vẽ bức tranh đó, cho nên anh là người hiểu được cảnh tượng nơi này nhất.”

Cô kinh ngạc ngửa đầu nhìn về phía anh, “Anh..... anh vẽ?”

Anh mỉm cười gật đầu.

Cô nhìn ánh mặt trời chiếu lên mái tóc bóng mượt của anh, vẻ mặt đầy sùng bái, “Dường như bây giờ em rất tin tưởng rằng không có việc gì là anh không làm được nữa rồi.”

“Trăm ngàn lần không cần, thực ra không có việc gì là anh không làm được đâu. Bởi vì chỉ cần gặp được em, anh đã không có khả năng làm rất nhiều việc rồi.”

Nghe thấy anh nói vậy, cô không nhịn được mà bật cười.

Vốn dĩ anh đã phải ép toàn bộ công việc để chuẩn bị cho việc đưa cô đi du lịch Hy Lạp này, bởi vì anh muốn đưa cô ra khỏi giấc mộng, đi vào với hiện thực.

Nhân sinh thật là kỳ diệu, Tổng Ninh Ninh chưa từng nghĩ tới trong cuộc đời mình thế mà còn có thể gặp được một người đàn ông tốt lại đa tài như vậy.

Cô để cho hai tay anh ôm lấy eo cô, còn bản thân mình thì dựa lưng vào ngực anh.

“Em muốn hôn lễ của mình sẽ được tổ chức ở nơi này.” Cô dịu dàng nhìn ngôi giáo đường nhỏ kia, “Có thể không?”

“Cô Tổng Ninh Ninh à, có phải hiện tại là em đang cầu hôn tôi không?” Đỗ Phù Lãng nhướn mày.

Cô tức giận nhẹ huých khuỷu tay vào anh.

Anh cười lớn, “Người nhà của hai chúng ta đều đang ở trên máy bay rồi, chậm nhất là đến chạng vạng ngày mai là toàn bộ bọn họ đều đã tề tựu ở Hy Lạp đông đủ rồi.”

Cô kinh ngạc xoay người lại nhìn anh, “Anh nói như vậy là có ý gì?”

“Từ lúc mới bắt đầu quen với em, anh đã nghĩ là chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ ở nơi này rồi.” Anh vươn tay ôm lấy cô, yêu thương vỗ về gương mặt cô.

Cô cảm động đến mức nhảy bật lên ôm lấy cổ anh, “Anh thật sự muốn kết hôn với em sao?”

Anh gật đầu.

“Không hối hận chứ?” Cô cẩn thận hỏi lại anh.

“Anh không nghĩ ra lý do gì để có thể hối hận cả.”

“Bởi vì cả đời này em cũng không thể đáp ứng được yêu cầu về hình tượng một người bạn gái anh nghĩ tới?!”

“Hình tượng bạn gái của anh ư?” Anh nhắc bổng cô lên, để cho tầm mắt cô ngang với tầm mắt của anh nhìn thẳng, “Anh đang nhìn em đây, em nói thế nào mà không đáp ứng được?”

Ah nhìn cô thâm tình nói, khiến cho niềm hạnh phúc trong cô bùng nổ mạnh, cô hạnh phúc tới mức không ngừng hôn mạnh lên mắt mũi má của anh.

Tổng Ninh Ninh biết, cô không là một người con gái nữ tính một trăm phần trăm, nhưng chỉ cần yêu thương người đàn ông yêu cô, đã khiến cô vừa lòng mãn ý....

TOÀN VĂN HOÀN.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tinh-ke-xem-mat>